

கணபதி துணை.

முத் திரடிவு.

காஞ்சிபுரம்

உபகற்பிரமணியர்கோத்திரம்

சரவணதேசிகரால்.

செய்யப்பட்டது,

~~~~~

இது

ஷையர்மாணசுகரிலொருவராகிய

ஷெயூர்கச்சபாலையமுதலியர்ரால்

செய்யப்பட்டவுரையுடன்

சென்னப்பட்டணம்

சுந்தரோபாத்தியாயரும்

சி. சபாபதிச்செட்டியாரும்

மேட்டுக்கொண்டபடி

காஞ்சிபுரம்

அருணகிரிசுலாமியாரால்.

களாறிதியச்சுக்கடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

விரசோற்பத்தினுடையவைகாரினு,

(Copy Right Reserved.)

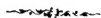
சிறப்புப்பாயிரம்.

காமருநலஞ்செநிகல்வியுஞ்செல்வமு, மாமிருபொருளு,
மிசுக்கைம்தொளர்காஞ்சியி, லெங்குந்தமதுஷ்யொய்தியவறம்
வள்ள, செங்குந்தர்குலத்திடைத்திருத்தகவுத்தேன, நிரு
வாவரிதுறைச்சிவஞானதேசிக, னருளாலொருமொழியரும்
பொருளநிந்தோன், புகலுமத்தேசிகன்பொற்பதமுடிபுனைர்,
தசமகீழ்கச்சியப்பவாரியனாற், பதிபசபாசப்பண்பினைத்தெ
ளிந்தோன், றதிபெறுசிறப்பொடுசுவர்க்கபுத்திவை, தவப்
பிரகாசசற்குருவருளா, லுவப்புறுபஞ்சாக்கரநிலையுணர்ந்தோ
ன், நிருப்பேருநர்வருசிதம்பரதேவன், றரபபெறுமுத்திமுடி
வுதேர்தவததோன், மாநந்தனமணமலகும்ம்காஞ்சியி, லாநந்
தருத்தோசற்காலயஞ்செய், தக்கச்சியப்பவையனூலணிவள
ந, தொக்கவண்டுவிடுதூதும்பதிற்றுப், பத்தந்தரதிரும்பகர்களி
நெடினும், புத்தமிழ்தெனச்சுவையுறப்புக் கல்வித்தோன், வழி
த்தலைமானெனமாழாந்திடுமெனை, யலைத்தலைச்செயும்பவவரச
தைதீர்த்து, வுண்ணருந்தத்துவவுணர்வதந்தாண்டோன், பன்
னுசீர்ச்சரவணபவதேசிகன்சீர், செறிதருவீட்டுநெறியண்மை
யுமுயர், வண்மைசேரொருபாவுண்மையுபதேசமுந், தரிசுறு
பஞ்சாக்கரவறுபுதியு, மாசுறுயகிபதேசசித்தாந்தமுஞ், சித்
தநிலைதருமுத்திமுடிவுந், கருவேரறச்செயுமொருபாவொரு
பதூர்தன்னனுபவத்திற்சார, வுன்னுயிப்புவிவீடுஞாயவருளி
னனே.

உ

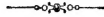
வி ள ம் ப ர ம்.

இந்தப்புத்தகம்வேண்டியவர்கள் செங்காங்கடை
க்கு அடுத்த நாட்டுப்பிள்ளையார்கோயிலுக்கு மேல
ண்டைவாடை ஆபீசு முத்தையாமுத்தலிதெருவு-உள-
வது நெம்பர் வீட்டிலிருக்கும் காஞ்சீபுரம், அருண
கிரிசுவாமிபாரிடத்திலும், குச்சிலிக்கடைக்கு அடுத்த
வாணக்காரத்தெருவு சி. சபாபதிசெட்டியாரிடத்தி
லும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

கணபதி துணை.

முத்திமுடிவுரை.

மோட்சத்துக்குப்பக்குவனாய் மோட்சதாகமுண்டா
 சியவொருவன், சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யவதனான் மலை
 ரிபாகமெய்திச் சத்தினிபாதம்பநிற் திருவினையொப்பு வந்த
 காலத்தவனுக்குயிரக்குயிராய், நிட்களமாய் நின்ற புரமசிவந்
 தானே சகளிகரித்தாசாரிய மூர்த்தமாயெழுந்தருளிவந்து
 ஞானதிட்சையைச்செய்து ஞானசாத்திரத்தையனுக்கிரகித்த
 றுள; அதனைக்கேட்டுச் சிந்தித்தத் தெளிந்து நிட்டையைப்
 பொருநதி மோட்சமுடிவைப்பெற்ற மோட்சானந்தியான
 வன் யான்பெற்றபேறு பெறுகவிவ்வையகமென்னுங்கருத்
 தாற் றுன்பெற்றபேறிவ்வையகமும்பெற்றுய்தற்பொருட்டு
 த் தனக்கனுக்காகித்தருளிய ஞானசாத்திரமென்னு முத்தி
 முடிவைத் தான்கூறத்தொடங்கி யதற்கோர்விக்கினமின்றி
 முடிதற்பொருட் டிந்நூற்கு முதற்கண் விக்கினேதுபுனைதி
 கூறுகின்றார்.

காப்பு.

சித்தமயனீங்கிச் சிவத்தோடிாண்டறவே
 யொத்துடனாய்நிற்குமுபாயமருள்-வித்தகமர
 முத்திமுடிவோத முருகற்குமூத்தவரு
 னத்திமுகனீரு ளகம்வைப்பாம்.

(இதன்பொருள்.)

சித்தமென்றுகூறுகோன்மாவானது தன்னைப்பர்தியாரி
ன்ற வஞ்ஞானதிபாசமயச்சங்களைநீங்கிப் பரமசிவத்துட
னிரண்டறக்கலந் தனன்னிடிமாய்கிற்துற்படித் குளவாகிய
‘வுபாயத்தினையருளிச்செய்யாநின்ற வுயர்ச்சிபொருந்திய மு
த்திமுடிவென்னுந் திருப்பெயரினையுடைய விற்தூலினைக்கூ
றுவான்ரொடங்கி யிஃதெடையுநின்றிமுடிதறபொருட்டு மு
ருகனென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய சுப்பிரமணியனுக்கு
முன்னமே திருவவதாரஞ்செய்தருளிய பெருங்கருணையி
னையுடைய வானேமுகத்தலாகிய விக்கினேசபரஹுடைய திரு
வடித்தாமகங்களை யெனதுள்ளத்தள் வையாரின்றேனென்
றவாறு.

இதற்சித்தமென்றதை யான்மாவென்றதற் குதாரணம்.
திருவாசகம். “புத்தர்முதலாயபுல்லறியற்பலசமயந், தத்த
மதங்குளிற்றட்டுருப்புப்பட்டிநிறகச், சித்தஞ்சிவமாக்கிச்செ
ய்தனவேதவமாக்கு, மத்தன்கருணையினற்றேனோக்கமாடா
மோ.” என்றும், தருமந்திரம். “சித்தஞ்சிவமாக்கிச்செய்தவம்
வேண்டாவாற், சித்தஞ்சிவானந்தஞ் செய்தோரறவுண்டாற்,
சித்தஞ்சுவமாக வேசித்திமுத்தியாஞ், சித்தஞ்சிவமாதல்செய்
தவப்பேறே.” எனவும், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.
ஆன்மாவைப்பந்தியாரின்றவஞ்ஞானதி பாசமயக்கங்களு
ன்றதற்குதாரணம். சிவஞானசித்தியார். ‘மும்மலநெல்லினுக்
கு முனையொடுதவிடுமிப்பேன், மம்மர்செய்தணுவினுண்மை
வடிவினைமறைத்துநின்று, பொய்ம்மைசெய்போகபெந்தப்
பொய்த்திருத்தவங்கன்பண்ணு, மிம்மலஹுன்றினோடு மிரும
லமிசைப்பனின்னும்த’ என்றும், சிவப்பிரகாசம். “மோக

மிகவுயிர்க்கொறுமுடனாய்நிற்கு - மூலவாணவமொன்றுமு
யவகிநின்று, பாகமிகவுதவுதிரோதாயியொன்று - பகர்மாயை
யொன்றுபடர்கண்மமொன்று, தேகமுறுகர்ணமொடுபுவன
போகூச்-செயலாருமாமாயைத்தரட்சியொன்றென், ருசுமல
மைந்தென்பரைநதுமாறு-தருளென்பதரிதென்பரறிந்துளோ
ரோ.” என்றும், சிவாகமார்த்ததரிசனம். “பிறப்பதும்பா
சத்தாலே பிணிப்பதும்பாசத்தாலே, யிறப்பதும்பாசத்தாலே
பிணிப்பதும்பாசத்தாலே, மறப்பதும்பாசத்தாலே மயக்கமு
ம்பாசத்தாலே, துறப்பதும்பாசத்தாலே தொழில்களும்பாச
த்தாலே.” அன்றியும், “பிணிகளும்பாசத்தாலே பேதனம
பாசத்தாலே, துணிவதும்பாசத்தாலே துன்பமும்பாசத்தா
லே, யணிவதும்பாசத்தாலே யாக்கையும்பாசத்தாலே, பணி
வதும்பாசத்தாலே பற்றெலாம்பாசத்தாலே.” என்றும், அ
விரோதவுந்தியாரா. “அஞ்ஞானமாயைகண்மம்பந்தமாயிவற்
றஞ்ஞானமோர்முதலுந்தீபற, வன்றாகுமென்பராலுந்தீபற,
எ-ம, வரும, மற்றுமவருவனவற்றறகாண்க. தான்கம்னை
பாமெனவேயிநநூலிடையூறின்றி முடியவேண்டுமென்றன
யிற்று. இது விநாயகன்றுதி.

மேற்றிருவிருத்த மிந்நாற்சருக்கநூலாகையூற்ற சிவ
முதல்ககடவுளர்வணக்கமு மர்சாரியர்வணக்கமூந், தொரு
த்துக்கடறுவானெடுத்திக்கொண்டது.

பரனெடுபரையைப்பணிகுவாங்கெசத்தின்பதா
ம்புயம்பற்றுவாமெழிலார், தருதிருமுருகவேள்பதம்
வழுத்தித்தாழ்குவாங்கயிலைகாத்தருளுந், திருவுறுந்
திமுதற்குரவர்கடாட்சிரமிசையணிகுவாம்போரி, வ

ருமருட்குருவாஞ் சிதம்பரதேவன் மலரடிநினைந்துட்
ரொழிப்பாம்.

இ-ள்.—பரமசிவனோடு பராசத்தியையும் அட்டாங்கப
ஞ்சாங்கங்களும் நிலத்திலேயோயும்படி வணங்குவாம் யானை
முசத்தினையுடைய விநாயகனதுபயபாததாமரைகளையு முள்
ளத்தல்முந்தபறதுளாம் அழகுதானே ந்ரமபியுறுகின்ற சிற
ப்பினையுடைய முருகன்வளென்னுஞ் சுபபிரமணயனுடைய வி
ரணமிதிருவடி உடையந் துதித்து வணங்குவாம் புகண்டபரமே
சுரனெழுந்தருளியிராநின்ற திருக்கயிலாடபறம்பைக்காவ
லகூண்டருளும் 6௮ ௭ ௭ செலவதத்தினையுடைய ஸ்ரீநந்திகேச
வரநாயனா முதலியசந்தானஞ்சாரியாகள சம்பாசாரியாக
ளாகியவிவர்களுடையதிருவடிகளையு முடியினமீதுசிரோமகு
டமா யணிந்துகொள்ளுவாந் திருப்போரியெனனுந் திருந
கரத்தின் கண்ணெழுந்தருளியவரநின்ற ஞானஞ்சாரியாகிய
சிதம்பரதேவனென்னுந் திருநாமத்தினையுடைய வெமதுசுவா
னிகளினது செநதாமரைமலர்டோன்ற திருவடிகளையு மித
யுத்திலிருத்தெய்துசென்னமரண துககங்களாகிய விடரி
னையொழித்துக் கொள்ளுவாம்.—எ-து.

கெசத்தின்பதாம்புயமென்ற தெரிசுடர்விளக்கிருக்கும்பி
டத்தையும் விளக்கென்றற்கோலக் கெசானனத்தினையுடைய
விநாயகனையுங் கெசமொறாருபெயராற் கூறியதெனக்கொள்
க. அட்டாங்கபஞ்சாங்கங்களு நிலத்திலேயோயும்படி வணங்
குவாமென்தற்குதாரணம்: துணிகைப்பாரணம். “சென்னிதா
ளிருகன்னங்கடிருமுகம்வாய்புயங்க, ளென்னுமோடெடுஞ்
சென்னிபிருகமுழந்தானைந்து, நன்னிலந்தோயத்தாழ்ந்தாய
ந்துபின்பீதற்குப்பாங்கர், மன்னுபூங்கோயிலாக்கிக் குரவனை
வழிபாட்டாற்றி.” எ-ம்,வரும். மறதுமவருவனவறறற்குண்க.

சென்னமாணதுக்கங்களாகிய விடொன்றதற்குதாரணம்: கு
 ஹந்தரட்டு. “பிறந்தவரிடத்தல்பிழைமாதெனவறிந்தா, லுறுந்
 துயரொழிந்தினிய வுண்ணரினேவாரோ, மறந்துவிடயத்தும
 யலுற்றிடுதல்வானமீ, திறங்கவையுச்சிவிழுமோனிடையகொ
 ளின்பம்.” என்றும், தத்துவாமிர்தம். “பிணிகளுங்கவலையும்
 பேசிலேழ்கட, லணைதருமணலினுமணந்தோடியா லிணைத
 ருபிறவியினி—ரலாசொரு, கணமதுயிலதெனக்கண்டுநொந்த
 னன்.” என்றும், தணிகைப்புராணம். “கருவினின்மழவிந்கந்
 குங்காலையிற்பருவமாறிந, பெருகியபொழுதினோயிற் பிரிவி
 னிற்பகையினீட்டும், பொருள்வயின்வேட்டதெய்தீர்ப் புன்
 மையின்முதுமைதன்னின், மருவியதிழப்பிற்சூவின் வன்றுய
 ர்மனிதர்க்குண்டே.” என்றும், வயிராகதீபம். “உடலிதுற்பவ
 த்தோநாம்புருநதயர்மாய்ந் துறுகணத்துயரினென்மடங்
 கா, விடையுளதிக்கட்டுயரமூப்பறிவோந் ளெமையிற்பி
 னியுறாவிடத்தும், விடலரும்பசினோய்காமநோய் தணிப்புந்
 ன்மிகுபொருடேதிதுயர்ண், டடையினுமதனைக்காக்குத்தீ
 யர்வோதாயினுயி:குநராற்றுயனோ.” எனறும், தேவாரம்.
 “நடுவிலாக்காலன்வந்து நன்னுகம்போதறியவொண்ணு, தடு
 வனவைந்துபூத மவைதனக்காற்றலாகேன், படுவனபலவுந்
 குற்றம் பாவகிலாமனித்தர்வாழ்க்கை, கெடுவதப்பிறுவீசேக
 கிள ரொளிச்சடையினோ.” என்றும், சிந்தாமணி. “ஆடுகரி
 தொடரவீழ வவந்தலைநாகங்காண, விடிகினற்றறுகின்வே
 கைப் பற்றிநான்ரிடவவ்வேகாந், கடுகவொலையும்வந்து க
 றித்திடவதினின்றோனாக், கிடைதளிதேனக்கின்பம் பேரலுமி
 ப்பிறவியுன்பம்.” என்றும், காசிகண்டம். “கருவிடைய
 மூந்துதன்பமுநிலத்தின் கண்ணுறிந்கொடியவெந்நோயான்,
 மருவுவெந்தயருநாதினாயெய்தி வருந்துதுதன்பமுங்கட

ற்ற, ஹருவ்னையொருவுதன்பமுமீட்டுங் கருக்குழியொன் றுறுதயரும், வெருவரவெண்ணியின்பகீடதனின் மேவநன் குணர்தலேவேண்டும்." என்றும், சிவானந்தமாலை. "நீயு ஞ்சிறிதுபொழு தாணவமாய்ச்சின்றுபா, ராயமன்றுணின் ரு மிமாண்டகையே, யோயாமலைமபுலனாயாடிப்பா ரானந்தத் தாண்டலும்விட், டென்பிறவித் துன்பறியவின்று." எ-ம், வ ரும். மற்றம்வ்ருவனவற்றற்காண்க.

மேற்றிருவிருத்தமிந்நூலினதனுபவ மனோலயத்துண் டா மனுபவமேயாகையா லிதனைக்கூறும்பொழுது மனோவி ருத்தியா யவ்வனுபவமு மொழியாதோவென்பாணப்பற்ற, வஃதொழியாதென்றோர் திட்டாநதமுசுத்தாற் கூறுவானெடு த்துக்கொண்டது.

நின்னினைவொழிவின் மன்னிடுஞ்சொருபநிலைய கேமுத்தியின்முடிவென், நென்னருட்குரவனென்னி னைவகற்பியெனக்கருண்முத்தியின்முடிவைப், பின்னு னைநினைவுகொண்டியான்புகறல் பெருவயித்தியனொரு ஞ்ருடன், நன்னிருளகற்றிக்கோலொழிப்பவம்பின்ற றுக்கோல்கைக்கொளல்போலும்.

இ-ள். உன்னுடையமனமொழிந்தவிடத்து நீலைபெற்று நிற்குஞ் சொருபமாகிய பரமசிவம் அந்தவிடமே மோட்சமுடி வான விடமென் நென்னுடைய ஞானசாரியரானவ றென்னு டையமனதை நீக்குமுபாயத்தினு னீக்கி யெனக்கனக்கிரக ம்பண்ணியமோட்சமுடிவாகிய சுவானுபவநிலையை நீங்கினவ ம்மனதைப் பிற்பாடுந் தழுவிக்கொண் டியானிந்நூலினைக்கூ றுவானொருடங்க லெப்படிப்போலவெனின் மகாவயித்தியன

னவன்கோல்காட்டநடக்கு மோரந்தகனுடைய விழியினைம
றைதத படலத்தைநீக்கி யிருளையகந்நிப் பிரகாசத்தைக்காட்
டிக் கோலைநீக்கிப்போட் டி ப்பிரகாசங்காட்டியவழியே செ
ல்லெனவு மப்பிரகாச மவன்விழிக்குக்கூசிப் பிற்பாடுந்தான
ந்தககோலைக் கையிலேயெடுத்திக்குகொண் டவ்வழிநடத்தல்
போலுமாம்.—எ-று.

நின்னினைவொழியின் மன்னிடுஞ்சொருபு மென்றதன
னினைவொழியவேயிந்திய வுணாவுசண்ங்கு மவைநீங்கினவி
டத்துச் சொருபமெநிலைபெற்று நிற்குமென்பது பெறப்ப
ட்டது. இதற்குதாரணம்: பிரபலிங்கலீலை. “இந்தியமோ
ரொன்றாய் விட்டிடினமற்றையொன்றுசாரு, முந்தியமனமழி
ப்ப முற்றும்போமணியபாம்பி, நைந்தலைகளினுளொன்றை ய
நிரந்தின் மற்றொன்றுலஞ், சிந்திடுமிடறரிதாற் தீர்ந்திடுமொ
ருங்குமாதோ.” என்றும், ஒழிவிலொடுக்கம். “பாசங்கழ
ன்றற் பசவுக்கிடம்பதியா, மூசல்வடங்கழன்றதொவ்வாதோ
நேசித்த - பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்பாட்டிமக்கோ,
மற்றைச்சமயமெங்குமாம்.” என்றும், சிவஞானபோதம்.
“ஐம்புலவேடரி னயர்ந்தனைவளர்ந்தெனத், தம்முதல்குருவு
மாய்த் தவத்தினிலுணர்த்தவிட், டன்னியமின்ஈமயி னரன்
கழல்செல்லுமே.” என்றும், சிவஞானசித்தியார். “மன்ன
வன்றன்மகன் வேடரிடத்தேதங்கி, வளர்ந்தவகையுறியாதம
யங்கிரிப்ப, பின்னவனுமென்மகன் யென்றவரிற்பிரித்துப்
பெருமையொந்நானாக்கிப் பேணுமாபோற், தன்னியவைம்
புலவேடர் சுழலிற்பட்டுத், துணைவனையுமறியாது தயருநுந்
தொல்லியினா, மன்னுமருட்குருவாகி வந்தவரினீக்கி, மலம
கற்றித்தானாக்கி மீலரடிக்கீழ்வைப்பன்.” எ-ம், வரும். மற்று
ம்வருவனவற்றிற்கான்க. சொருபமென்றதைப்பரமசிவமெ

ன்றதற்குதாரணம்: பாடுதுறை. “தோற்றுவதெல்லாஞ் சொருபமாய்த்தோற்றவோர், மாற்றமருளி னுன்னேயென னு, மாற்றமருளிய வல்லபங்கண்டெனக், காற்றதகிசய மன் னேயெனனும்.” எ-ம்,வரும். டிறறும்வருவனவற்றுகாண்க. மனத்தைகீக்குமுபாய மியாதெனின் மேன்முததிநிலைகூறுமி டத்துணர்த்துகிறாராங்குக்கண்டுகொள்க. இருளகற்றிங்கோ லொழிப்பவும் பின்னானக்கோல் கைக்கொளல்போலு மென ததனால் வயித்தியன்படலத்தைநீக்கிக் கோலையொழித்தொ ளியைக்காட்டவுங் கண்டவன் பின்னாத்தன்கட் கூடதலான டைகூடும்பொருட் டககோலை யெடுத்துக்கொண்டானாயினு மவனுக்கல்வொளியு மகலாதுநின்றாற்போல வாசிரியன்மன தையொழித் தனுபவநிலையைக்காட்டவுங் கண்டயானும் பி னனுமிந்நூல் கூறும்பொருட் டநநிலைவை யெடுத்துக்கொ ண்டேனாயினு மெனக்குமவனுபவநிலையு மகலாதுநிற்குமெ ன்பதா கருத்தாயிற்று. கோலொழிப்பவும் பின்னானக்கோல் கைக்கொளல்போலுமென்றதற்குதாரணம்: ஒழிவிலொடுக் கம். “பழக்கங்கொடியதுபாரா பாறையிலுங்கோழி, கிழிசு கும்பொலியைக்கிளையும் - விழித்துங்-குருடாக்கொளிபகை யாய்க் கூசிக்கோலபோடா, ரருளைப்பகுக்குமான்மா.” எ-ம், வரும். மற்றுமவருவனவற்றிற்காண்க.

மேலிரண்டிசெய்யு ளொருதொடராய்நிட்களீமாய் நி ன்றபரமசிவமடியேனைப்பொருநதுஞ் சென்னங்களைப்போ க்கத்திருவுளமுயற்சிசெய்து சுகளீகரித்துப் பேருமருங்கொ ண்டு திருவடிதீட்சைசெய் தனுக்கிரக்கத்தொடங்கியதை க்கூறுவானெடுத்துக்கொண்டது.

அருவதாயகிலகாரணமாகி யனந்தவானந்தமாய் னிவா, யொருவில்பூரணமாய்நித்தமாய்ச் சத்தாயோங்

குறுசுதந்தமாய்மையை, தருகுறிருணங்கொன்றுமில்
லதுவாய்ச் சாற்றும்வேதாகமத்தளவாய்ப், பொரு
வில்பேரொளியாம்பரம்பொருடமியேன் புணர்பவம்
போக்குவான்முயன்றே.

இ-ள்.—அருபமாய்ச் சருவப்ரபஞ்சங்களுக்குங் காரண
மாய் முடிவற்றவின்பமாய் ஞானமேசொருபமாய் நீக்கமின்
றியெங்கு நிறைந்துநிற்பதாய் நித்தியத்துவமா யொருகால
த்து மழிவின்றிநிற்பதா யுயர்ச்சிபொருந்திய நின்மலமாய்
மையைதருகின்ற வடையாளங்கள் துணங்கொன்றுமில்
லாததாய்ச் சொல்லப்பட்ட வேதாகமங்களுக்கு மளவுபடா
ததா யொப்பற்ற பெரும்பிரகாசமாய் விளங்காநின்ற பரம்
சிவமெனியேனைப் பற்றிவிடாதசென்னங்களை யொழிக்கும்
பொருட்டுத் திருவுளமுயற்சிகொண்டி.—எ-று.

இதனாலருவமின்றென்பதுந் தனக்கொருகாரணமின்றெ
ன்பது மற்றவின்பங்களைப்போல முடிவுபெறாதென்பதுந் த
னக்கொருவ ரறிவிப்பதின்றித்தானேயறிவனென்பதும் நீக்
கமுடனேகண்டிதமின்றென்பது மனித்தியமின்றென்பது
மெக்காலத்துமுள்ளதென்பதுந் தாட்சிய மசுத்தமுமின்றெ
ன்பது திருநீயின்றியோர் குறிஞ்ஞமின்றென்பதும், பொத
வொழிவில் விளங்குவதென்பதுந் தனக்குத்தானேயொப்பா
கிய பேரறிவனென்பதுஞ் சருவத்துக்குமேலாகிய பரமசிவ
மென்பது மதனையின்றி யொருவநுக்கொருவர் சென்னமகற்ற
மாட்டாநென்பதும் பெறப்பட்டன. இதற்குதாரணம்: சிவ
ஞானசித்தியார், “அறிவாயகிலகாரணமா யனந்தானந்தமாய
ருவாய்ச், செறிவாயெங்குநித்தமாய்த்திகழ்ந்தசத்தரீய்ச்சுத்த
மாய்க், குறிதான்குணங்கொன்றினறிக்கூ றும்வேதந்தனக்

களவாய்ப், பிறியாவனுபூதி கந்தனக்காய்கின்றதந்தப்பிரமந்தான்.” எ-ம், வரும். மறிலும்வருவனவற்றற்காண்க. வேதாகமங்களுக்குமளவுபடாததென்றதற்குதாரணம்: திருமந்திரம். “ஆதாரமாறல்லவப்பாண்டமல்ல, வேதாவொளியல்லவுண்மந்திரமல்ல, வேதாகமத்தால்விளங்கும்பொருளல்ல, சூதானமாரந்திசொன்னவுடீதசமே.” என்றும், மெய்ம்மொழிச்சரிதை. “ஐந்துபுலனின்வழிபோகாதக்தமதுவேயனுட்டானஞ், சிந்தையதனின்மலஞ்சேராத் திறமேசவுசமனேசுத்தி, வந்தததுவேநீராடன்மனறநான்வினக்குமெட்டாத, வெந்தையெனவேசோகஞ்செய் திருத்தலிறைபூசனையாமே.” என்றும், சிவாகமார்த்ததீரிசனம். “பன்னுமெறநூல்களாலும் பகருமெவ்வளவையாலும், மன்னுமிப்பொருளதென்கைவாசகஞானமாகு, முன்னுமவ்வுணர்விறந்தவுலப்பிலபேரின்பவெள்ளந், தன்னனுபோகமாகத்தான்றனிற்காண்பதொன்றே.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றற்காண்க.

(ங)

தெருளருளுவாய்க்கொடுதிருநாமஞ் சிதம்பர தேவெனப்புனைந்தேர், தருகிருப்போரிதனிலெழுந்தருளித்தமியனேன்பவம்வெரீஇயடிதாழ்ந், துருகியேற்றிடத்தன்னடிமுடிசூட்டி யொளிவளரத்தாத்தகஞ்செய், த்ருளிஞற்பவந்தீர்தரமுத்திமுடிவை யறைகுதுங்கேட்டியென்றருள்வான்.

° இ-ள்.—தெளிவாகியஞானமே திருமேனியாய்ச் சகளீகரித்துக்கொண்டு சிறப்புப்பொருத்திய திருநாமமுஞ் சிதம்பர தேவனென்று தரித்துக்கொண்டழகுவிளங்காநின்ற திருப்போரூன்னுந் திருப்பதியின்கண்ணெழுந்தருளிவந் தெளிய

னாகிய யான் சென்னங்களுக் கஞ்சித்திருவடியைவணங்கிநெஞ்சங்குழைந்து தோத்தரஞ்செய்யுந் திருவுளமிரங்கி யடியேன்புனறலைமேற் றனதுதிருவடியைச்சூட்டி யிதயத்தினிடத்தும் விழியினிடத்து மழுந்தப்பதிவித்தத் திருவடிதீட்சைசெய்து பிரகாசமிருந்த ஞானமயமாகிய திருக்கரத்தினை யடியேனுஞ் சகலகேவலநீங்கிச் சுத்தஞானமயனாய் விளங்கும்படிக்குச் சென்னியின்மீதமயவமைத்து வொன்றுக்கும் பற்றாத வடியேன்மீது வைத்தபெருங்கருணைபான் மோட்சமுடிவாகிய வுபதேசத்தை யுனதுசென்னங்க ணீங்கவுபதேசிக்கிறே னீயு முனதுமனமொழி மெய்களொருங்கிக் கேளும்பிள்ளாயென் றருளிச்செய்வான்.—௭-து.

மாயாவுருவன் மாயாவுருவ்னையே யானேய்ந்தவனெம்மனோரோ என்பாணாப்பற்றப் “பொருவில்பேரொளியாம்பரம் பொருடமியேன்புணர்பவம்போக்குவான்முயன்றே, தெருளருளுருவாய்க்கொடுதிருநாமஞ்சிதம்பரதேவெனப்புனைந்தேர், தருதிருப்போரிதனிலெழுந்தருளியென்றார்” ஆகையாற் சிவமேகுருவடிவென்பது கருத்தாயிற்று. இதற்குதாரணம்: திருவாசகம். “அருபரத்தொருவனவனியில்வந்து, குருபரனாகிய ருளியபெருமையைச், சிறுமையென்றிகழாது. - அன்றியும், “சிவனென்னயானுந்தேறினன்காண்க, வவனெனையாட்கொண்டருளினன்காண்க.” என்றும், திருமந்திரம். “குருவேசிவமெனக்கூறினனந்தி, குருவேசிவமென்பதுகுறித்தோரார், குருவேசிவமாகிக் கோனுமாய்நிற்குங், குருவேயுனாயுணர்வற்றதோர்கோவே. அன்றியும், சுத்தசிவனேகுருவாய்வந்து னய்மைசெய், தத்தனைநலகருள்காணவதிமுடர், பொய்த்தகுசுண்ணாமொன்பர்புண்ணிய, ரத்தனிவனென்றடிபணிவாரோ.” என்றும், ஆனந்தருத்திசேசரந்தாதி. “குறியேதுயி

ல்லானென்குறிமாற்றக்குறியேற்றா, னறிவாளனானந்தருத்தி
 ரோசம்பதியா, யுறைவானென்பதியெனக்கிங் கொழிக்கிற்ப
 விளமாவின், முறிமேனிதரித்தானென்முடைமேனிக்கழிப்ப
 வே.” என்றும், சிவப்பிரகாசம்: “காட்டிடுங்கரணமென்றுமி
 ல்லையேற்காணொறுதா, னுட்டியவிவற்றன்னான நணுகவு
 மொண்ணமுன்ன, கீட்டியதவத்தினுலையிறையருளுருவாய்
 வந்து, கூட்டிடுமிவற்றைநீக்கிக்குகாகழல்குறுகுமாறே.” எ
 ன்றும், திருவுந்தியார். “அகனமாயாரும்றிவரியபொருள்
 சுகளமாய்வந்தென்றுந்தீபறத், தானுகத்தந்தென்றுந்தீபற.”
 என்றும், அவிரோதவுந்தியார். “எல்லாமுடையான்குருவா
 கியிங்கெம தல்லலறுத்தானென்றுந்தீபற, வவன்றுடொழு
 வோமென்றுந்தீபற.” எ-ம்,வரும். மற்றும்வருவனவற்றற்கா
 ண்க. அடிமுடிசூட்டியொளிவளரத்தமத்தகஞ்செய்தெ
 தற்குதாரணம்: ஞானவிளக்கம். “மேலவத்தைதீயிதவந
 வீட்டிராலம்பச், சாலவறிவாகத்தரியென்று - வாலறிவன்,
 கால்வைத்தான்சென்னியிலே கைவைத்தானென்னுளத்தின்,
 பால்வைத்தான்நன்னுருவைப்பார்.” என்றும், திருமந்திர
 ம். “திருவடிவைத்தென்சிரத்தருணைக்கிப், பெருவடிவைத்
 தந்தபேர்நந்திதன்னைக், குருவடிவிற்கொண்டகோணெய்ங்
 கோவைக், கருவழிமாற்றிடக்கண்டுகொண்டேனே.” அன்
 றியும், “இதையத்தாநாட்டத்துமென்றன்சிரத்தும், பதிவித்
 துப்பாதம்பராபரனந்தி, கதிவைத்தவாறுமெய்காட்டியவா
 றும், விதிவைத்தவாறும்விளம்பவோண்ணுதே.” அன்றியும்,
 “உடல்பொருளாவியுதகத்தாற்கொண்டு, படர்வினைபற்றறப்
 பாவித்துக்கைவைத்து, நொடியிலடிவைத்துறுண்ணுணர்வாக்
 கிக், கடிப்பிறப்பறக்காட்டினனந்தியே.” அன்றியும், “தன்
 னையநிந்திடுந்தத்துவஞானிகள், முன்னையினையின்முடிச்சை

யனிழப்பீர்கள், பின்னைவினையைப்பிடித்துப்பிசைவார்கள், செ
ன்னிகைவைத்தசிவனருளாலே.” ஆன்றியும், “திருவடிஞா
னஞ்சிவமாக்குவிக்குந், திருவடிஞானஞ்சிவலோகஞ்செர்க்கு
ந், திருவடிஞானஞ்சிறைமலமீட்டுந், திருவடிஞானந்திண்சி
த்திமுத்தியே.” என்றும், சிவஞானக்கலம்பகம். “அடங்
கவெலும்புநீதோலுமா யருவருபுற்றுமிழ்கின்ற, வுடம்பை
ரானென்றிருந்தேனையொழிவில்கருணைச்சிவஞானி, கடந்தபி
ரமநீயெனவேகழற்காலென்புன்றலைவைத்தான, முடங்குசுரு
ள்வானாப்க்கொருபொன் முடிசூட்டினனெம்பெருமானே.”
என்றும், போற்றிப்பஃரெடை. “கண்ணருளானேக்கிச்சு
டியபிறப்பாற்பட்ட, புண்ணுமிருவினையும்பேராய்க்-வண்ண
மலர்க், கைத்தலத்தைவைத்தருளிக் கல்லாய்நெஞ்சருக்கி
மெய்த்தகைமையெல்லாம்விரித்தோதி யொத்தொழுஞ், செ
ணாரிருள்வடிவஞ் செங்கதிரோன்பானிற்பார், காணுதொழியு
ங்கணக்கேபோ லாணவத்தி, னாதிசூறையாமலென்பாலணுகா
மனீதிரிதுத்தநிலைபோற்றி.” என்றும், சிற்றம்பலநாடியார்.
“நில்லாவுடலும்பொருளும் நிலையெனநின்றுணரும், பொல்
லாதபுன்மையர்புன்மையை நீத்துப்புலன்வழியிற், செல்லா
தொழித்தசிற்றம்பலநாடிசிரபுரத்தோ, னெல்லாம்பொய்யெ
ன்றிருபாதம்வைத்தானின்பமேலிட்டதே.” எ-ம், வரும். மற்று
ம்வருவன வற்றாற்காண்க. முத்திமுடிவையருளிணுப்பவந்தீ
ர்தாவறைகுதுமென்றதற்குதாரணம்: திருமந்திரம். “கறுத்
தவிரும்புகனகமதானன், மறுத்திரும்பாகாவகையதுபோல்க்,
குறித்தகுருவருள்கொண்டவப்போதே, மறித்தும்பிறவியில்
வந்தணுகாரோ.” என்றும், வீராகமம். நீறுகோமயமதாகா
நெய்யிருங்கீரமாகநச், சாறுகோதாகாமீட்டிநன்மிகுநெல்ல
தாகாக், கூறுதாம்பிரம்பொன்னுகிற்றுவமுற்செம்பதாகா,

வாறுபோலாசான்பாசமருவீனோர்பவம்புகாரே.” எ-ம், வரு
ம். மற்றம்வருவனவற்றூரகாண்க. (ச)

மேற்றிருவிருத்தந் திரிபிடியென்றுகூறு ஞாநுருநான
ஞேயனகளே சருவப்பிரபஞ்சமாய் நிறபதாதலாலவையிற்றி
ன் முதனின்றஞாநுருவகக் கூறுவானெடுத்துக்கொண்டது.

ஞாநுருநானஞேயமென்றுலகினவின்மறையா
கமங்கலைக, ளேந்துறுமவற்றின்ஞாநுருவாவதுணாவு
தானென்பதைமறந்து, பேதமாமுடலைத்தானெனக்க
ருதிப்பெரும்பொருட்சார்புயிர்ச்சார்புந், தீதினித்திய
மாய்க்கொண்டவத்தைகளுட்சென்றுமுல்கின்றவான்
மாவாம்.

இ-ள்.—ஞாநுருவென்றும் ஞானமென்றும் ஞேயமென்
று முலகததனசுட் சொல்லப்பட்ட வேதாகமபராணசாத்திர
கலைக்கியானங்கள் கூறாநிறகு பிங்கனங்கூறியவற்றின் முத
னின்றஞாநுருவாவதேதென்னி லறிவேதனதுவடிவென்னுஞ்
சபாவத்தைமறந்துபோய்த் தானல்லாது தனக்கன்னியமாய
நின்றதேகத்தை யனன்னியமாய்த்தானென்றே கருதிக்கொ
ண்டு தேகாபிமானியாய் மிகுதியுடைய பொருட்சார்பென்னு
ந் தனதானியவத்கிராபாணங்கலையு முயிர்ச்சார்பென்னுந்
தாய்தந்நித பெண்டுபிள்ளையாகிய குடும்பத்தையும் தீதின்றி
ய நித்தியப்பொருளென்று நம்பிக்கொண்டு சாக்கிராதியவத்
தைகளிலேபுகுந்துமுலாநினைவான்மாவாம்.—எ-று.

உணர்வுதானென்பதை மறந்தெனவே மறவாதுணர்வே
தானெனநின்றது. சுத்தஞாநுருவென்பதூந்தானேப்பெறப்படு
ம். இதிற்பேதமாமுடலைத்தானெனக் கருதியென்றதற்குதார

ணம்: ஞானவாசிட்டம். “மொய்யுடனேனென்னின்முனே
 முரகுமஃதே, வெய்யவெந்தயராழேனு மெய்யைநானென்
 னவேண்டா, மையமில் கேள்விகல்லோர்நினைவரோவனைத்தா
 முனும், கையுதத்தின்போனாழப்பிணங்கவரார்நீசர்.” அன்
 றியும், “மூடலென்னுமாசான் ஞானக்கண்குருடாய்ப்போது
 ர், தோமறவதனைத் தூரத்தூரப்பதே கோதிஞான, மாமுகிவி
 லாநிலாப்போல்வயங்கிடுமனையகண்ணு, லேழுமும்பிறவிவே
 லையிருங்ககாயெளித்திறேன்றும்.” அன்றியும், மூகமாய்ச்ச
 டமாய்ச்சகாசுகஞ்சனிலே மூழ்கியோர்பயனறவருந்நூர், தே
 கமாரநீயாரதோவகோவீதோசித்திரமிருந்தவாகாண, யேத
 மாப்மெய்யாயிலங்கியபிரமமென்குமாயிருக்கஷந்தோன்றிச்,
 சோகமாய்ப்பொய்யாய்விளங்குறாமாயதோன்றிடாதிருக்
 சவுந்தோன்றும்.” என்றும், திருவாசகம். பொத்தைபூன்
 சுவர்புழுப்போதிந்துழுத் தசம்பொமுகியபொய்க்கூடா, பி
 த்தைமெய்யெனக்கருதிநின் றிடர்க்கடந்தழித்தலைப்படுவே,
 னே, முத்த மாமணிமாணிக்கவயிரத்தபவளத்தின் முழுச்சோ
 தி, உத்தனாண்டென்னடியிற்கூட்டியவதிசயங்கண்டாமே.
 என்றும், அலிரோதவுந்தியார். “அழிதேகமன்னுயிர்க்கன்னி
 யமேயேனும் பழமோகத்தால்யானென்றுந்திபற, பற்றுமை
 யொற்றுமைபுநீதிபற.” என்றும், சிவாகமார்த்ததரிசனம்.
 “தானலாதொன்றுதன்னைத்தானெனக்கருதிக்கொண்டே, யா
 னெலாஞ்செய்தேனென்னுஞானமஞ்ஞானமத்தா, லீனமாம்
 வினையிரண்டாமிருந்நையாலுடம்பா, மூனமாருடம்பாலுழா
 மூழினாலாகாதுண்டோ.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்று
 ற்காண்க. பொருட்சார்புயிர்ச்சார்புகளைத்தீதின்றியநித்தியப்
 பொருளென்றுநம்பிக்கொண்டென்றதற்குதாரணம்: உபதே
 சகாண்டம். “மக்களைநிதியைப்பேதைமகளிமைருங்குருத்

ந்த, வொக்கலை ரொக்கியேமாநதுகதிநோற்கலாராய், மிக்கு
ழிசிரயத்தாழ்வார் மென்சிறுபறவைகண்டந், தொக்கவெருந்
முலுக்கண்டைகொண்டிலிணையலாதன்றே.” என்றும், வயிரா
கதிபம். “கயல்விழிமனைவியனைமுதலியவாங் கட்டதனை
யெனதெனவு, மியலபதாமசுத்தமாதியாருடற்கட்டிதனையா
னெனவுமவைததெனுமோ, மயலதாமிருளைததறவெறுமொ
ளியான்மாந்நிநெஞ்சகதினைவிளக்கஞ், செயலன்னிதறுதருப
பெயர்வயிராகதிபமென்றுரைத்திப்படுமால்.” என்றும், தயா
கைபுராணம். “மனைக்குரிமனையாடன்னைவாய்ததன்மை
தாதமமைக், கனைத்தலைசுருட்டிமீவலைக்கடனிகர் செலவநத
ன்னை, யெனைத்ததமிழிலம்பாடென்றேயிம்மெனத்தறநதுபெ
ம்மான், மனைச்சரணடைநதுளாரோதனைமிகரில்லாச்செலவா,”
என்றும், அஞ்ஞகதைப்பரணி. “வந்தவழிககணவந்தலர்போ
கும்வழியினும்வருவாரலரிடைவழியார், தந்நீதமசுத்தாயத
ன்னெடும்வதாராதாரமுமுற்றாதாமுமெலாமே.” என்றும்,
தத்துவாபிராதம். “கள்ளக்கோலக்கருங்குமுனமாதாபான்,
முள்ளித்தேனைமுனிநதெழுமுத்தியாம், வெள்ளத்தேனைவிரு
மபும்விடையினு, நெள்ளிற்போதுமிராதகன்றேவென.” எ
ன்றும், தேவாரம். அருத்தமுமனையாளொடுமக்களும், பொ
ருத்தமில்லைபொல்லாததுபோகட்டுங், கருத்தன்கண்ணுதல
ண்ணல்தாட்டுப்பள்ளித், திருத்தன்சேவடியைச்சென்றுசே
ரமினை.” என்றும், ஒழிவிலொடுக்கம். “நாடுநகாவீடுடையா
டாய்தநதைநட்புமக்கள், மாடுகுலம்பொன்னுடம்பினவாத
னைகள் கூடத், தொடுத்தவலைக்கண்ணித்தொடக்கிதனையிப்போ,
விடப்பெறுவாரோனபிறப்பாமேல்.” என்றும், குகைநமசி
வாயர். “கள்ளிக்குமாலாக்கிககாற்குவிலங்காக்கிபு பிள்ளைக்
கடையாணிபின்னறுக்கி - மெள்ளக்- கடுமிடறென்சோனே

சன்கற்பித்துயிரைப்-படுகுழியிற்பாச்சினத்தைப்பார்.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. சாக்கிராதியவத்தை கலிலேபுருந்துழலாநின்ற வான்மாவென்றதற்குதாரணம்: சிவஞானசித்தியார். “சாக்கிரமுபபத்தைந்துதலினிற்கனவுதன்னி, லாக்கியவிருபத்தைநது களத்தினிற்சமுனைமூன்று, நீக்கியவிதயந்தன்னிற் றுரியத்திலீரண்டுநாபி, ‘நோக்கியது ரியாதீததுவலின் மூலத்திலொன்றே.” அன்றியும், படைகொடுபவனிபோதும்பாரமன்னன்புகும்போதில்லிற், கடைதொறுமவிட்டுவிட்டுக்காவலும்விட்டுப்பின்ன, ரடைதருந்தனியேயந்தப்புரத்தி நிலதுபோலான்மா, வுடலினிலைநதவததையுமுயிராகாவலாக.” எ ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க.

(ரு)

மேலிரண்டுசெய்யுளான்முற்கூறிய திரிபிடிமூன்றனு ளிடைநின்ற ஞானத்தைபு மதனதுபெயர்களையுங் கூறுவா னெடுத்துக்கொண்டது.

கலைகளினியம்புஞான மாவதிவண்கழறியஞாநு டுவன்னு, மலைவுறுமான்மாவாயவன்மனனோடமூந் திஞானேந்தியுமென்னு, மிலகுமெய்வாய்கண்மூக்குது செவியினிடமதாய்நின்றுறுபுலனை, நலனுறுவிரூப்பும் வெறுப்புமாய்நாடல் ஞானமாமிதன்பெயர்சிலவால்.

இ-ள்.—கலைக்கியானங்களிற் கூறுகின்ற ஞானமாவதே தென்னில், இவ்விடத்துக் கூறிய ஞாநுருவென்னு மயக்க டுதப் பொருந்திய, ஆன்மாவாயவன்மனனோடுகூடி ஞாநேந்தியமென்னும் பெயரினையுடைத்தாய் விளங்காநின்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்று உறுகின்ற பொறிக

ளினிடமாய் நின்று அதனின் பொருந்தாநின்ற விடயங்களை நன்குதுவிரும்புந் தீங்குதுவெறுப்புமாய்க் காண்டலே ஞானமாம் இந்த ஞானத்துக்குப்பெயர்கள் சிலவுண்டு.—எ-து.

நலனுதுவிரும்பென்கையாற் நீங்குதுவெறுப் பென்கை தானேபோதரும். ஆலீற்றகை. இதற்குத் தாரணம்: பிரமகீதை. “தேசுதுவிழியாந்தண்டு செவிகளாற்சொற்களகேட்டு, நாசியாற்கந்தங்கொண்டிராவினுவிரதந்துய்த்தப், பூசியதோலினு லேபுலப்படப்பரிசமுண்டிங், சாசறவுடலினிற்குமறிவதானு ன்மர்வாவான்.” என்றும், கந்தரதுபூதி. “கைவாய்கதிர்வே ல்முருகன்கழல்பெற், றுய்வாய்மனனேயொழிவா யொழி வாய், மெய்வாய்விழிநாசியுடன்செவியோ, டைவாய்வழி செல்லுமவாவினையே.” என்றும், தேவாரம். “மூக்குவாய்செ விகண்ணுடலாகிவந், தாக்குமைவர்தம்மாப்பையவிழ்த்தந், னோக்குவானமைநோய்வினைவாராமே, காக்குநாயகன்கச்சி யேகமடனே.” என்றும், நாலடியார். “மெய்வாய்கண்முக சூச்செவியெவ்ப்போபெற்ற, வைவாயவேட்கையவாவினைக்- கைவாய், கலங்காமற்காத்துய்க்கு மாற்றலுடையார், வில ங்காமல்கீழ்பெறும்.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றற் காண்க.

(சு)

விடயஞானமெனப்பொய்யறிவென்ன விளங் கெதிர்விடயமேயென்ன, வடைதருநாமபிதுகசுதுக் கத்தமுத்திமேற்பிறப்பினைக்கொடுக்கு, மடனுதுகொ டம்பொய்ஞானமாமிதனை மருவுமெஞ்ஞானமாய்ப்ப ந்தங், கடிதருதுரியஞானமாய்ச்சொற்பொருளமாய்க் கருதலாகாதால்.

இ-ள்.—முற்கூறியஞானத்துக்கு விடயங்களை யறிவிக்
கையால் விடவஞானமென்றும் ஒன்றறியும்போதொன்றறி
யாமையாற் பொய்யறிவென்றும் போதத்தால்விளங்கவெ
திரிட்டுக்காண்கையால் விளங்காநின்ற வெதர்விடயமென்
றும் பெயர்கள்பொருந்தாநிறகு மிந்தஞானமானது ஆன்மா
வைச்சுகதுக்கங்கள் லமுத்தி மேலும் பிறவியின்பிழ்த்தாநிற்
குமறியாமையையுடைய கொடியபொய்ஞானமேயாம் இந்த
ஞானத்தை யெக்காலத்து மெவ்விடத்தும் பொருந்தாநிறகு
நித்தியத்தையுடைய மெய்ஞானமாகவும பாசங்களைக்களைந்
து விளங்காநின்ற துரியஞானமர்கவும் சொருபத்தைவிளக்
காநின்ற சொருபஞானமாகவு நினைக்கலாகாது.—எ-று.

இது சுகதுக்கத்தமுத்தி மேறபிறப்பினைக் கொடுக்குமட
னுதுகொடும்பொய்ஞானமாமெனவே, இஃது அசுத்தஞானமெ
ன்பதம் இதனைமெருஞானமாய்த் துரியஞானமாய்ச் சொரு
பஞானமாய்க் கருதலாகாதெனவே, அங்ஙனங் கருதும்படிக்
குறிப்பதோர் சுத்தஞானமுண்டென்பதம் பெறப்பட்டது.
இந்தச்சுத்தஞானத்துக்கு எக்காலத்தமுழிவின்திறமெய்ம்மை
யாய் விளங்குகையான் மெருஞானமென்றும் பாசங்களையக
ல்வித்துவிளங்குஞையாற் துரியஞானமென்றுஞ் சொருபத்
தைத் தரிசிப்பிக்கையாற் சொருபஞானமென்றும் பெயராயி
ற்று. இதிலொன்றறியும்போதொன்றறியாமையாற் பொய்
யறிவென்றதற்குதாரணம்: சிவஞானசித்தியார். “ஒருபுலனுக்
ரும்போதங் கொன்றிலையொன்றின்பாலும், வருபயன்மாறி
மாறிவந்திடுமெல்லாமாய், மொருபொழுதுணரினுண்டாயில்
லதிவ்வல்லவாழ்க்கை, மருள்கனவதுவும்போல மரீயும்பி
ன்மாயமன்றே.” என்றும், சிவஞானபோதம். “ஒன்றறிந்த
தொன்றறியாதாகியுடன்மன்னி, யன்றும்புலனாயவஞ்செழுக்

தை - யொன்றறித, லுள்ளதேயாயினதுநீ தனித்தனிக்கண்,
 டுள்ளலவையொன்றல்லையோர்." எம், வருடம் மற்றும் வருவ
 னவற்றிற்காண்க. இந்த ஞானமானது ஆன்மாவைச்சுகதுக்க
 க்களிலமுத்திமேலும் பிறவியில்வீழ்த்தாநிற்கு மென்றதற்கு
 தாரணம்: திருவாசகம். "இந்திரியவயமயங்கியிறப்பதற்கே
 காரணமா, யந்தரமேதிரிந்துபோயருநரகில்வீழ்வேற்குச், சி
 ந்தனையைத்தந்தென்னைச்சிவமாக்கியாண்டானே, யந்தயிலா
 வானந்த மணிகொட்டில்லைகண்டேனே." என்றும், தேவாரம்.
 'வென்றலேன்புலன்களைந்தம் வென்றவர்விளரகந்தன்னுட்,
 சென்றிலேனாடலேசென்னெறியதற்குஞ்சேயே, னின்ற
 ளேனாநம்புகின்றேனீசனேனீசனேயோ, வின்னுளேனாயில்
 லேனென்செய்வான்றோன்றினேனே." அன்றியும், "படுகுழி
 ப்பெளவத்தன்னபண்டியைப்பெய்தவாற்றற்; கெடுகதம்மா
 யவாழ்க்கை காண்டொறுங்கேதுகின்றேன், முடுகுவரிதனுளை
 வர்முற்தகோலவர்களோடு, மடியனேன்வாழமாட்டேனாருர்மு
 லட்டனாரோ." என்றும், அவிரோதவுந்தியார். "அசுனாதி
 க்கோரொன்ற லைம்புலனாலுயிசையுமேற்கேடெமக்குந்தீபற,
 வெங்நனமுய்துமென்றுந்தீபற." என்றும், அமுதசாரம்.
 "சிந்தாசுலமனிதர்சீசெவிமுதலா, மைந்தாலுமீடழியவல்
 லரேடி வைந்திலொரு, வேட்கையசுனமிபம்வீட்டின்மீன்
 வண்டிவைகள், கேட்கைமுதலொன்றென்றின்கேடு" எ-ம்,
 வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. மடனுறுகொடும்
 பெய்ஞானமாமென்றதற்குதாரணம்: தேவாரம். "புள்ளுவ
 ளைவர்கள்வர்புனத்திடமறைந்துநின்று, துள்ளுவர்குறை
 கொள்வாநுநெறிவினையவொட்டார், முள்ளுடையிவர்கட
 ம்மடமுக்கணுன்பாதீழ, லுள்ளிடமறைந்துநின்றற்குண
 ள்வினாலெய்யலாமே." அன்றியும், "பொய்யனைத்தையும்வி

ட்டவர்புந்தியுள், மெய்யனைச்சுடர்வெண்மழுவேந்திய, கையனைக்கச்சியேகம்பமேவிய, வையனைத்தொழுவார்க்கில்லையல்லே.” என்றும், திருவாசகம். “அடற்கரிபோலைம்புலன்தருக்கஞ்சியழிந்தவென்னை, விடற்கரியாய்விட்டிடுதிகண்டாய்விழுத்தொண்டற்கல்லாற், றொடற்கரியாய்சுடர்மாமணியேசுடுதிச்சுழலக், கடற்கரிதாயெழூருஞ்சமுதாக்குங்ககைக்கண்டனே.” அன்றியும், “மாறுபட்டஞ்சென்னைவஞ்சிப்பயானுன்மணிமலர்த்தாள், வேறுபட்டேனைவிடுதிகண்டாய்வினையேன்மனத்தே, யூறுமட்டேமன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்கரசே, நீறுபட்டேயொளிகாட்டும்பொன்மேனிநெடுந்தகையே.” என்றும், பொன்வண்ணத்தந்தாதி. “ஒழித்தேன்பிறவியை யூர்ந்தேனுவகையையொங்கிற்றுள்ள, மிழித்தேனுடம்பினையேலென்பிறரிடையிம்மனையும், பழித்தேன்பழியேவினைக்கும்பஞ்சேந்தியக்குஞ்சரமுந், தெழித்தேன்சிவனடிசேர்ந்தேனிமிகத்தெள்ளியனே.” என்றும், திருவம்மானை. “மெய்யானதொன்றுமெய்யம்மைகாணம்மானை, மெய்யுன்றிமற்றெல்லாமித்தைகாணம்மானை.” என்றும், திருவாய்மொழி. “ஆவிதிகைக்கவைவரகுமைக்குஞ்சிற்றின்பப், பாவியேனைப்பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ, தாவியைவங்கொண்டதடந்தாமகைட்டே, கூவிக்கொள்ளுங்காலுழின்னங்குறுகாதோ.” எனும், வரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. எக்காலத்துமெவ்விடத்தும்பொருந்தாநிற்கு நித்தியத்தையுடைய மெய்ஞ்ஞானமென்றதற்குதாரணம்: அஞ்ஞவூதைப்பரணி. “புனலினமிழாதுககனமிசைபூதைபொருதவலையாதபொருளதா, மினலினெரியாதபடையி னழியாதவறிவையறிவீர்கழறமினே.” என்றும், திருமந்திரம். “அறிவுக்கழிவில்லை யாக்கமுயில்லை, யறிவுக்கறிவல்லாதாதாரயில்லை, யறிவேயறிவையறிகின்

றதென்றிட், ட-றைகின்றனமறையீறுகடாமே.' என்றும், ஒழிவிலொடுக்கம். “உத்யாதுளதாகியோங்கிப்பேராம, லதிசூக்ருமங்குறைந்தாகாமற் - பதையாத, வாகீயமுங்காலும் போலவசைவற்ற, தேகாண்புரிபூரணம்.” என்றும், சிவஞானசித்தியார், “ஞானத்தால்வீடென்றேநான்மறைகள்புராணநல்லவாகமஞ்சொல்லவல்லவாமென்னு, மூனத்தாரொன்கடவாரஞ்ஞாந்தாலுறுவதுதான் பந்தமுயர்மெஞ்ஞானநதா, னானத்தாலதுபோவதுலாககிர்முன்னிருள்போலஞ்ஞானம்விடப்பந்தமறுமுத்தியாகு, மீனத்தார்ஞானங்களல்லாஞானமிறைவனடிஞானமேஞானமென்பர்.” எ-ம், வரும். மறறும்வருவனவற்றற்காண்க.

மேற்றிருவிருத்தமுறகூறிய திரிபிடிமூன்றனுட்கடை நின்ற ஞேயத்தைக் கூறுவானெடுத்துக்கொண்டது.

பன்னியஞேயமாவதுபூத பௌதிகமாம்பதார்த்தங்க, ளன்னவைமொழிபினெதிர்விடயங்களாமவை ஞேயமாமன்றித், துன்னுறுசிவமாகியவறிவினுக்குஞ் சொல்லுவர்ஞேயமென்றொருபே, ரின்னதென்னெனநீமயங்கலை புணர்தியிசைந்திதுவது வெனப்பருத்தே.

இ-ள்.—முற்கூறிய ஞேயமாவதியாதென்னிற் பூதங்களானவை தடித்துப்பௌதிகமாய் விரிந்தான்மையைச் சிவத்திந்சேராமற் பராமுகஞ்செய்து துன்பப்படுத்தாநின்ற சத்தாதிவிடயங்கள் அவைகளைக்கூறுமிடத்து எதிர்விடயங்களேயாம் அவைகளே ஞேயமெனப்பெயர்பெற்று நிற்கும் அஃதல்லாமலும் நிலைபெற்றவறிவுச்சொருபமாகிய பரமசிவத்துக்

சுருமீமென்றொருபெயர் கூருநிற்பர்க ளிங்ஙனம்விடயங்க ளையுஞ் சிவத்தைசயுமிரண்டுருயமாய்க் கூறவேண்டிவதென் னென்று நீ ம்பங்கத்தேவையில்லை முசற்கூறியதிருவிருத்த ங்களிற் சுத்தஞாநருவுஞ் சுத்தஞானமும் பெறப்படுகையா லித்திருவிருத்தத்திற் சுத்தருயமும்பெறவேண்டிச் சிவத் தையு ருயமென்றதென வுன்கருத்தொத்து இதுசுத்தருய மெனவு மஃதசுத்தருயமெனவும் பகுத்தறிந்துகொள்ளு வாயாக.—எ-று.

இன்னதென்னெனநீமயங்கலை யிசைந்திதுவதுவெனப் பகுத்துணர்ந்தி யென்றதனாற் சுத்தஞாநரு சுத்தஞானஞ் சு த்தருயமெனவு மசுத்தஞாநரு வசுத்தஞான மீசுத்தருய மெனவுந் திரிபிடி இரணடுவகைப் பட்டிருக்குமறிந்து கொள் ளுதியென்பதாயிற்று. இதனான்மோட்சநிலையிற் சுத்தத்திரிபி டியு மாகாதென்பதை மேன்மோட்சநிலைகூறிய முன்னிருவெ னனுஞ்செய்யுளினமுந்தலே சொருபமென்றதனாற்பெறப்படு ம் ஆவகுக்கண்டுகொள்ள. பூதங்களானவை பௌதிதமாய்வி ரிந்தான்மாவைச்சிவத்திற்சேராமற் பராமுகஞ்செய்து துன்ப ப்படுத்துமெனறகற்குதாரணம்: ஆனந்தருத்திரோசரந்தாதி “படுவதொன்றிலைத்துன்ப மலானெடும்பவதிகத்திடைப்பன் பினெஞ்செய்து, விடுவதேவிடுத்தாலெழிற்காஞ்சியின்மேவு மானந்தரீத்திரோசத்தனைத், தொடுவதாம்பயனெய்துதுமெ யதுறிந் சூழ்ந்தவல்லினைமூலமலத்தோடுங், கெடுவதாமவை கெட்டிடினெய்துமாறகேடிலாப்பரமானந்தவெள்ளமே.” எ ன்றும், சிவப்பிரகாசம், “பந்தமானவையறுத்துப்புவுதிகமுழ லுமெல்லைச், சந்தியாதொழியாதிங்குத் தன்மைபோல்வினை யுஞ்சாரும்ந்தமாதிகுளில்லாதவஞ்செழுத்தருளினுலே, வந்த வாறுகாசெய்வானாவாதியாபேதியாவே.” என்றும், சிவான

நதமாலை. “சீதமுடன்வெம்மைசெறிந்துமிகச்சலிக்கும், வாத
மழைதடித்துவானிலிடி-தீதில், கவுரியொருபாகன்கருணையி
னாலாகும், பவுதிகமீதென்றேபகர்.” எ-ம், வரும். மற்றும்வ
ருவனவற்றற்காண்க. சிவத்தையும் ஞேயமெனறதற்குதார
ணம்: சிவப்பிரகாசம். “தேசுறமருவுமான்மதெரிசனமான்ம
சுத்தி, யாசிலாவான்மலாபமாகமுன்றருமூன்றும், பாசமத
கலஞானமுற்றறூன்பணியைநீத்த, லேசின்ஞேயத்தமுநத
லெனுமிவற்றடங்குமன்றே.” என்றும்; திருமந்திரம் “ஞே
யத்தேநின்றோர்க்குஞானுதிநீங்கி, ஞேயத்திலஞாதுருஞே
யத்தில்வீடாகு, ஞேயத்தின்ஞேயத்தைஃஞேயத்தைபுற்றவ, ரா
பத்தினின்புலவறிவறிவோரோ.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவன
வற்றற்காண்க. (அ)

மேற்றிருவிருத்தந்திரிபிடியற்றற் பிறப்புஅற்றுந் தி
ரிபிடியற்றற் பிறப்பு உறறு நிற்குமாகையாற் திரிபிடி நீங்கி
ச்சொருபஞானத்தைப் பெறல்வேண்டுமென் றருளிச்செய்
வானெடுக்கக்கொண்டன.

ஓதுமிந்நேயஞானஞாதுருவுமொழித்திடிற் பிற
ப்பும்விட்டொழியும், பேதுறுமிந்தத்திரிபிடிதனைநீபி
டித்திடிற்பிறப்புனைப்பிடிக்கு, மாதலாலோ துந்திரிபிடி
தனைநீபுதன் றுயர்சொருபஞானத்தைக், கோதறவடை
யச்சூட்சியுங்குறுக்கிக்குறுதுங்கேளெனக்கூறும்.

இ-ள்:—விளம்பாநின்ற ஞேய ஞான ஞாதுருவென்னுமு
ன்றியுமொழித்தவிடத்துப் பிறவித்துன்பமு முன்னேவிட்
டொழிந்துபோம் அறியாமையைச் செய்யாநின்ற இந்தமுப்
பிடியினையு நீப்பறிக்கொள்ளுவையாயிற் பிறவித்துன்பமுமு

ன்னைவிட்டுநீங்காதுபற்றிக்கொள்ளு மாகையான் முற்கூறிய முப்பிழகனையு நீவிட்டுநீங்கிச் சருவத்துக்குமேன்மையாய் விளங்காநின்ற சொரூபஞானமென்னும் பெயரினையுடைய சுவாதுபுவத்தை மனமுதலாய ஞானேந்தியங்களு மவைகளா லபகரிக்கப்பட்ட விடயங்களும் அவ்விடயங்களால் வினையாநின்ற விருப்புவெறுப்புகளுமாகிய குற்றங்களை வகிப்பொருந்தத்தக்கதாக வுள்ளபுபாயமும் விரிவின்றிச் சருக்கத்திலே கூறுகின்றேன் மணமொழிமெய்க ளொருங்கிக்கேட்பாயாகவென்றருளிச்செய்வான்.—எ-று.

மனமுதல்விருப்புவெறுப்பீராய்க்கூறியவனைத்தஞ்சொரூபஞானத்திற்குத்தடையாகலா னவைகளைக்கோதென்றார். சொரூபஞானத்தையடையத்திரிபிடியகலவேன்மென்றதற்குதாரணம்;பிரபுலிங்கலீலை. “ஞேயஞானஞாதுருவெனுமிவைபலநிற்கு;மாயின்வேறறுமுத்தியின்றதுசகமாமீமன்,றேயுமாறிதுவதுவெனுஞ்சுட்டிலாவியல்பை, மாயைமாறியதேவிபாலருளினன்வளளல்.” என்றும், சிவஞானசித்தியார். “பரஞானத்தாற்பரத்தைத்தரிசித்தார்பரமே, பார்த்திருப்பர்பார்த்தங்கள்பாரார்பார்க்க, வருஞானம்பலஞானமஞ்ஞானவிகற்ப, வாச்சியவாசகஞானம்வயிநதவத்தின்கலக்கந், தருஞானம்போகஞாதுருஞானஞேயந், தங்கியஞானஞ்சங்கற்பனைஞானமாகுந், திருஞானமிவையெல்லாங்கடந்தசிவஞானமாதவினாற்சிவன்முத்தர்சிவமேகண்டிருப்பர்.” என்றும், போரூர்முறை. “காட்டுவதுஊகாண்பதுவுங்காட்சியும்போய்நின்றவிற்ப, வீட்டினிடைதுயின்றேன்வேசரிக்கைதீர்வேனோ, மாட்டின்முன்கையேறும்மகதேவச்சேயேநின்றாட்டுணையேதஞ்சஞ்சமாபுரிநாயகமே.” என்றும், திருவம்மானை.

“காண்பானுங்காட்சியுங்கைவிட்டேனம்மாளை, கைவிட்டவன் பங்ககாகானேனம்மாளை.” எ-ம், வரும. மற்றும்வருவன வறறற்காண்க. (க)

மேலிரண்டுசெய்யுளானீண்டுக்கூறியதிரிபிடிமூன்றனுள் ஞாதுருவானவன் ஞானத்தைப்பொருந்தி ஞேயத்தைக் கூடி விழுப்புவெறுப்புற்றுப் பந்தப்பட்டிடுநிற்குமுறைமையை யருளிச்செய்தானெழுத்துக்கொண்டது.

ஞாதுருவெனுமான்மான் நவின்மனனேடுங்குடி, யோதுகண்ணிடமாய்நின்றிங்கொரு வெள்ளிப்பணத் தைப்பார்க்கக், கோதுறுகருக்கன்வெள்ளியாயிற்கூர் தருவெறுப்புந், தீதினற்பணமதாயிற்செறிவிருப்பமு மாய்நிற்பை.

இ-ள்.—ஞாதுருவென்று கூறுமான்மாவாகிய நீ ஞானமென்று கூறுமனத்தோடுங்கலந்து ஞானேந்தியமென்று கூறுங்கண்ணிடமாய்நின்று இவ்விடத்து ஞேயமென்கூறுமொருவெள்ளிப்பணமாகிய விடயத்தைக்கண்டமாத் திரத்திற் குற்றம்பொருந்திய கருக்கன்வெள்ளியாயி னிரம்பாநின்ற வெறுப்பாயு மதுகுற்றமற்றுவிளங்காநின்ற நல்லபணமேயாயின் மிகுந்தவிருப்பமுமாயே நிற்பை.—எ-று.

இதனான் ஞாதுருவாகியவான்மா ஞானமாகியமனதையுமிந்தியத்தையும்பொருந்தி ஞேயமாகியவிடயத்தைப் பொசிக்கும்போதுளவாகிய விரும்புவெறுப்பே கன்மமென்பதாயிற்று. (க௦)

இதனைவிட்டுமற்றொன்றெதிருறக்கண்டபோதுங், கதுமெனமுன்னம்போலக்கருதிருவினையாய்நி

ற்றை, யுதுவிரண்டிடமும்பெத்தத்திசையுனக்குணர்ந்துகொண்ணீ, மதிதருபெத்தநீங்குமிடமிப்பால்வகுப்பன்கேட்டி.

இ-ள்.—இந்தப்பணமாகியவிடயத்தை நீ விட்டுநீங்கி வேறோர்விடய மெதிரோபொருந்தக் கண்டகாலத்தும் விரைவிலேமுன்னம்பணமாகிய விடயத்தைக்கீண்டபோது நின்றற்போலக்கருதாரின்ற விருப்புவெறுப்பாகிய விருவினையிலொன்றாய்நிற்பை யிந்தவிரண்டிடமு முனைக்குப் பெத்தத்திசையாயிருக்கும் நீ நன்றாயநிற்குகொள்ளுகி. மதியாகியவறிவைப்பந்தித்துவாராரின்ற பந்தநீங்குமிடமு மிப்பூற்பிரித்துணாக்கின்றேன் கருத்தொருமித்துக்கேட்பாயாக.—எ-று.

இதனான் முன்கண்டபணத்தினிடமும் பின்கண்டதோர்விடயத்தினிடமும் பெத்தத்திசையெனபதும் நீயவ்விரண்டிடத்தும் வினையாரின்ற விருப்புவெறுப்பாகிய விருவினைவசத்தாயே நிற்பையெனபதும் அவையெயுனக்குமேலைச் செனனத்துக்கு வித்துமாயவருமென்பனாஉருதொன்றின்றது. இதற்குதாரணம்: சிவஞானசித்தியார். “மேலைக்குவித்துமாகிவினைந்தவையுனவுமாகி, ஞாலத்துவருமாபோலநாம்செயும் வினைகளெல்லா, மேலத்தான்பலமாய்ச்செய்யுமிதமகிதங்கட்கெல்லா, மூலத்ததாகியென்றும்வந்திடுமுறைமைபோடே.” என்றும், சிவாகமார்த்ததரிசனம். “வித்திலேவினைவுதோன்ற வினைவிலேவித்தாமாங்கே, பெத்தமுன்வினைகளாலே பிறத்திடுமுடலதென்று, மெத்தவயிவுடலினாலே மீண்டும்வல்வினைகடோன்றி, நித்தமாயிடையறாதே நிகழ்ந்திடுமநாதியன்றே.” என்றும், சிவப்பிரகாசம். “மேலைக்குவருவினையே தென்னிலங்கண்விருப்புவெறுப்பெனவறியவ்வினைவுமெல்லா,

மூலத்தவினைப்பயில்வாமென்னினுமென்முற்றியதன்பபனுன
க்குமுளைக்குமென்பர், ஞாலத்துவினைகளிருதிற்றனாகும்புந்
திரண்ணாதவினைநனுகும்வினையெனவென்றிரண்டா, மேலத்
தானிதமகிதமாமிதனால்வழுவாதெய்தியிடும்புண்ணியபாவங்
களென்றே." எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்கா
ண்க.

(கக)

மதிதருபீத்தநீங்குமிடமிப்பால் வகுப்பன்கேட்டி யெ
ன்றதற்கொக்க மேலீரண்டுசெய்யுளாற் பெத்தன்கணீங்கியவி
டமிஃதென்பது உயிவ்விடமேகுற்றந்தீர்ந்த மோட்சமுடிவெ
ன்பது உங் கூறுவானெடுத்துக்கொண்டருளியது.

முன்னர்க்காண்பணத்தை விட்டவிடத்துக்கு
மொழிமற்றொன்றை, யுன்னிப்பின்காணப்போறவிட
த்துக்குமிடையிலேயுன், நன்மனனொடுகண்ணென்று
சாற்றியுந்தியமுமில்லைத், துன்னென்திர்விடயமாகத்
தோற்றமப்பனமுமில்லை.

இ-ள்.—முன்னர்க்காணப்பட்ட பணத்தைவிட்டுநீங்கி
யவிடத்துக்கும் விளம்பாநிற்கும் வேறொன்றைக்கருதிப் பிற்
பாடுகாணச்செல்லுமிடத்துக்கும் நடுவனையுன்றண்டனதான
து பற்றுத்தீர்கோர்கண்டிதப்பொருளினிற் சுத்தவெறுவெளி
யேயாயிருக்கையாற் நனக்குச்சீவனமின்றித்தான் சற்றுந்
தோன்றாதொழியு மொழியவே யஃதொன்றைப் பற்றும்போ
ததற்கீவாயிலா யதனாச்சீவித்தநிற்கும் கண்ணகியவந்தியமு
ம் தனக்குச்சீவனமின்றி யதனோடுகூடவே யொழியுமிவை
ளொழியவே யிவைகள்சீவிக்கும்போ திவைகளிடத்தினங்கி

யெதிரீவிடயமாய்த் தோன்றுகிறகு மந்தப்பணமுமில்லையா
ய் நீங்கிப்போம்.—எ-து.

இதனால் முன்காணப்பட்ட விடயத்தைவிட்டதற்குப்பி
ன்னும் பின்காணும்விடயத்தைப் பற்றுதற்குமுன்னுமாய் நி
ன்ற விடைவெளியிலேயுன்மனதுங் கண்ணும்விடயமுமில்
லை யிதினேநன்றாயுன்னனுபவத்திலே யுந்நுகொள்ளுதியெ
ன்பதாயிற்று. இதற்குதாரணம்; தேவிகூலோத்தரம். “வான
ம்போலவடிவிலதாயெங்கு, மானதாச்சீத்தியானம்பண்ணாதவ
ன, கானந்தன்னிலுலண்டெனக்கட்டுப்பட்டு, உனமுானபிறப்
பிறப்பெய்துமே.” என்றும், ஒழிவிலொடுக்கும். “நீர்க்குப்ப
தமுநெருப்புச்சுநீர்தொழிலுங், காறறைச்சலிக்கவுமார்கற்பி
த்தா-ரார்க்குமிது, போகாமனாதிபுதைச்சுநிழற்போலாகு,மா
காயம்போற்பாரதும்.” எ-ம், வரும். மறதும்வருவனவற்றா
ற்காண்க.

(௧௨)

ஆதலால்விருப்பினோடுவெறுப்புமங்கனையவில்லை
யோதுமுப்பிடியும்போயதுரையுணர்விறந்துநின்ற
சோதிசேர்சொருபந்தானே துளறவிளங்காநிற்கு
மேதமினிலையதாமவ்விடமுத்திமுடிவாமென்றும்.

இ-ள்.—முதற்செய்யுளிற் கூறியபடியே மனது மிந்திய
முமாகிய ஞானமும் அவைகளாற்பற்றியறியுமெதிரீவிடயமா
கிய ஞேயமுமந்நினைக்குளுக்கில்லை யாதலால்ந்நேயத்தா
லெழும் விருப்புவெறுப்பாகிய கன்மங்களு மாங்கணுன்னைய
னுருவதில்லை யவைகளனுகாதொழியவே யவைகளாற்பதை
ப்புற்றுநிற்குமுன்னு போதமும்பதைப்பற்றுநிற்கு மிங்ஙனம்
பதைப்பற்றமாத்திரத்திற் சுட்டகன்றபரிபூரணந்தமே விள

ங்காநிற்கு மவற்றுளுநது போதங்கரைந்தப்பரிபூரணைந்த
மாயே நிற்பையாகலா ஙீயாகியஞாதுருவயில்ஐ இங்ஙனமு
ற்கூறியஞான ஞேயஞாதுருவெனநுத் திரிபிபுகளுமகன்ற தி
வைகளனைத்துமகலவே யாங்குவிளங்குவதியாதோவெனின்,
வாக்குமனத்துக்கெட்டாத பரப்பிரகாசம்பொருந்திய சொ
ரூபானந்தமாகிய பரமசிவந்தானே தனக்கோருபாதிகளுமி
ன்றிச் சுயம்பிரகாசமாய் விளங்காநிற்கும் அங்ஙனம்விளங்
காநின்றவிடமே முன்பரிபூரணைந்தத்துட்கரைந்துநின்ற ஞா
துருவாகியவுனக்குச் செனனதுக்கங்கணீங்கியவிடமாம் அவ்
விடமேகூடுதல்பிரிதலின்றி நிர்த்தொந்தமாய் நிலைபெற்றுவி
ளங்காநின்ற மோட்சமுடிவாகிய விடமுமென்றுகூறி மேலு
மருளிச்செய்வான்.—எ-று.

இவ்விரண்டுசெய்யுளானு முன்னர்க்காணப்பட்ட விடய
த்தைவிட்டதற்குப்பின்னும் பின்காணச்செல்லும் விடயத்
தைப் பற்றுதற்குமுன்னுமாய் நின்றவிடைவெளியிலே பிரகா
சியாநின்ற சொரூபானந்தமே விளங்காநிற்கு மென்றதனால்
விடயத்தை விட்டமாத்நிரத்திற்குளே சொரூபநிலையாமென்
பதாயிற்று. ஆதலானேயத்தாலெழும் விருப்புவெறுப்பாகிய க
ன்மங்களுமாக னுன்னையனுசுவதில்லை யென்றதற்குதார
ணம்; பகவுநீதை. “வேண்டல்வேண்டாமையின்றியிகைசெ
லாப்புலன்களாலே,மாண்டபோகங்கடும்பான்பனங்கலக்கு
ரூன்மற்றத்தா, லீண்டியதெழிவுண்டாமாற்றெளியவேயெல்
லையின்றுப், பூண்டநோய்நீங்குநீங்கப்புலனலாப்பொருளுந்
தோன்றும்.” என்றும், சிவானுபூதிவிளக்கம், “வெறுப்புவிரு
ப்பென்றுவேறுபாத்தாலெந்நை, யுறுப்பிற்குறையாதோவு
ணர்வுடையோர்சொல்லுவரோ.” அன்றியும், வேண்டலும்

வேண்டானமயுமாய்மேவும்வினைப்பயனு, மாண்டகையோடு
 ற்றவனுபூதியுனதே.” என்றும், ஞானவாசிட்டும். “மேவலு
 ற்றபோகத்தின்விருப்பும்வெறுப்புமெனக்கில்லை, யாவதெய்து
 மதுவருகயாதுபோதமதுபோகப், பாவமிருமிவ்வஞ்ஞானப்
 பகைவனாலேவிவேகமென, மேவமில்லாப்பொருளெல்லாமி
 ழந்தேனுணர்வாலதுபெற்றேன.” எ-ம், வரும். மற்றும்வரு
 வனவற்றிற்காண்க. பதைப்பற்றமாத்திரத்திற், சுட்டகன்ற
 பரிபூரணனந்தமேவிளங்கு மென்றதற்குதாரணம்: ஒழிவி
 லொடுக்கம். “போதம்பதைப்பறவேபூரணமாம்பூரணமும்,
 போதம்பதைத்தளவேபொய்யாகு-மீது, விழித்திமைபுபாநின்
 றால்வெளியசைநதாற்காற்றும்-பழக்கமதைச்சாட்சியைப்போ
 ற்பார்.” ஆன்றியும், “தொழிலிறுதிநானேசகவுதயமேன
 றுற் - ரெழிலுதயந்துக்கமெனச்சொல்லோந-தொழில்செயி
 னும்-வநதுப்போகம்போலவுண்டுத்தன்மாத்திரமாய்ச்-சிந்தி
 ப்பாராப்பேணிச்செய்.” என்றும், சிவஞானஜீபம், உகைத்
 தாடுகயிறகன்றவூசல்போலு முலவாததிபொழிந்தகறங்கு
 போலு, மிகைத்தாடுவிசையறுப்பரமேமோலும்விளங்கொ
 ள்சேர்தாழ்ந்தமணநாவேபோலுஞ், செகத்தாயசித்திரத்தினி
 லைமைபோலுஞ்சிவபோகத்தடங்கியுயிர்ச்செயலொன்றினி,
 யகததநயநம்போதப்பற்றுநீங்கி யசைவறநிற்பதுபரமானந்த
 மாமே.” என்றும், மெஞ்ஞானவெண்பா. “பதைப்பற்றிருக்க
 ப்பரமசுகமெனறு, லதைப்பெற்றிருக்கவறியாமல்-விதுப்புந்
 துக், கற்றாபலனாலுங்கற்றவர்பூற்றற்கமிட்டு, நிற்பாரிதெ
 ன்னநிலை.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. அவ்
 வுடமேகூடுதல்பிரிதலின்றி நிர்த்தொந்தமாய் நிலைபெற்றுவி
 ளங்காநின்ற மேரிச்சமுடிவாகிய விடமென்பதற்குதாரணம்:
 தாயுமானார். “கூடுதலுடன்பிரிதலற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்கு

விதலுடன் விரிதலற்றுக், குணமற்று வரவினாடுபோக்கீற்றுநி
 லையான குறியற்றுமலமுடந்து, நாடுதலுமற்றுமேல்கீழ்நடுப்ப
 க்கமென நண்ணுதலுமற்றுவிந்து, நாதமற்றைவகைப்பூதபேத
 மும்புறாதுருவின்றானமற்று, வாடுதலுமற்றுமேலின
 றற்றிரண்டற்றுவாக்கற்றுமனமுமற்று, மன்னுபரிபூரணச்ச
 கவாரிதன்னிலேவாய்மடுத்துண்டவசமாய்த், தேடுதலுமற்ற
 'விடம் நிலைபென்ற'வருனியேசித்தாந்தமுத்திமுதலே, சிரகிரி
 விளங்கவருதெட்சுந்முர்த்தியேசின்மயாநந்தகுருவே." என்
 றும், சிவர்கமார்த்ததரிசனம். "பெண்ணலியாணென்றில்லா
 ன்பெத்தமுமுத்தியில்லான், வண்ணமும்வடிவொன்றில்லான்
 வடிவொடுபோக்குமில்லான் நிண்ணியபொருளாய்மேலாய்ச்
 சேமமாயரிதாய்க்காண, 'வெண்ணிலாவானாய்த்தாய்தாயிருப்ப
 துசிவமதன்றே." எ-ம், வரும். மறதும்வருவனவற்றற்காண்
 க. இவ்விரல்கிசெய்யுளானு முன்னர்க்காணப்பட்டவியத்
 ததை விட்டதற்குப்பின்னும் பின்காணச்செல்லும்வியத்
 தைப் பற்றுதற்குமுன்னுமாய்நின்ற விடைவெளியிலே பிர
 காசியாநின்ற சொருபானந்தமே விளங்காநிற்கு மென்றதற்
 குதாரணம்: ஞானவாசிட்டம். "அறிபொருளைவிட்டகன்றா
 லழியுஞ்சித்தமந்தநிலைவியாபாரமனைத்துமில்லாச், செந்நீர
 வற்சுருத்தியாயிதனைநீயுந்தீராதபரிசயமேசெய்யச்செய்யப்,
 பிறியின்றுதுரியமாமென்பர்மேலோர்பிறிவிலாவிதனிலேநி
 லைமைபெற்றுக், குறியறுமானந்தவேதாந்தசிலக் கொள்கை
 யாலானந்தங்கூடுமன்றே." அன்றியும், "ஓரிடம்விட்டோரிட
 த்தேயுள்ள முறிலவற்றினடுவுண்மையாகும், பேரிலதாயுண
 ர்விலதாய்ச்சுடயிலதாமதநீயேபிரியேலென்றுங், கூரியபுந்
 தியினாலேயுதித்துக் குடும்பியெனுங்குறிப்பைமாற்றித், துரி
 தாம்படிமனத்தினுடர்ச்சியிற் செல்லாதபடிதுணிந்துநிற்

பாய்." என்றும், விருத்தாம்பிகைஹதி. "தள்ளும்விடயந்த
 னைந்தோர்விடயந்தமுவச்சாருதன்முன், னாளாநிவேயிரு
 கருமதே ஞானநிலையமஃதறிந்தோர், கள்ளனாதித்திரிந்தா
 லுங்கனத்தவங்கள்புரிந்தாலு, முள்ளமுயர்வுதாழ்வியையெ
 ன்றுணைத்தாள்விருத்தமிரித்தாயே." என்றும், திருமந்திரம்.
 "நடுவுநின்றார்க்கன்றிஞானமுமில்லை, நடுவுநின்றார்நல்லதேவ
 ருமாவர், நடுவுநின்றேசுவன்னிறழ்வவாசியார், நடுவுநின்றார்வ
 ழிநாணுகின்றேனே." என்றும், பரமாசாரியார். "அத்தனுமெஞ்
 ஞானியருமுணைத்தவாறே யாகமுடியிடையசையத்தறிபோ
 லாக்ஃபி, பத்திரங்கோமுகம்வீரம்பத்தமத்தோடுபகர்கூர்மவா
 சனத்திற்படிந்தேகாந்த, முத்திராசாம்பலிவானநோக்கதாவி
 முயல்கருந்தைநிலையிலிருத்திநாளு, பித்தகையகுவையோக
 த்கிருப்பார்ஞானி யினியவர்க்குபிறலியு முண்டென்னலா
 டேம்," என்றும், பட்டினத்துப்பிள்ளையாரார். "மோகாந்தமா
 னமுறைமைகளைக்கைவிட்டு, ஏகாதமானவிரூப்பிடந்தான
 சேர்ந்தேரோ." அன்றியும், "கட்டவுடலெடுத்தகாரணமெலாந்
 தீர, வெட்டவெளியானவீடுபுகுந்தேரோ." என்றும், போரூர்
 முறை. "தலைபுகுந்தோதுங்கற்பெல்லாநிறைந்தகன்னியரிருவ
 ராபாண்மகிட்டு, நிலைபெறுமபூரப்பரிமிஸசுதோன்றிநிறைபரி
 பூரணசுகமே, யிலையுளதென்னுமிரண்டின்மத்தியத்தினெழு
 சொருபத்தெனையிருத்தாய், தலைமைகொடவத்தோர்நிலவியு
 போரூர்சரவணபிரணவப்பொருளே." என்றும், மெய்க்குரு
 வினா. "மெய்க்குருவைத்தேடும்வெறித்தவெளிகாட்டும், பொ
 ய்க்குருவைத்தேடிநீபோகாதே - நெக்குருகி, நாணுமனாகி

வெளியிலேநிற்கக், கோணுமற்காட்டுங்குரு.”எ-ம், வரும். மற்
றும்வருவனவற்றிற்காண்க. விடயங்களை விட்டமாதிரத்திற்
றானே சொருபங்வேயாமென்றதற்குதாரணம்: சிவஞானபோ
தச்சூர்ணிகை. தம்மையிந்திரியத்து வேருவான்காணவேதம
துமுதல் சீர்ப்பாதத்தையணையுமென்றது. அதுவதானாசற்கயிற
ற்றற்றையுத்தையேபுயர்ந்துணையான. அன்றியும், வெண்பா. “நி
றைசெய்யநின்றசெழும்புனலினுள்ளாந், நிறைசெய்புலனுண
ர்விற்றீர்ந்து-நிறைவிட, டலைகடலிற்சென்றடங்குமாறுபோ
ன்மீளா, “நிலைவிலரன்பாதத்தையுற்று.” என்றும். திருவாசக
ம். “மாநிநின்றென்னைமயக்கிடும்வஞ்சப்புலனைநனைவழிய
டைத்தமுதே, நூநிநின்றென்னுளெழுபரந்தேசாதிபுள்ளவாகா
ணவநருளாய்த், தேறலின்றெளிவெசுவபெருமானேதிருப்
பெருந்துறையுறைசியனே, யீநிலாப்பதங்களாயவைகடந்தவி
ன்பமேயென்னுடையனே.” அன்றியும், “நெடுந்தகைந்யெ
ன்னையாட்டுநாள்ள யானைம்புலன்கள்கொண்டு, விடுந்தகை
யேனைவிடுதிகண்டாய்விருவார்வெருவ, விடுந்தகைவேல்வல்ல
வுத்தரகோசமங்கைச்சரசே, கடுந்தகையேனுண்ணுந்தண்ணீ
ரமுதப்பெருங்கடலே.” என்றும், பத்பசுபாசவிளக்கம். “க
ண்பலன்பொருளைப் பற்றிக்கதிரினையிழந்துங்குங், கண்பல
பொருளைப்பற்றுதாயிடிந்தகைக்கடும், புன்புலன்பற்றியா
விப்புனிதனைப்பிரிந்துநிற்கும், புன்புலன்பற்றுதாயிடிப்புனித
னைச்சேருமன்றே.” என்றும், எதர்காலத்திரங்கல். “துச்சப்
புலனூற்சுழன்றுதிரியாம, லுச்சிக்கதிட்பபடிசுமொவ்வநாளெ
ந்நாளோ.” என்றும், சிவஞானசித்தியார். “பன்னிறங்களவை

காட்டும்படிகம்போலுள்ளம், பலபுலஞ் சணிகறங்காட்டும்பரி
சுபாத்திட்டி, டின்னிறங்களென்னிறமன்றெனறுதன்றன், னெ
ழினிறங்குண்டருளினுலின்னிறத்தின்வேறுய்ப், பொய்நிறவை
ம்புலனிறங்கள்பொய்யெனமெய்கண்டான் பொருந்திவின
சுவத்தெனிடபோதான்யின்னர், முன்னிறைநீர்சிறைமுறிய
முடுகியோடி, முன்னீர்சேர்ந்தன்னீராய்ப்பின்னீர்காமுறை
போல்." ௪-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்கு. (௧௩)

மேலிரண்டுசெய்யுளான் மனமிறத் தோன்றுஞ்சொ
ருபமானது மனம் உற ஒழியுமாகையாலிற்த மனதைத்தழு
விச்சுட்டாது அந்நடுகிலைச்சுட்டடறநிறங்கையே சொருபநி
லையென்று அச்சொருப நிலையை வற்புறுத்திக் கூறுவானெடு
ததுக்கொண்டருளியது.

ஒருபொருணினையுபோய்ப் பின்னொருபொரு
ணினையுமுன்னாய், மருவிடைவெளியிலேயுன்மனமி
லையாகையாலே, சொருபநீதானாய்த்தோன்றுந்துலைம
னங் கொண்டங்குன்னி, லொருநிரிபிடியுமுண்டா
யொழியுமச்சொருபமென்றும்.

இ-ள்.—ஒருபொருளைநினைந்து நீங்கியதற்குப்பின்னும் ம
ற்றோர்பொருளைநினைவதற்குமுன்னுமாய்ப் பொருந்தாநின்ற
விடைவெளியிலே யுன்மனதுண்டோவென்னவதற்கங்கண்ப
ற்றுதற்கோர்பொருளுயின்றிச் சுத்தவெறுவெளியாய்நிற்கை
யால் அதுசுற்றுந்தோன்றவில்லை யென்பை யாகையாலே ஆ

ங்ருச்சொருபமே தின்னேவிழுங்கி நீ தானையாய்விளங்காந்
 றும் இங்ஙனமுன்னேவிழுங்கித் தானையொளிர்வானெற சொரு
 பத்தை நீயொருமுதலாய்நினறுதோன்றொழிந்த மன
 தைத் தழுவிக்கொண்டு சுட்டிக்காணப்போவையாகில் ஆய
 கு நீயாகியனானுருவு மனதாகியனானமுந் தேர்ன்றமைமா
 கிய நேயமுமெனனு மொருநிபியியு முண்டாய்நினறு அச்
 சொருபமுஞ்சுட்டிகற்கெட்டாதகனு மெனறுகூறிமேலுமரு
 ளிச்செய்வான்.—எ.று.

இதனுள் மனதானதொருபொருளை நினைந்ததைவிட்டு மன
 றொருபொருளை நினைவதற்கு முன்னாய் நின்ற விடைவெளியிலே
 தானொழிந்து நிற்கையால் ஆங்குச் சொருபாறுபயமே விளங்
 காந்றும் அதனை யொழிந்தமனதைத் தழுவிக்கொண்டு சுட்டி
 க்காணப்போவையாகில் தொழியுமாகையால் ஆங்குச்சுட்
 டற்றுநிற்கவேண்டுமென்பதே கருத்தாயிற்று. இதற்கு தாரண
 ம்பாடு இஃதே: “ஒராதபோதுளராவானே யொரிலொளிப்பாசு
 னாரகாசே.” என்றும், ஞானமணமாலே, “என்னுனை மாணவ
 காலிதெனறுசுட்டாதே, பன்னாறுமுண்ணமதனைப்பாராதே-நி
 ன்னாலே, யொன்றிலுயொன்றாதற்கு முன்னுயொன்றாயே,
 லொன்றுமிரண்டல்லாதவொன்று.” அன்றியும், “கட்டுங்கரு
 விகழிந்தா லுநின்னாலே, கிட்டவரியாருமுனைக்கிட்டானே-வி
 ட்டகலாச், கட்டறிவாநினிழப்பிற்காட்டிவருமுத்திதனி, லெ
 ட்டினையுஞ்சுட்டாதிரு.” என்றும், சிவானந்தமாலே, “உன்னை
 யநிந்திடவு முன்பாலின்பம்பெறவு, மென்னபிழைநாடினே
 னெங்கோவே-முன்னநிலி, னுனைன்றானிவிலைநாடி லதுபோ

லரி. சாவினென்ற னுணனேனாதான்." என்றும், மூதுரை. "உ
னெனென்றும் தீழ்நெனும் நானென்றுநாதானென்று, மனநென
துமாமென்றுமாதாதே-நின்றநிலை, தானே தான்தத் துவத்தீர்ச
மபபுத்தங்காக்கைகக்குப், போலூர்போற்றேநீம்பொருள்." எ
ன்றும், தணிகையாற்றுப்படை. "அத்தருபெருமானருள்வி
னையாடலைச், சிறிதுகேண்மதிதவமெம்பென, விச்சொன்றி
ன்றிவ்வெயுமிககா கலியும், விச்சமிக்கிருப்பினினைவுமுழுதொழி
த்த, மொளிகலைவளர்ப்பவொளிகளைத்தணித்து, மருகுகினைச்
சுழுவவருக்கிளையெற்றியு, முறுநதொழிலாளர்க் குறுதுசே
ணகன்றும், வறுநதொழிலாளர்க்குவந் துடன்கலந்தும், விதி
ததநல்விதிகளை விலக்கெனவவர்த்தும், விலக்கினைவிதியென
மேதகநயந் து மித்தருதொழின்மைகித்தலுமியற்றிப், பெற்
றபேரின்பருள்பெற்றிடனத்தான்." என்றும், சிருவம்மா
னை. "சத்தியமான துசத்தேகாணமமானே, தற்போதமற்றவிட
நதற்பரங்காணம்மானே." என்றும், சிருமந்திரம். "மனம்விரி
நதுருவிர்த்ததுமாதவ, மனம்விரிந்துருவிர்த்ததுமன்னுயிர், மன
ம்விரிந்துருவிர்த்ததுவாயுவா, மனம்விரிந்துருவிர்த்ததுமாண்டி
டமுத்தியே." என்றும், மற்றும். மற்றும்வருவனவற்றற்காண்க. கசு

மனவாருபொருளினுப்பண் மனமிறவோங்கிமே
லாய்த், துன்னுமச்சொரூபந்தன்னைத்தொலைந்தொழி
மனந்தழிஇப்பின், னுன்னியங்கெடிரிட்டுப்பார்த்துது
துயர்க்கடல்வீழ்ந்தேங்கா, தந்நடுநிலையைச்சுட்டாத
முந்தலேசொரூபமென்றும்.

இ-ள்.—உன்னெதிராய்ச்சேராரின்ற விரண்டுபொருள்
 னிகடையே யுனமனத்வைக்காணுதபடியினுலே சமானாதிகமின்
 றியுயர்ந்து தானேசருவத்துக்கு மேலாய் நிலைபெற்றுநிற்கின்
 ற சொரூபானுபவமே விளங்காநிற்கும் அச்சொரூபானுபவத்
 தை முன்னேற்றுகொழிந்த மனதைத் தழுவிகசொண்டு பின்
 னுஞ்சு 'படியாங்கண்' எதிரிட்டுப்பார்த்து ஒன்றுந்தோன்றவில்
 லையென்னுங்குலேசத்தினால் உறுகின்றதுயர்க்கடல்லமுந்
 தியேக்கறவுறாது அந்நடுநிலையின்டத்துச் சுட்டுணர்வகன்று
 ஆங்கெத்தன்மைத்தாயிருந்ததோ அத்தன்மைத்தாயமுந் தியு
 ன்போதஞ் சிறுநுந்தோன்றாமன்றிலே யச்சொரூப நிலையா
 மென்றுங்கூறி மேலுமருளிச்செய்வான்.—எ-று.

அந்நடுநிலையைச்சுட்டாது நின்றன்மாத்திரமே சொரூப
 மென்னின் அமையாதோ; அமுந்தலேசொரூபமெனவுங் கூற
 வேண்டுமோவெனில், ஆங்குச்சுட்டற்று நின்ற னமாத்திரமே
 யாயிற் காண்பானுங்காட்சியுமாய்விளங்கிக் காண்பானுகியசு
 த்தனாதுருவுங் காட்டுவதாகியசுத்தனானமுங் காண்பதாகிய
 சுத்தஞேயமுமே தொன்றும். இங்ஙனந்தோன்றுஞ் சுத்தநிரி
 பிடியுநீங்கிநின்றலே சொரூபநிலையென்பது இரநூற்றணுணிபா
 கையால் அவையுநீங்குதற்கேதுத் தற்போதஞ்சிறிதுந்தோன்
 ருது அந்நடுநிலையில் அமுந்தி நிற்கவேண்டுமாகலிற் தற்போ
 தஞ்சிறிதுந்தோன்றாது தழுந்திரிந்தற் பொருட்டமுந்தலே சொ
 ரூபமெனவுங்கூறினார். இதனுண்மோட்சநிலையின் முற்கூறிய
 சுத்தத்திரிபிடியுமாகா தந்நடுநிலையிற் தற்போதஞ் சிறிதுந்
 தோன்றாது ஆங்கு எத்தன்மைத்தாயிருந்ததோ அத்தன்மை

த்தாயமுந்திற்கவேண்டுமென்பதேகருத்தாயிற்று. உன்னெ
 திராய்ச்சேராநின்ற விாண்டுபொருளிலிடையே மனமிறந்
 துநின்றதென்றும் அந்நிலையேசொருபநிலையென்றுங் கூறிய
 தற்குதாரணம்: ஞானவாசிட்டம், “சொருபம்விட்டகலமோ
 கமாம்வேறுசொல்லிடமுன்புபின்பில்லை, யொருபொருணி
 னைவையொழித்துமலப்பாலொருபொருணினாவதிலந்த, வி
 ருபொருளிடையேநிலைவறவிருக்கு மிதுசொருபத்தியல்பினு
 தான், மருவுகற்பனைமாண்டசைவில்கற்போலாய்வருநாச்சு
 முத்திதீர்வடிவம்.” என்றும், விருத்தாம்பிகைதுதி, “அறி
 பொருளறிவோனறிவினைக்கொடுப்போ ஞாயமுப்பொருளு
 மோர்விடையம், பொறியுறப்பிடித்தாலுளவிதைவிடுத்தோர்
 பொருளைநாடுதன்முனரிடையே, பிறிவறத்தோன்றுஞ்சொ
 ருபமிங்கிதனிற்பேசுமுப்பொருள்களுமில்வாக், ஓறியறவறி
 தியென்றனள்விருதத கிரியமர்பெரியநாயகியே.” என்றும்,
 ஞானவிளக்கம், “ஒருபொருளைநீத்தங்கொருபொருளைப்பற்
 றி, யிருபொருளும்போக்கியிடையே-யொருபொருளு, மற்ற
 நிலையேதோ வஃதன்னிலையென்றான், குற்றமற்றஞானக்கு
 ரு.” எ-ம், வரும். மற்றம்வருவனவற்றாற்காண்க. அந்நடு
 நிலைபிற்சுட்டற்றுநிற்கவேண்டுமென்றதற்குதாரணம்: சிவா
 நந்தமாலை, “பற்றிலிழப்பாயகலும்பார்க்கிலிவனுண்டாகு
 முற்றுணரில்வேறுகுமொன்றுமெனின் - முற்றும், பிறியா
 ப்பொருள்பிரியும்பேசுமுரைக்கெட்டாக், குறியாக்குறியா
 ற்குறி.” என்றும், ஒழிவிலொடுக்கம். “இருட்கேவலத்தின்
 றெழுப்பியெதிரிட்ட, மருட்கேவலசகலமாற்றித்-திரிச்சுடர்

போற், தன்னநிவுதின்னிக்குத் தானுணவாய்ப்போயதல்லா
 ஷன்னுதலேயோட்டுதல்காணும்.” என்றும், மெஞ்ஞானதிப
 ம, “சுட்டற்சுச்சம்மாவிருவென்றுசொன்னக்காற், ரெட்டுக்
 கொளுவாய்துடைத்திடாய்-விட்டுவிடச், சொன்னுஷகே
 ளாய்சுதந், ரீனநதன்னைப், பன்னுயிதென்னபயன.” எ-ம்,
 வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. மோட்சநிலையின்முற
 கூறிய சுத்தந் திரிபிடியமாகா தென்றதற்குதாரணம்: சிவநெ
 றிப்பிரகாசம், “ஞானமுடன்றோயுஞ்ஞானுவென்றுமுன்னுநா
 டாமற், ஞானதுவாய்நண்ணியிடமுனே-பூனமிலா, வுன்மனைக்கு
 மேலானமுத்தியுற்ற அநின்மலதுரி பா தீதமெனவுணாப்ப, ரா
 ன்விதேசத்தமாமுத்தியாகு மன்றிலேதுலாக்குமுத்தியவைக
 ளெல்லா, மீனமாமுத்தியதுதன்னையெல்லா மியம்புவாமறிந்த
 தனையிசையாவாறே.” என்றும், சிவஞானசித்தியார், “சன்மா
 ரக்கஞ்சகலகலேபுராணவேத சாத்திரங்ஞ்சமயங்கடாம்பல
 வுமுணர்ந்து, பன்மார்க்கப்பொருள்பலவுங்கீழாகமேலாம்ப
 திபுசுபாசநதெரித்துப்பரசிவனைக்காட்டு, நன்மார்க்கஞானத்
 தைநாடி ஞானஞேயமொரிஞாதுருவுநாடாவண்ணம், பின்மா
 ர்க்கச்சிவனுடனும் பெற்றிஞானப்பெருமையுடையோர்சிவ
 னைப்பெறுவர்காணே.” என்றும், ஏகம்பவாணரானந்தக்களிப்
 பு, “ஆனந்தமானந்தந்தோழி- கம்பராடுநதிருவினையாட்டினை
 ப்பார்க்க, ஞானமுஞேயப்பொருளும்-பற்று, ஞாதாவுமில்லை
 யென்பார்க்கரியாராம், ஞானமுஞேயப்பொருளும், பற்று-
 ஞாதாவுமாய்ப்பகுப்பார்க்குமெட்டாராம்.” என்றும், சிவ
 போகசாரம், “வாக்குமனக்காயத்தாலீ வந்தபொருளத்த

சேயும், வாக்குமனக்காயத்தான் மாயுமே - வாகமுனக், சா
யமுட விழந் துகாணுஞ் சூருஞான, • ஞெயமொழிநதநிலை.”
எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. ஒருநடுநிலை
யிறறற்போசஞ்சிறிதந்தோனறவ, அங்கெததன்மைத்தாயி
ருந்ததோ வத்தனமைத்தா யழுந்திந்கவேண்டு மென்ற
தற்குதாரணம்: சிவப்பாகசாரம். “தன்னையிழந்திடத்தே
தானேசுகவடிலா, யின்னபடியென்றியாவெங்கோனா-
பின்வமற, நின்றகிளைதானுநெரியாதேயிவ்வங்கட், கண்
றோபிறப்பறுக்கலாம்.” என்றும், தேவாரம். “ஆமப்படிந்
தகண்ணொந்தாணுகச்சி மயானத்தான்வார்ச்சடையான்மா
சொன்றில்லா, ஞெப்புடையனல்லெருவனல்லெருநான
ல்லறுவமையில்லி, யப்படியனவ்வுருவனவ்வண்ணத்தனவ
னருளேகண்ணுகக்காண்பதலலா, ஸ்பப்படியினிவ்வுருவனிவ்
வண்ணத்தனிவனிதறவனென்றெழுநிககாட்டோனாதே.” எ
ன்றும், திருவாசகம். “ஏனைபாவருமெய்திடலுற்றுமற்றி
ன்னதென்றறியாத, தேனையானெய்யக்கரும்பினின்றேற
லைச்சுவையென்சிவலோகக், கோனைமானனநோக்கிதன்கு
றனைக்குறுகிலேனென்க்கால, மூனையானிருந்தோம்புகின்றே
ன்கெடுவேனுயிரோபாதே.” என்றும், திருமுருகீர்தம். “அ
ண்ணலிருப்பிடமாருமறிகில, ரண்ணலிருப்பிடமாய்ந்துகொ
ள்வார்களுக், கண்ணலழிவின்றியுள்ளையமர்ந்திடு, மண்ணலை
க்காணிவனிவனாமே.” அன்றியும், “கரியட்டகையன்கபா
லங்கையேந்தி, யெரியும்மிளபிறைகுடுமெம்மாலை - யரியன்
பெரியனென்றூட்டட்டதல்லாந், கரியன்கொல்செய்யன்கொ

ல்காண்கின்றிலேனே.” அன்றியும், “நதென்றறிந்திலேனெனத் தனைகாலமு, மீதென்றறிந்தபின்னே துமறிந்திலே, நீதென்றறியுமறியையறிந்தபின், நேதென்றறியுமியல்புடையோடோ.” என்றும், சிவானந்தமாலை. “எம்மானிருந்தபடியெப்படியோவென்பார்க்குச், சும்மாவிருப்பதல்லாற்சொல்லுவதென்-செம்மலர்த்தா, என்சுங்காணப்பெற்றிலேனடியேனப்பொருளை, யினறுகாணப்பெற்றிலேன்.” என்றும், அம்மைதிருவந்தாதி. “அன்றுந்திருவுருவங்காணாதேயாட்பட்டே, னின்னுந்திருவுருவங்காண்கிலே - னின்னுந்தா, நெவ்வுருவோநின்பிரானென்பார்சட்டகென்னுனாக்கே, நெவ்வுருவோநின்னுருவமேது.” என்றும், பொன்வண்ணத்தந்தாதி. “பொன்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமேனிபொலிந்திலங்கு, மின்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணம்வீழ்சடைவெள்ளிக் குன்றந், தன்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமால்விடை தன்னைக்கண்டா, லென்வண்ணமெவ்வண்ணமவ்வண்ணமாகிய விசனுக்கே.” என்றும், தித்தரந்தாதி. “அன்னையையிங்கெனையாருடையானையரவிர்த்தத்துப், பொன்னையடைந்துய்து மென்றுகொண்டேசென்றுபுக்கதற்பின், தன்னையுங்காண்கின்றிலேன்சரணம்புயத்தாள்பணிந்த, வென்னையுங்காண்கின்றிலென்னமாய்மீவளிப்பட்டதே.” என்றும், ஆனந்தருத்திரோசரந்தாதி. மீட்சியில்லதோரனநதப்பெருகொளியீட்டிடைக்குடியேற்றி, யாட்சிகொண்டருளானந்தருத்திரோசத்தமரறவோனைக், காட்சிகொள்ளலுங்காணுறுதிருத்தலுங்கரிசெனக்கண்டாங்கே, மாட்சிகொண்டவக்காட்சியினயர்த்தனவளந்த

துபெரும்போகம்.” என்றும், திருவாய்மொழி. “பற்றில்
 னீசனுமுற்றவுநின்றனன், பற்றிலையாயவன்முற்றிலொடுங்
 டே.” அன்றியும், உள்ளமுரைசெயலுள்ளலிம்முன்வையு, முள்
 ளிக்கெடுத்திறையுள்ளிலொடுங்கே.” என்றும், திருவுந்தியார்.
 உள்ளமுருக்கியுடனாவதல்லது, தெள்ளவரியொன் றுந்தீபறச்
 சிற்பரச்செல்வொன்றுந்தீபற.” என்றும், ஞானமணமாலை.
 “கெட்டேனஞ்சையமோகேள்வியற்றநாட்டோ? திட்டாந்தமீ
 தொன்றுசெப்பக்கே - டட்டாமற், றுனென்னையுள்விழுங்கித்
 தாக்கறநீதத்தே, தானுமில்லைநானுமில்லைத்தான்.” என்றும்,
 சிவவாக்கியம். “மவுனமானமந்திரத்தின்வாசியறிபூடுபோ
 ய், வானெலாம்பரந்தசோதிமண்டபம்புகுருதவின், வவனுநா
 னுமெய்முயங்கியனுபவிக்குமளவிலே, யவனுமில்லைநானுமில்
 லையாருமில்லையானதே.” என்றும், தேவாரம். “முன்னமவனு
 டையாராமங்கேட்டாள், மூர்த்தியவனிருக்கும்வண்ணங்கேட்
 டாள், பின்னமவனுடையவாரூர்கேட்டாள், பெயர்த்தமவனு
 க்கேபிச்சியானு, ளன்னையையுமத்தனையுமன்றேந்தா, ளக
 ன்ருளகலிடத்தாசாரத்ததத், தன்னையறநாடன்னுமங்கேட்
 டா, டலைப்பட்டாணங்கைகதலைவன்றுளே.” எ-ம், வரும். மற்
 றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (கடு)

இவ்விரண்டுதிருவிருத்தத்தானுஞ் சொரூபநிலையாகிய
 மோட்சமுடிவை வற்புறுத்திக்கூறி மேற்றிருவிருத்தம் முன்
 மோட்சநிலைகூறுவான் றொடங்கியெடுத்துக்கொண்டமுன்
 னராதலாலொருபொருண் மன்னிருவென்னுஞ் செய்யுண்கி

ஊங் கட்புலனிறுதியுமனவினைவிறுதிபு மோட்சநிலையென்று கூறியதுபோல மற்றையபுலங்களினிறுதியினும் அந்நிலை விளங்கக்கண்டுகொள்ளுதியென்றோர் திட்டாந்தமுடித்தா னருளிச்செய்வா னெடுத்துக்கொண்டன.

ஒருபதந்தனைப்பதம்பார்த்துலையடுமடிசிற்கெல்லா மருஷம்பபதமதாயேமநித்துணர்வார்கள்போலப் பெருகு கட்புலனிலீற்றிற்றிறங்கியசொருபமற்றும் விரிபலபுலனினீற்றும்விளங்குறக்காண்டியென்றும்.

“ இ-ள்.—அடுதொழிற்செய்வோ ரமுதினைப்பக்குவம்பா ர்க்குமிடத்து ஓரமுதினைப்பக்குவம்பார்த்து உலையினிடமாய் ச்சமையாநின்ற அமுதினுக்கெல்லாம் பொருந்தாநிற்கும் அந் தப்பக்குவமேயெனநிச்சயித்தறிந்து கொள்ளுவார்கள் அவர் களைப்போல நீயும்விளங்காநின்ற கட்புலனிறுதியிற் பிரசா சியாநிற்குஞ் சொருபானுபவத்தைக்கண்டுகொண்டதுபோல மற்றைய மெய் வாய் முக்குச் செவியென விரிந்தபலபுலன்க ளின் ஐயுதியினுமச்சொருபானுபவமே விளங்காநிற்கும் அ தனையையந்திரிபறநன்றாய்த்தோன்ற நிச்சயத்தறிந்துகொ ள்ளதுதியென்று மருளிச்செய்தார்.—எ-று.

விளங்குறக்காண்டியென்றதனும் கண்ணாகியனாதுரு க திரோளியாகியனானத்தைப்பொருந்திக் காண்புலனாகிய நோ யத்தைச்சுட்டி யெதிரிட்டறிதலை விட்டவிறுதியின்கண் அக் கண்ணும் அக்கதிரோளியையன்றிரீங்கி *நிற்றற்குத்தனக்கு

வேறேரிடமுமின்றிச் சுட்டுணர்வுமகன் நெதிரீடு அற்று அத்
 துவிதமாய்த் தன்னொளியுந்தோன்றும் அக்கதிரொளியேயா
 ய்வினாற்றப்போல மற்சுறையபொறிகளுந் தத்தம்புலன்களைவி
 ட்ட இறுதியிற். தத்தஞ்ஞானத்தையன்றி நீங்கிநின்றற்குத் த
 மக்கு வேறேரிடமுமின்றிச் சுட்டுணர்வுமகன் நெதிரீடற்று
 அத்துவிதமாய்த்தமது அறிவுந்தோன்றும் தத்தஞ்ஞானமே
 யாய்நிற்குமெனவும், ஆன்மாவுமிகைப்போலப் பஞ்சப்
 புலன்களைவிட்டவிறுதியிவ் கண் அப்பஞ்சப்புலன்களையுந் த
 னக்குணாத்திய சொருபஞானத்தை யன்றிநீங்கிநின்றற்குத்
 தனக்கு வேறேரிடமுமின்றிச் சுட்டுணர்வுமகன் நெதிரீடற்
 று அத்துவிதமாய்த் தற்போதஞ்ஞானத்தோன்றும் அச்
 சொருபஞானமே யாய்நிற்குமெனவும் விளங்குதற்க்கண்டு
 கொள்ளுதியென்பவாயிற்று. இத்தகுநாரணம்: உண்மை
 விளக்கம். “வானிடமாய்நின்றசெலி மன்றுமொலியதனை,
 யீனமிஞ்சுதோல்காலிடமாக - ஞானப், பரிசந்தனையறியும்பா
 ர்வையிற்கண்ணங்கு, விரவியுருவங்காணுமே.” அன்றியும்,
 “நன்றாகிரிடமாய்நாவிரதந்தானறியும், பொன்றாமணமூக்கு
 ப்பூஷிடமாய் - நின்றறியு, மென்றோதமன்றையிறையாகம
 மிதனை, வென்றோர்சென்றிரின்பவிது.” என்றும், திருவா
 சகம். “எழும்பிடைநாகுகுமெனப்புலனாலரிப்புண்டலர்ந்த,
 வெறுந்தமியேனைவிடுதிகண்டாய் வெப்பகடற்கொடுங்க, வறு
 ங்கடிப்போதவையேயுணர்வுற்றவரும்பரும்பர், பெறும்பத
 மேயடியார்பெயுராதபெருமையனே.” அன்றியும், “ஆனை
 வெம்போரிற்குறுந்துறெனப்புலனாலலைப்புண், டேனையெந்

தாய்விட்டிடுதிகண்டாய்வினையேன்மனத்துத், தேனையும்பா
 லையுங்கனனலையும்முத்தையுமொத், துனையுமென்பினையு
 முருக்காரின்றவொண்மையனே.” என்றும், பதிபசுபாசுவின
 க்கம். “பளிங்கினிலவன்னம்பீற்றும்பகலவன்பக்கஞ்சாரி”,
 பளிங்கினில்வன்னம்பற்றப்பகலவனுச்சொரில், விளங்குநரி
 டிறையெக்காணுவேலையிற்புலன்கள்பற்றும், விளங்குநரிடைய
 யைக்காணும்வேலையிற்புலன்பற்றுவே.” அன்றியும், “மன
 னையுமறநூமிக்கவனசரவடிவமாகித், தன்னையுமறந்திருந்தத
 னையுனைப்போன்றுரீயு, மென்னையுமறந்ததம்போதவெயினா
 தம்வடிவேயாகி, யுன்னையுமறந்தாய்ரீயென்னுருவெனவுணா
 நதுகொள்ளே.” என்றும், திருவாய்மொழி. “புலனைநதுமே
 வுபொனியைந்துநிங்கி, நலமநதமில்லதோர்நாடுபுகுவி - ரல
 மந்து, வியவசுரரைச்செற்றான், பலமுந்துசீறிற்படிமினே
 வாதே.” என்றும், சிவஞானபோதம். “பன்னிறங்காட்டும்ப
 டிகம்போலிநதிரியுந், தன்னிறமேகாட்டுந்தகைநினைந்து - ப
 ன்னிறத்துப், பொய்ப்புலனேவேறுணர்நதுபொய்ப்பொய்யாய்
 மெய்கண்டான், மெய்ப்பொருட்குத்தைவதமாம்வேறு.”எ-ம்,
 வரும். மற்றும்வருவனவற்றுந்தாண்க. (சுசு)

இங்ஙனங்கட்புலனிறுதிபோன் மற்றையபுலன்களினி
 றுதியினு மவ்வனுபநதோன்றகூகண்டு கொள்ளுதியென்றரு
 ள்ச்செய்து மேலு மாறுதிருவிருத்தத்தான் ஞானநூல்களிற்
 பலவிதமாய்க்குறு மோட்சநிலைகளும் அந்நடுநிலையனுபவமே
 யாம் அவைகளினடையாளங்கனையும் அந்நடுநிலையனுபவத்தி

விடத்தே தோன்றிச்சயித்துப் புத்திபண்ணிக்கொள்ளுதி
யென்றருளிச்செய்கின்றார்.

‘உருவநாமம்பொய்யென்றே யொருவிடிற்புலம்
போம்போனான், மருவுறுபொறிபோம்போனல்வளர்
கரணம்போம்போனல், விரிகளாறுகள் போம்போன
ல்விளங்குகுற்றமும்பொழுற்று, மொருவிடஞ்சொரு
பமென்றேயுறைதருமிடமதென்றும்.

தி-ள்.— ஆன்மாவானவனுமருபங் சளாய்விரிந்த பிரகஞ்
சத்தைப்பொய்யென்றுகண்டுநீங்கவே யவனுக்குச்சத்தாதி
யாகியபுலன்கணிங்கு மவைநீங்கவே யவைகளைமருவாரின்ற
பொறிகளைங்கு மவைநீங்கவே விருத்தியாரின்றவந்தக்கரண
ங்சணீங்கு மவைநீங்கவே விரியாரின்ற வித்தியாதத்துவங்க
ணீங்கு மவைநீங்கவே விளங்காரின்ற சிவதத்துவங்களுநீங்
குமாகையாற் றத்துவங்கண்முழுவதூநீங்கியவிடமே சொரு
பநிலையென்று ஞானதூல்களிற்கூறுநிற்குமிடமும் முற்கூறி
யவநநிலையிடமேயா மவ்விடத்து இத்தத்துவங்களனைத்து
நீங்கிநிற்கையாலிதனை யாங்குநீரன்றாய்நிச்சயித்தறிந்து பு
த்திபண்ணிக்கொள்வாயாகவென்றுகூறி மேலும் அருளிச்செ
ய்வான் — எ-று.

இதனிலொருவிடஞ் சொருபமென்னுது முற்றமொரு
விடஞ்சொருபமென்றதனால் ஆன்மாவானவ னுமருபங்களா
ய் விரிந்தபிரபஞ்சத்தைப் பொய்யென்றுகண்டு *நீங்கினவிட

த்து அவனுக்குச்சத்தாதிவிடயங்களாகிய பஞ்சப்புலனகண்
மேல் இச்சைசெனிக்கும் அதுசெனிக்கவே சோத்திராதிபஞ்
சப்பொறிகளு மவ்விடயங்களை யபசரியாது நீங்கும் அவை
நீங்கவே முன்னமபகரித்த டோது வசன கெமன தான விச
ர்க்க அனநதங்களை விடையீகரிக்கும் வாங்காநிகளைநது நீங்
ளும் அவைநீங்கவே யப்பத்திந்நியங்கட்டு மிடமாய்நின்ற பு
தங்களீங்கும் அவைநீங்கவே விடயங்களைப்பற்றி நிச்சயித
து அபிமாகித் தச்சிநதித்து நிற்குமந்தக்கரண வாசனைபொழி
யும் அஃதொழியவே விடயங்களைப் புசித்தற்கோ றொல்லை
ம் அவ்வெல்லையிலுண்டாம் விடயப்பயனும் அவ்விடயப்பய
த்தைப் பொசிக்கும் பொநோர் காலங்களினு மநியாத துபொ
லப் புதுமையும் இனிமேலு மிவ்விடய மூபவிக்கவேண்டு
மென்றங் கருத்துமுண்டாக்குங் காலதத்துவ நீங்கும் இது
நீங்கவே விடயங்களைப்பொசிக்கும் பொறிவனுக்கவ்வளவு
பொசிப்பென்னு மட்டறிந்து வரைந்துநிற்கு நியதிநீங்குமி
து நீங்கவேயான் மாவிடயங்களை யிச்சித்துப்பகுத்தநிய
பற்றியுபவிக்க வவ்வான்மாவுக்கிச்சா ஞானக் கிரியைகளை
யெழுபபும் இராசம் வித்தை கலையென்றும்முன்று நீங்கும்
இவைநீங்கவேயான்மாவைப்பஞ்சேநதிரியங்களினுங் கறங்கு
போற் கொண்டுசுழற்றும் புருடநீங்கும் இதுநீங்கவே விடய
ங்களைப் பொசிக்குமிடத்தவ்விடய மென்றுநதாளென்று மிர
ண்டநாமயக்கிற்கு மாயைநீங்கும் இங்ஙனம் வித்தியாதத்
துவங்க ணீங்கவே யிவை பிற்பைப்பிறோகம் பண்ணுஞ் சுத்
தத்ததுவங்க ணீந்துநிற்கு மிங்ஙனமான்மாவைப்பநதித்து

நின்ற தீர்த்தவ முப்பத்தாறு நிக்நினவிடத் தான்மாவின் இச்
சை பெத்தத்தில் விடயங்களிற் செனித்ததுபொலாங்குச்சொ
ருபத்தின்மேற் செனிக்கும் ஞானம் விடயானந்தம் அசுத்த
ம அசுக்கம் அனித்தியமென்றுஞ் சொருபானந்தஞ் சுததம் சுசு
ம் நித்தியமென்றும் ஆங்குப்பகுத்தறிந்து சொண்டிற்குங் கி
ரியை முன பு விடயங்களிற் சென்றதுபொல வாங்குச் சொ
ருபத்தினமேற் சென்றுநிறமும் இங்ஙனமுச்சாரூபானக்கரியை
கள் மூன்றுஞ் சொருபமுகமாய்த்திரும்பிநிற்கவே யான்மாவு
மவையே வாயிலாகத்தாழ்மச்சொருபானந்தத்தில் அழிந்தி
ச்சற்றுந் தோன்றாது அநிலிரண்டறக்கலந்து ஆதிதப்பட்டுநி
ற்பனென்பது பெறப்பட்டது. நாமருபங்களாய் விரிந்தபிரப
ருசத்தைப் பொய்யென்று கண்டுநீங்கவே தத்துவமுப்பத்
தாறு நிக்நியானமாச் சொருபஞானத்தைப்பெறுகையாலிச்
செய்யுளி னாமருபங்களை முன்வைத்துகூறினா, உருவநாம
ம் பொய்யென்றதற்குதாரணம்; அத்துவிதவுண்மை. “நாமரு
பநதனை நோக்கிநாடனமனமும்புறமுசமு, நாமருபந்தனைநீக்கி
நாடலறிவுமுண்முசமு, நாமருபத்தெவ்வளவுநாட்டஞ் சொ
ருபந்தோன்றாது, நாமருபநாட்டம்விடி நமதுசொருபந்
தோன்றியிடம்.” என்றும், போரூர்ப்பின்னைத்தமிழ், “ஒருபொ
ருளிடத்தினிற்சச்சிதானந்தமுட னுருவநாமமுமுள்ளதென்று
னாதந்துமுன்னர்பினரோன்றாய் ளங்ஙியுறுபிரியமாயுளமூன்
றுமே, மருளிரியவருமெய்மையிருவனும்பொய்மைவன்பழு
தையுரகவுருவின், மாருதநிறநிதிதிப்பின்பழுவைநன்றாய்மதித்த
வர்க்கரவின்மையி; னிருளும்பிடி மமேகிகமும்நெருருபொரு

ஞமெதிரிட்டிலங்சாதென, வேழ்பிறவீவாரிதியிலாழுமெனை
வாவென்றெடுத்தருளளித்தருவ, தெருளுங்கலைமுனிவர்ப
ரவுபோருர்முருக சிறுதேருருட்டியருளே, சிமையமொய்த்தி
மிமிமையமயில்வயிற்றுதையமணிசிறுதேருருட்டியருளே.” எ
ன்றும், திருவண்ணாமலையயாதசகாரியம். “அழிபொருளும்
பொய்ப்பொருளுமளப்பிலவேயாதலினாற், கழிபொருளாய்க்
கைவிடுவாயொருக்காலங்கருதாதே, யழிபொருளிலடங்கா
தவைவந்துபெரும்பொருள்களையே, கழிபொருளாய்க்கருதாம
லெப்பொழுதுங்கருதாயே.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவ
ற்றற்காண்க. தத்துவங்கண் முழுவதுமென்றதற்குதாரணம்:
தேவாரம். “எண்பதும்பத்துமாறுமென்னுள்ளேயிருந்துமன்
னிக், கண்பதக்கொன்றுமின்றிக்கலக்கநானலக்கழிந்தேன்,
செண்பகந்திகழும்புனைச்செழுந்திரட் குரவம்வேங்கை,
நண்புசெய்சோலைசூழ்நதநனிப்பள்ளியடிகளாரோ.” என்றும்,
திருமந்திரம். “முப்பதுமுப்பதுமுப்பத்தாவருஞ், செப்புமதி
ளுடைக்கோயிலுள்வாழ்பவர், செப்புமதினுடைக்கோயில்சி
தைந்தபி, னெனக்கவளைவருமோடலுற்றாரோ.” என்றும், திருவ
ண்ணாமலையயாதசகாரியம். “மண்ணொடுகிசவிபேசத்தம்
வாக்காதினையையந்தாரு, மெண்ணியமனமேயாதியீரிரண்டி
வைநாலாதே, கண்ணியகாலமோடுகருதிடிலேழுங்காணே, தி
ண்ணியசுத்தவித்தையாதியலுவந்துந்தேரோ.” அன்றியும், “இ
ந்திரீயங்கடன் மாத்திரைகனாடிகள்வாயுக்க, ளொர்துடப்பத்
துப்பூதமோரைந்துமவையையந்தே, யைந்துசுத்தமுமேழ்
வித்தையாங்காரமுன்றுமன்றும், வந்திடுகுணங்கனாக்காம்

வாக்கநீதக்கரணநான்கே.” என்றும், தத்தவரத்தினாகரம். “ஆகியதொண்ணாற்றாறும்பொதுவதர்மாருநென்ன, வாகிய தத்துவஞ்சைவர்கொள்வதாம்வேதாந்திக்கங், காகியநாலேழாகுமையைந்தாமாயாவாதிக், காகியநாலாறாகும்வைணவ ரக்கறையுங்காலே.” எ-ம். வரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்கா ண்க. முற்றுமொருவிட்டுஞ்ஞாற்பெழுந்துதற்குதாரணம்: பதி பசுபாசவிளக்கம். “காணுமபுலன்கள்பொக்க கரிசுறுமனம் போம்போன, லாணவமபுரகும்போக வாருயிர்ப்போதம் போகுஞ், சேணுறுமொளிக்குமேலாஞ் சிவப்பிரகாசந்தோ ன்று, மாணனேயிதுவேமுத்திசிலையெனமதித்திடாயே.” என் றும், உய்யவந்தநாயனார்புராணம். “பொருளுமனையுமறமற னுபோசுமறந்துபுலன்மறந்து, சுருவிகரணமவைமறந்து கால மறந்துகலைமறந்து, தருமமறந்துதவமறந்துதனினைமறந்துத ற்பரத்தோ, நிருகியுருகியொருநீர்மையாயேவிட்டாருய்யவந் தார்.” என்றும், பிரபுலிங்கலீலை. “புலன்களையொழித்தபோ தேபொறிகளும்பூதமைநதுங், கலங்குறுகரணநான்குங்கலா தியுஞ்சுத்தமைந் தும், விலங்குறுமடியில்வைசதவெறுங்குடந தள்ளின்மேன்மீமன், மலங்குறவொருங்கடுக்கு மட்கலம்வீழ் தலேபோல்.” அன்றியும், “பூதநீயலைபொறிகளும்மூடியுலேபுந்தி, யேதுநீயலையிவறறினைமயங்கியானென்னும், போதநீயலை யென்றிவைபனைத்தையும்போக்கிச், சோதியாகியபிரமமேநீ யெனச்சொல்லி.” என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளைநாயனார். “பூதங்களற்றுப்பொறியற்றுச்சாணாம் புலன்களற்றுப், பே தங்குணமற்றுப்பேராசைதானற்றுப்பின்முனற்றுக், காதுங்

கரணக்கரையற்றவானந்தக்காட்சியிலே, சேதந்நிலைன் ி
 ருப்பேனிறைவாகச்சிவசம்பனே.” என்றும், சிவானந்தமா
 லே. “எல்லாபிறந்தவிடமேகாந்தமானவிடம், புல்லாதபரி
 ன்பம்போனவிட - மெல்லையடச், சொன்னவிடமேதன்வக
 ளெல்லாந்தறாதவிட, மென்நிலிவுதின்னிக்கிடம்.” என்றும்,
 நெஞ்சொடுமகிழ்தல். “மண்ணாநீதிநீரிந்நு வளியிறந்நு
 வொளியிறந்நு, விண்ணாநீதிநீரிந்நு கிடைமேவியே - நெ
 ஞ்சமே.” என்றும், சிவானுபூதிநீதிநீரிந்நு, “மண்முதலாம்புத
 வகுப்பனைத்துத் தம்நிரான், கண்ணிலடவகியிடககாணவார்தா
 னதே.” என்றும், சந்தா லங்காரம். “வரையற்றவுணாசிரம
 ற்றுவாரிதிவற்றச்செற்ற, புரையற்றவேலவன்போதிததவா
 பஞ்சபூதிநீதிநீரிந்நு, மூலாயற்றவுணாவறமூலாயற்றபாயம
 ற்றுக், கணாபறநிறுளற்றெனதற்றிருக்குமக்காட்சியதே.” எ
 ன்றும், திருவாசகம். “வான்கெட்டுமாருதமாய்ந்தழனீர்ம
 ண்கெடினூர், தானகெட்டலின்றிச்சலிப்பறியாததன்மையனூ
 க்,கூன்கெட்டியிர்கெட்டுணர்வுகெட்டென்னுள்ளமும்போய்,
 நான்கெட்டவாபாடித் தெள்ளேணங்கொட்டாமோ.” என்
 றும், அஞ்ஞானநிவிர்த்தி. “ஊனிதந்துயிரிந்நுணர்விறந்நு
 ளயிறந்நு, தானுயர்ப்பரிந்நுதகுமனமுதலிறந்நு, வான்மு
 தல்முமுதிந்நுவளரொளியாகிநின்ற, தானிறந்திருந்தவின்ப
 நதனையுரைசெய்யலாமே.” என்றும், தத்துவராயர். “ஊனுமு
 யிருமுணர்வுமுடனிறந்நு, யானுயிறந்நுபரனிறந்நு-கோனெ
 வடிவோதுமாநின்றிவாக்கிறந்துநீயிப், படியோவிருக்கும்ப
 டி.” என்றும், விருத்தாம்பிகைதுதி. “விரீவுறுமுருவநாமமத

கற்றின்விடயங்கள் விளங்குறாவதனான, மருவுறுபொதீபோ
மபொறியறக்கரணமாய்நடுகரணமாய்தலினும், புருடன்
முன்னேமுஞ்சுத்த மோரைந்தம்போயிதாற்சச்சிதானந்தக்,
கிரியையறநிலங்குமென்றன்விருத்தகிரியமர்பெரியநாயகி
யே. என்றும், மற்றும்வருவனவறமுற்காணக. (௧௭)

அற்புறுமாயைதந்த வளவிழ்த்துவங்கணீங்கி
வற்புறுமலமதென்னும் வல்லிடுளகன்றுமேலாஞ்
சிற்பரவெளியிற்போதந் தீர்ந்துசுட்டறநிற்பாயேற்
றற்பரமாவையென்று சாற்றிடமுமதேயென்றும்.

இ-ள்.—ஆன்மாவாகிய நீ இருளினுக்கு விளக்குபபோல
அன்பைவிளையாடின்ற மாயையினிடத்துக் காரியப்பட்டுவரு
ம் எண்ணிறந்த தத்துவக் கூட்டங்களை விட்டுநீங்கி அதற்கு
மேல் நினைத் தோன்றாமன்மறைத்துநின்று வலிமையுற்ற
ஆணவ மலமென்னும் பேரந்தகாரமுநீங்கி சிவைகளைநீக்குத
ற் கேதுவாய் உயிர்க்குயிராய்ப் பெரும்பிரகாசமும் பெருந்த
ட்பமுமாய்ப் பெருஞ்செல்வமும் பேரானந்தமுமாய்ச் சரு
வத்திற்குமேலாய் விளங்காநிற்குந் திருவருளாகிய ஞானாகா
யத்திற் சுட்டறவுன்போதமானது அணுவளவுநீ தோன்றாம
ற்கரைந்துநிற்பையாகில் ஆங்குவிளங்காநிற்கும் பேரானந்த
ச்சொருபமாகிய பரமசிவமேமாகுவையென்றுங் கூறாநின்ற
வனுபவநிலையும் அந்நடுநிலையனுபவமேயாம் அவ்விடத்து இத்
தத்துவங்களும் அஞ்ஞானமுஞ் சுட்டுதலைச்செய்யுந்தற்போத

முமின்றிநிற்கையால் இவ்வடையாளங்களை அந்நடுநிலையினி
டத்து நீ நன்றாய்த்தோன்ற நிச்சயித்துப் புத்திபண்ணிக்கொ
ள்வாயாகவென்றுகூறி மேலும் அருளிச்செய்வான்.—எ-று.

சிற்பரவெளியிற்போதநீர்தீர்துசுட்டறநிற்பாயே வென
றதைச் சிற்பரவெளியிற்சுட்டறப்போதநீர்துநிற்பாயே
வெனக்கூட்டுக. அளவிற்றத்துவங்கணீங்கியென்றதனால் ஆ
'சாரியர்சீடோநோட்கிப் பிருதிவிமுதல்நாதமீருகக்கூறுநின்
ற தத்துவங்களனைத்தையும் நீ யறிந்தாயோ அவைகளுன்னை
யறிந்ததோவென்று வினாவ அவைகளென்னை எக்காலத்தும்
எவ்விடத்துஞ் சற்றும் அறியமாட்டா அவைகளை யானே அ
றிந்தேனென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய ஆனால் அவைகள் ச
டமாயுனக்கன்னியமாய் நீங்கிற்றோ இன்றோவென்ன நீங்கிற்
றென்ன இங்ஙனமே தத்துவங்களனைத்தினையுநீங்கி நில்லென்
றருளிச்செய்தாரொன்பதுஉம் வற்புறுமலமதென்னும் வல்லி
ருளகன்றென்றதனால் அங்ஙனங்கருவிகரணங்களை நீங்கிநி
ன்ற உனதுவடிவியாது உன்னைத்தோன்றவறிந்தனையோ
என்றுவினாவ சுவாமீ பேரநதகாரமாயொன்றுந் தோன்றவி
ல்லையே கருவிகரணங்கழன்றுங்கழலாவிருளின் பெருமையி
ஃதென்றும்பேர் தெரியவில்லையெயன்று கிலேசிடத்தீடனை
நோக்கி உன்னையனாதியாய்ச்செம்பிற்காளிதம்போற் பற்றிம்
றைத்துநின்று எல்லாக்கருவிகளும் இறந்தவிடத்திற்றானேமி
குதியாய் விடிகைக்கிருண்டயிருதிபோற் ருன்மடிகைக்கிரு
ண்ட ஆணவமாகியது இஃதேயென்ன ஆனால்வ்வாணவம்
வானிலரவீவர வல்லிருள்போமறுபோ, வென்னைவிட்டுநீ

ங்குவ • தெந்தக்காலஞ் சுவாமியென்ன நீபயப்படாதே உன்
 னையனாகியேமறைத்து நின்றுசென்னமாணத் தழுத்தியவா
 ணவத்தை வேறுசெய்வோங்காணென்று நீபேரந்தகாரமா
 யொன்றுந்தோன்றவில்லை யென்றுகூறினாயே அப்பேரந்த
 காரதவையுந் தோன்றாமையையு மறிவாய்நின்று கண்டி
 போ அறியாமையாய்நின்றுகண்டியேனவென்ன அறியாமை
 யாய்நின்றால் நிழலினிழற்சென்று ஒன்றியதுபோல அத
 னோடொன்றாய்ப்போவதன்றி அதனைவேறுபிரித்துக்காண
 மாட்டேன் ஆகையால் அறிவாய்நின்றே கண்டேனென்ன
 அவ்வறிவேசொருபமாய் நின்றவிடத்து அவ்வறியாமையை
 ப்பாரொன்ன மிகுந்தவக்கினியினிடத்துச் சலமுஞ் சலத்தினி
 டத்துப் புழுதியுந்தோன்றாததுபோல அறிவென்றென்னை
 யறிந்தமாத்நீரத்தில் அவ்வறியாமையாகிய பேரந்தகாரவிரு
 னைக்காணெனென்ன இம்முறைமையிலே மலமாகிய வல்லி
 ருளையகன்றுநில்லென்று அருளிச்செய்தாரொன்பதும், மே
 லாஞ்சிற்பரவெளியிற்போதநதீரந்து சுட்டறிகிற்பாயேற் றற்
 பரமாராவயென்றதனால் இங்குனஞ்சகலகேவலங்களைநீங்கிநி
 ன்ற ியவ்வண்ணமறிங்கின்றயென்னச் சுத்தவறிவுச்சொரு
 பி ய் நிற்கின்றேனென்ன நீயேசுத்தவறிவுச்சொருபியானு
 ல் இந்நெடுநாட்பாசத்துழலாயே உழலுகையால் நீயே அறி
 வுச்சொருபியன்று உன்னறிவுக்கறிவாய் அறிவிப்பதோர்தி
 ருவருளுண்டென்ன. “எல்லாம்பொய்யென்றிங்கிருங்கேனு
 னானன்றோ, நல்லாயெனையறிந்தே னானன்றோ-சொல்லாதி,
 நான்பிரமமன்றிநடுவேயுணர்த்துதற்கு, வான்பிரமம்வேறு

ண்டோவென்ன.” இல்லையாயின் முன்னமேநீயே யநியவே
 ண்டும் முன்னமொன்றுந்தோன்றவில்லையென்று இப்போது
 நானேயறிவென்கை யிரவிலொன்றுந்தோன்றாதவன் இர
 விவந்திருநீநீக்கிக்காட்டச் ‘சிதேயுமவ்விரவிச்சகாயந் தோ
 ன்ருமல்தானே கண்டே—னென்கைபோலும் முன்னம்பேரந்
 தகாரம். யொன்றுந்தோன்றவில்லையென்ற நீ இப்போது அப்
 பேரந்தகாரமாகிய’ விருணீங்கியறிவாய்நிற்கச் சிதேயும் அப்
 பேரந்தகாரத்தைநீக்கி யுன்னையறிவாக்கிவைத்த திருவருட்.ச
 காயத்தை மறந்தாயென்ன சுவாமீ முன்னமறியாமையின்ற
 னுமெய்யே’ யிப்போது அவ்வறியாமையின்கி அறிவுதயமா
 னதுமெய்யே ஆகையால் திருவருளறிவித்தாலன்றியானேய
 றிவ னென்றறபொய்யேயென்ன இப்பொய்யையின்கி அம்
 மெய்யாகியதிருவருளில் உன்போதத்தை ஒப்புவித்து நில்
 லென்ன அஃதெங்ஙனஞ் சுவாமியென்று இரந்துகொண்ட
 சீடனை நோக்கி “உணர்விலுணர்வொன்றியொடுங்குமானே
 தென், துணருமுணர்விலொடுங்கி - யுணர்வு, மருவியருவிவ
 ரிலுள்ளுணர்வை, விரவிவிரவிவிட்டிவிடு.” எனதுகூறி மேலு
 ம், “சீரார்ந்திரொளியிற்சென்றொடுங்குந்கண்ணொள்தா, னே
 ராமொஷியூயிறந்ததோ-பாரொன்ன, நின்றவொளியின்றிரு
 பிக்கிற்கண்ணொளியே, நின்றெனயென்றென்றியங்கியே.”
 நீயும் அத்தன்மைத்தாய் உன்னுயிர்க்குயிராய் நின்றவிளக்
 காரின்று திருவருளிலே உன்போதத்தை யொப்புவித்துச் சு
 ட்டிணர்வகன்று ஆங்கத்திருவருளேயாய் நிற்பையாயில் தி
 ருவருட்குத்தாரகமாயுள்ள பேரானந்தசாரூபமாகிய பரம

சிவமேயாகுவை. அஃதெங்ஙனமென்னில், தொழிலுதயமெல்லாந்துகமயமேயென்றால், தொழிலறுதியே சுசமயமெனபது நாம்சொல்லவேண்டுமெனவேதங்களுஞ் சங்கந் தெத்துவா சுகீ பவாவெவ். நும் அகந்தெத்துவாசுகீபவாவென்றுங் கூறியதும் இக்கருத்தைப்பற்றியன்றோ ஆகையால கருவிக்கூட்டங்கனையும் அஞ்ஞானத்தையும் நீங்கிமேலாகியதிருவருளிலே யுனபோதத்தையும் ஒப்புவித்துத் தொழிலறுதியாய் நிற்கையால் அத்திருவருட்ருத் தாரகமாயுள்ள பேரானந்தசொருபமேயாய் விளங்குகைக்கு ஓரணுவளவேனும் ஐயமேயின்று இதனை. உன்னனுபவத்தும் நன்றாய்த்தெளிந்து கொள்ளுதியென்றருளிச்செய்தாரொன்பது உந் தோன்றுகின்றது இருளினுக்குவிளக்குப்போல் அன்பைவிளையாடுகின்ற மாயையென்றதற்குதாரணம். சிவஞானபோதம். “மாயாதனுவிளக்காய்மற்றுள்ளங்காணாதே, லாயாதாமொன்றையதுவதுவாய்-வியாது, வன்னித்தனைத்தன்னன் மறைத்தொன்றாங்காட்டம்போற், நன்னைமலமன்றனைதலான.” என்றும், சிவஞானசித்தியார், “பருதியைமுகின் மறைப்பப்பாடியாளிபதுங்கினுற்போ லுருவயிர்மறைக்கின் ஞானக்கிரியைகளொளிக்குமாக்குங், கருதியிச்சுஞானக்காரியங்காயம்பென்றால், மருவிடுமுயிர்க்குக்காயம்வந்திடாவிடினமறைப்பே.” என்றும், தணிகைப்புராணம்-“விளக்கதுதானேதோற்றுதலில்லைவிழிவிளக்காக்குமாறறியாத், துளக்கிருளிரியவிளக்கினையொருவன் றோற்றுவித்தனத்தென வாக்கை, யளக்கரும்பிரமனளித்தலும்விளக்கினலர்விழிப்பொரு

ளினுற்றாங்கு, களக்குறும்வினையிற்கதித்துடலீட்டிக்கொங்கெ
 னச்சுழல்வனவுயிரோ.” என்றும், திருவருட்பயன். “விடிவா
 மளவும்விளக்கினையமாயை, வடிவாதிகன்மத்துவந்து.” எ-ம்,
 வரும். மற்றும்வருவனவற்றார்காண்க: “தத்துவக்கூட்டங்க
 ளைவிட்டுநீங்கியென்றதற்குதாரணம்: திருமந்திரம். “ஆரூரின்
 நன்மையறியாதிருந்தேனுக், காரூரின்நன்மையறிவித்தான்
 பேர்நந்தி, காரூரின்நன்மையறிவாலறிந்தபின், னாரூறுக்கப்
 புறத்தாகிநின்றேனே.” என்றும், திருப்புகழ். “சுட்டதுபோ
 லாசை விட்டுலகாசாரத் துக்கமிலாஞானச் சுகமேவிச்,
 சொற்கரணத்திநிர்க்குணமுடாடு சுத்தநிராதார வெளிகா
 ண, மொட்டலர்வாரீச சக்கரசடாதார முட்டவுமீதேறிய
 துமீதாய், முப்பதுமாறாறு முப்பதும்வேருன முத்தியாயா
 மோன மடைவேனே.” என்றும், உண்மைநெறிவிளக்கம். “ம
 ண்முதற்சிவமதீரூய் வடிவுகாண்பதுவேரூப, மண்முதற்சிவ
 மதீரூய்மலஞ்சடமென்றல்காட்சி, மண்முதற்சிவமதீரூய்வடி
 வினின்றானல்லாது, கண்ணுதலருளானீங்கல்சுத்தியாய்க்கரு
 துமன்றே.” என்றும், அம்பலவாணையர்தசகாரியம். “தத்துவ
 மனைத்துநோக்கித்தனித்தனிச்செயல்கள்காண்ட, லொத்த
 தன்னுருவமாகுமொன்றையொன்றுணராதிது, சத்தியஞ்சட
 மேயென்னத்தானறிந்திடுதல்காட்சி, நித்தியமன்றுகின்னாணீ
 ற்குதலென்றல்குத்தி.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றார்கா
 ண்கு, நின்னைத்தோன்றாமன்மறைத்துநின்றவாணவமலமென்
 னும்பேரத்தகாரமுநீங்கியென்றதற்குதாரணம். ஞானவாசிட்டு
 டம். “சுத்தயித்தையையாதலினகங்கரந்துலைந்துபோமெஞ்

ஞானத் தத்துவந்தனைநினைதலாற்சித்திலேசாற்றகங்கரமெங்
கே, மெத்துநீரிலேபுழுதியுங்கனவிலேமேவுதோயமுமுண்
டோ, நித்தரூபத்தைநினைத்துவனொண்ணுநிச்சயமறநிற்பாய்.”
என்றும், சிவஞானதீபம். “எண்ணியமுற்பொசிப்பகலாமா
யாபோகத்திதமகிதமறுகையினாற்றிரோதாயிரட்ட, நண்ணுமி
ருவினைதொலையொப்பாதலாலேநாடியமாயையுமைந்தொழி
லுநட்டம், பண்ணுமவனவளதுவாமுன்னிலைச்சுட்டெழியி
ற்பற்றுகுங்கன்மமலநட்டமாகுந், தின்னமிகும்வடிவகல
மாயைநட்டஞ்சிவபோகம்வினைநதிடவிட்டகன் நிமிமாணவ
மே.” என்றும், சிவப்பிரகாசம். “ஏகமாய்த்தங்கால்வெல்
லைகளின்மீளுடெண்ணியசத்தியதா யிருளொளிரவிருண்ட,
மோகமாய்ச்செம்பிலுறுகளிம்பேய்ந்தூறித்த மூலமலமாயறி
வுமுழுதினையுமறைக்கும், பாகமாம்வகைநின்றதுரோதாயி
சத்திபண்ணுதலான்மலமெனவும்பகர்வரதுபரிந்து, நாகமா
நதிமதியம்பொதிசடையானடிக்கண்ணுகும்வகைக்கருணைமி
கநயக்குந்தானே.” என்றும், ஆனந்தருத்திசோசரந்தாதி. என்
றாமும்வெண்மதியும்விலகியேகுமெழிற்காமககோட்டம் வா
ழ்காஞ்சிமூதூர், மன்னுகாப்புநடமாடுமுக்கண்வள்ளலுய
ரானந்தருத்திசோசன், வென்றுடுமலவலியையறுத்தலோடுமே
லானேனதுசுத்தத்திருளாமென்றான், நன்றானிலீருந்துதொ
ழில்புரியப்புக்கென்றகுதியின்மைகாட்டினான் நணிந்துந்
தேனே.” என்றும், திருவருட்பயன். “ஒருபொருளுங்கா
ட்டாதிருளுருவங்காட்டு, மிருபொருளுங்காட்டாதிது.” அ
ன்றியும், “புன்மொழிகளெண்ணுணரும்பான்மைதெரியாத

தன்மையிருளார்தந்தது.” என்றும், சிற்றம்பலநாடியார்.
 “ஆற்றவரிதாற்றவரிதந்தோடுகோவாணவநோய், வேற்றுவிசா
 ரமிகக்கொடிது-மாற்றுதற்குத், தேசிகர்கோனென்றளவிற
 சிற்றம்பலநாடி, மாசினுவோவென்றுரைத்தான்வந்த.” அன்
 றியும், “செங்கமலத்தாள்வழங்குஞ்சிற்றம்பலநாடி, யங்கம
 லமறுத்தவாச்சரியம் - பைங்கிளியே, யாருயிரைக்காட்டிய
 திலாருயிரைக்காட்டி, யதிலாருயிரைக்காட்டியேயாங்கு” எ
 ன்றும், உலசையந்தாதி. என்னையுந்தனையுங்காட்டாதென்று
 ளேனன்றுதொட்டித், துன்னியமலவீரத்தின்னொடககறுத்தறி
 வுகாட்டிப், பன்னருநூரியாதிதப்பரபரநிலையிற்சேர்த்தா,
 யன்னிலைபிறழாவண்ணமளித்தருள்கலசைவாழ்வே,” எ-ம்,
 வரும், மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. உயிர்க்குயிராய்ப்பெ
 ரும்பிரகாசமும்பெருந்தப்பமுமாய்ப் பெருஞ்செல்வமும்பே
 ரானந்தமுமாய்ச் சருவத்துக்குமேலாய்விளங்காநிற்குந்திரு
 வருளென்றதற்குதாரணம்: வாரணசியையா, “இரவிசதகோ
 டிகளிருட்டென்னவிளவெயிலெறிக்கும் பிரசண்டபானு வெ
 ண்ணிலாமதிவடவையென்னவெருளீர்நிலாவெழுநின்றசந்தி
 ரோதய, மரிபிரமரிந்திராதி செல்வநல்குரலெனு மளவிலாப்
 பெரியசெல்வ மண்டகோடிகளையணுவென்றகுஷ்மேருகிரி
 யமுதைவேம்பென்றவமுதம், பெரியபிரமப்பிரளயஞ்சிறிய
 துளியென்றுபேசங்கிருபாம்புராசி பிரவஞ்சமதனிலுளதெய்
 வமெல்லாமும்பிறந்தலையுமெனநகைத்தேயுருவினுளனுதியே
 முத்தசித்தருபியாயுறைகினைபரதெய்வமேயொன்றாகியான
 ந்தவருவாகியென்னுயிர்க்குயிரானபரமசிவமே.” என்றும், சி

வாகுமரீத் தரிசனம். “எல்லாநதானுள்ள சாகத் சாநெல்லாத்
 துள்ளுமாகிச, சொல்லாதபொருளுமாதிததொல்லையாயெல
 லையின்றி, யல்லாதோர்வடிவொன்றினறியா நநதவடிவேயா
 கிக், கல்லாதகாட்சியாநிக்கலந் ததானிநததன்றே.” என மும்,
 திருவருட்பாபன். “ஆருளிறபொரி பததில் துவேண்டும், பொ
 ருளிறுதலையிலுபேபால. ஆனறியும், “பெருக்கதுகாஸ்தனைபொ
 ருளாயெ 4, மருக்கனெனநிரகும்ரு 3” என மும், தததவ
 ராயா. “வானிலேபறக்கமணணிலேது 6 டுயவானவாவணங்
 சமறறொருவ, ருணிலெபுருதவ வரவாதககள்ளந்தனிவினைத
 துமுனாக்கப, போனதோருயிகாட யுட்பபெண்சி தத்புகன
 றதெல்லாங்கைமில்வரின, ரூனமேயில்லையாமினனனவனா
 நாயினுங்கைபெனநாடே.” என்றும், மோகவதைப்பரணி.
 “யாதாமாமிவிநதவிருளொன்றுமில்லே, யாதாமாயறியிற
 பதவெளியொனதுமுளதே.” அன்றியும். “தெரியாதென்ப
 துநதெரிநதவிடததல்லாற றெரியாததுரிபாதிதமயிதுகாணச
 ம்மேலோசம்முலக்காய்” என்றும் திருவாசகம் “பொய்யாயி
 னவெல்லாம்போயகலவந்தருளி, மெருருானமாகமிளிரகின்
 றமெயச்சுடலே.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருணவற்றற்காணக.
 ஞானசாரீரத்திற்சுட்டறவுன்போதமானதணுவளவுந்தோன்றா
 மறககார்துதிலென்றதற்குதாரணம்: ஞானசாகரவெண்பா.
 இந்திரியக்கள்வரிருட்காலம்பேருறக்கம் வந்திடுமோவென்
 றுவழிபார்ப்பா-முந்தி, யமையாமனாமகல்ஞானக்கண்ணி
 விமையாமனோக்கியிரு.” அன்றியும், “ஏறியுறுநீரிலிருநானாக்
 கஞ்சிநடு, வாரியுறுமீன்பொலவல்லினைகள்-சாராமல், மன்னு

ருவமெஞ்ஞானவாரிநடுவேபுதைந்து, நின்னுருவந்தீரானரும
னில்." அன்றியும், "சூரபலிநிறைபுனலிற்கூட்டுங்கடாத, நிறை
யநிறையநிறைய-மறையபபோ. மன்னிலைமைநல்லோரகம்பு
றமென்றாமலருண், மன்னிய்தனுள்ளொடுங்குமாறு." என்ற
ம், சிவானந்தமாலை, சுட்டறறகாட்சியினுலனிச்சொருபத்
தைக்கிட்டக்கிடையாதுகேட்டியேல்-வெட்டனவே, விண்ணி
ற்கதிரவன்பால்வேறற்றகாட்சியல்லாற், கண்ணிற்குமுண்
டோகருதது." அன்றியும், "ஆறுறுக்கபாலாமானந்தமாககட
ற, னுறுநீந்தியனைந்தாலும்-வேறாகி, யான்முழுகில்வறநி
யிடும்யானொன்றுஞ்செய்யாக்கா, றுன்முழுதுமேலிடமேதா
ன்" அன்றியும், "நின்செயலற்றெப்போதுநம்முடனாய்நிற்குநி
லை, யுன்செயலற்றேதுதிபிடவுற்றுக்கே-ளெஞ்சுடங், கொன
றுமறவொன்றுகியொத்துடனான்பெத்தத்தி, நின்றதுபோன்
முத்தியினுநில்." அன்றியும், "மித்தையுடற்கட்டறுத்துமெய்ய
நிவாய்மெய்யொழிக்குந், தத்துவமுங்கேவலமுஞ்சார்வகற்றி
ச்-சுத்தத், தனியாகித்தானும்பொய்த்தற்பரமாய்விட்டாற, செ
னியானிதுசத்தியம்." என்றும், ஒழிவிலொடுக்கம். "அறிவா
யிரீர்மயக்கமாகாதசயில், விரிசாய்விடாதேவிகற்பம்-பிறி
யாத், த்ராஹுனிபோற்சமாதிவரின்ஞான, விராசனும்க்கொ
ப்பாரொவர்." என்றும், பட்டணத்துப்பின்னைநாயனா. "வாச
ற்படிகடந்துவாராதபிச்சைக்கிங், காசைப்படுவதில்லையண்ண
லேயாசைதனைப். பட்டிறந்தகாலமெல்லாம்போதுமபரமே
ட்டி, சட்டிறந்தஞானத்தைச்சொல்." என்றும், திருவம்மானை.
தத்துவமானதுவித்தைகாணம்மானை, தானந்தமானதேயா

னந்தமம்மானே." என்றும், அஞ்ஞவதைப்பரணி. "ஒழித்தேயு
ள்ளமுணர்வடையவொழியாவொருவன்வருமளவும், விழித்
தேயுறங்கும்விளங்கிவழியீர்,மேவுங்கபாடந்திறமினோ." என்
றும், பஞ்சாக்கரப்பஃறொடை. "பொன்னுடரிந்திரனும்பூம
னுமாதவனு, மென்னுமிமெந்நாளுமேநாடித்-துன்னுத. வேத
முடிவின்விளங்குமொளியுயிரின், போதமுடிவிற்பீரூந்து
மொளி." என்றும், இளசையந்தாதி. "என்னைமுழுக்கவிழந்த
விடத்தே, தன்னைவிளக்கியசாலிளசைக்கோன், மன்னமுதத்
தினைவானவருண்ண, வுன்னுவிடத்தினையுண்டமையென்னே".
அன்றியும், "என்னையெடுத்துவிழுங்கியெனக்கே, தன்னையளி
த்தருடத்துவநாதன், மின்னிளசைப்பதிமேவியிடத்தே, கன்
னியைவைத்தணக்கிதுவென்னே." என்றும், பஞ்சாக்கரந்தா
தி. உளநின்றசாணிஸொளிப்பனங்கேயென்னுளமொளிக்கில்,
வெளிநின்றகாணப்படுவன்விரிகடற்றெள்ளமுதுந், தெளிநி
ன்றதேறலுங்கைப்பவென்சிற்தையெல்லாமினிப்பன், பளக
றுத்தாண்டபஞ்சாக்கரநாதபசுபதியே." என்றும், சிவக்கியா
னசுவாமிகள். "நாதக்குழல்சரியநானெனுஞ்சாந்தங்கரைய
ப், போதக்கலைவிழப்புந்திவளைதெறிப்பப், பேதப்படாதிது
கப்பெற்றணையவாசைகொண்டேன், சீதப்புனற்சென்னைசெ
ன்னமல்லியீச்சுரனே." என்றும், திருவாய்மொழி. வாரிக்கொ
ண்மின்னைவிழுங்குவன்காணிலென், ஞர்வுற்றவென்னையொழி
யவெனின்முன்னம், பாரித்துத்தானென்னைமுற்றும்பருகினு
ன், காரொக்குங்கார்க்கரையப்பன்கடியனே." என்றும், ஞான
சூரியன். "சாக்கிரசொற்பனங்குளிரன்னபயந்தானடிப்போ

னாற், சூக்கமாஞ்சாழ்ந்திவந்துதொல்லிருளாதிமநி, டாக்சமு
மழிவுமில்லாவறிவினாவுதவும்போனாற், போச்சொடுவரவாமி
ல்லாப்பூணப்பொருள்வந்தெய்தும்.” என்றும், அவ்வேதாது
ந்தியாா. “எம்மதத்தோவொவ்வகைநிட்டைசொல்லினுஞ்சம
தமேயெமக்குகதீபநத், தறபோதமாய்க்குமேவகதீபந.” எ
ன்றும், திருப்புகழ், “அந்நுபுனைதருபுனிதரும்வழிபட மழ
லைமொழிவ்காடுதெனிதரவொளிதக முழிவையறிவதுபொரு
ளெனவருளியபெருமானே.” என்றும், கூவபுராணம். “என
றுமூப்பொருளின் தன்மையியம்பிமும்மலக்களெல்லா, முன்
தனக்கயவென்றோர்வித்தொழித்தநிவுருவமாச்சி, நின்றநிற்
பாரொன்றன்மங்கலையினையுணர்த்தமீசே, வன்றுணையாகிநின்ற
மல்குதன்னருளைக்காட்டி” அன்றியும், “சென்றுபுல்குறுவத
ன்றிச்சோந்துநிற்பதுவுமன்றி யொன்றிரண்டென்பதன்றியு
ணர்வுசுட்டொழிந்தநீயா, யென்றுநின்றிடுமென்றனையி
ருந்தவாகாண்டியென்று, துன்றுதன்னிலைசொல்லாதசொல்
லினு லுணர்த்திக்காட்டி.” என்றும், தணிகைப்புராணம்.
“இருண்மலப்பந்தசீங்கியிருமையுங்கான்றசோற்றி, னருவ
ருத்தகலத்தள்ளியருளொடுமளவளாவிப், பருதியிழ்கலந்துநி
றகும்பாழொளிவிழியேபோலத், தெருளுறக்கலந்துநிற்குஞ்
செல்வர்தம்மடமுமுண்டால்.” என்றும், காஞ்சிப்புராணம்.
“உணர்பொருளுமுணர்வானு முணர்வுமெனும்பகுப்பொழி
யவதொழிந்துபானுப், புணர்விழியுநீர்நிழலுந்தீயிரும்பும்புன
லுவரும்பருகியினுந், துணையவிரண்டுகலப்பினெம்முடாரு
ய்ப் பேரீன்பந்துய்த்துவாழ்வா, ரினர்வினாத்தமலக்கோதா

பவரவடிவே யெமக்கியிகொலிராமால்.” என்றும், சிவஞானதிபம். “பொறிபுலன்கணைல்லேன்மனாடகனால்லேன் புகலியகலாடிகளுநானல்லேன் பொலிவா, ரதிகருவிரானல் லேனவைசடமென்றிவறறை வறித்தெல்லேருய்தின்றவறிவு யிரொன்றறிக, நெறிருதத்துவஞ்சடமாராமலவென்றவற் றைநீயறிந்து நீங்குதற்குநின்னுயிடுக்குமிராய்ப், பிறிவறநி ன்றுணர்ந்தியிடுமொளியருளாமுலகிற் பிறவருவிழிக்கொளி யதவுயிருங்கதிரொப்பெனவே.” என்றும், கச்சிப்பப்பசுவா மிகள். “வன்பளிக்குங்கொடும்பாசச்சிறைநீக்கிமொப்பிடுத் துமாறுநின்றங், சின்பளிக்குமுதனானென்றெ, தந்தமருநாடி ர்க்கருளினியல்புகாட்டித், தன்பளிகருமுயிராப்போகத்தொ டர்நீக்கிடுகனதடிக்கீழ்த் தன்னவைத்திட, தன்பளிக்ருமா னநதருத்தி ரீசையுளளத்தழுத்திவாழ்வாம் ” என்றும், சிவ ஞானசித்தியார். “அறியாமையறிவகற்றியறிவினா ய றிவுதனையருளினுலறியாதேயறிந்து, குறியாதேமுத்தி க க கரணங்களோடுங் கூடாதேவாடாதேகுலமுத்திராப்பையா யிற்ப், பிறியாதசிவனருளேபிறிந்துதோனறிப பிறையருசேபந மெலாததானுய்ததோனறி, நெறியாலெய்வமெல்லாமல லவாகி நின்றென்றுந்தோன்றிவிவனிராதாரனாயே.” என்றும், வீராகமம் “சமயவாதங்கணிக்கித்தத்துவமித்தை யாக்ஓ, ரமையருவிருளேமொட்டிநானெனுமையகீக்கி, தமாதாயெ ன்னுண்மன்மொன்னருட்சொத்தீகாட்டி, யமைவிலாவினப வெள்ளத்தழுத்தினென்னையாசான்.” என்றும், கிட்டைவி ளக்கம். “மாயசம்போரையுமாயாமலமெனும்மாதரையும்,

வீயவிட்டோட்டிவெளியேபுறப்பட்டுமெய்யருளார், தாயுட
ன்சென்றுதன்னுதைபைக்கடிப்பின்றையமறந், தேயுமதே
நிட்டையென்றெழிற்கச்சியேகம்பனே.” என்றும், சிவ
ப்பிரகாசம். “பொற்புறுகருவீயாவும்புணராமேயறிவிலானம
ச், சொற்பெறுமதிதம்வநதுதோன்றாமேதோன்றிநின்ற, சி
ற்பரமநூலுள்ளச்செயலுத்திடவுதிக்குந், தற்பரமாதிற
றல்சாக்கிராதீதந்தானே.” எ-ம், வரும். மற்றம்வருவனவ
ற்றறற்காண்க. பேரானந்தசொருபமாகியபரமசிவமென்றதற்
குதாய்னம்: சிவபோகசாரம். “என்னையறிவென்றெனன
றிவிலானந்த், தன்னைச்சிவமென்றான்சந்தமு - மென்னையு
ன்னைப், பாராமறைத்ததுவேபாசமென்றானிம்மூன்று, மா
ராய்ந்தவர்முத்தராம்.” அன்றியும், “நானங்காய் நீயிங்காய் நா
ட்டமறவைத்ததற்பின், ஐனெங்கேநீயெவகேநாதனே, வா
னென்ற, மொனாநிநின்றயுணர்வுநீயுன்னறிவி, னன்றுகத்
தோன்றுசுகநாம்.” என்றும், ஆனந்தருத்திரோசர்வண்டுவிடுநு
து. “மறைக்கேர்வணத்தான்மறைச்சிலம்பான்மாவான், மறை
க்கோவறிவரியமாண்பா-னெறிக்கொள், ஞயிருக்குயிரானுயி
ரறிவுக்கெட்டான், பயிலுயிர்க்கெயின்பருளும்பண்பான் பயி
லுநர்க்குக் கண்ணுமானந்தங்கனியாயுமானந்தம் வண்ணவத
னமுமானந்தத் தண்ணறல்சேர் வேணியுமானந்தம்வியன்மா
ர்புமானந்தம்பூணுமானந்தம்புயங்கரந்தா ணுணுடையு மா
னந்தமானந்தமானந்தமானந்தமானந்த மெவ்வுறுப்புமானந்த
மானந்தன காஞ்சியுமானந்தமாய்க் காணநிற்பானத்தகையி
னவாஞ்சையுமானந்தவள்ளறன்.” என்றும், திருவிசைப்

பா. “ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுசூழ்க
டந்தோருணர்வே, தெளிவளர்பனிங்கின்றிரண்மணிக்குண்
றேசித்தத்துட்டித்திக்குறதேனே, யளிபவருள்ளத்தானந்தக்
கனியேயம்பரமாடரங்காக, வேளிவளர்தெய்வக்கூத்துகந்தர
யைத்தொண்டனென்விளம்புமாவின்மடே.” என்றும், துக
ளறுபோதம். “அண்ணலுமானந்தமருளுமானநதமுயி றொண்
ணிலாவானந்தமெவ்வுலகும் - பண்ணி; யளித்தழிப்பராதி
யமரருமானந்தங்களித்ததுவேயெங்குமெனக்காண்,” என்
றும், ஒழிவிலொடுக்கம். “வேதாந்தம்போலிருக்கும்வேதா
ந்தசித்தாந்தம், நாதாந்தபோதம்நமுலினர்க்குடேதி, தனை
க்கழனறுதற்போதச்சார்புழியஞ்சந்தி, லுனக்கறிவானந்த
முதிக்கும்,” என்றும், சிற்றம்பலநாடியார். “ஆனந்தமே
செவியம்புயத்தாளினையங்கைகளு, மானந்தமேதிருக்கண்
ணஞ்செவ்வாயருண்மேனியெல்லா, மானந்தமேதிருச்சிற்
ப்பலவருட்பொருளு, மானந்தமேயவன்றிலையுங்காழி
யுமானந்தமே.” என்றும், கச்சியப்பசுவாமிகள். “பொருள்
கொழிக்குநெடுங்கடல்குழம்பெரும்புவியிலெஞ்ஞான்றும் பூந்
துமாய்ந்தி, மருள்கொழிக்குங்கடுதையர்க்கடலமுநதுஞ்சி
றியேனைவிலைவாவென், நிருள்கொழிக்கும்லகீக்திப்பேரின்
ப்பெருவீட்டிலியையவைத்திட், டருள்கொழிக்குமானந்
தருத்திசோசையுள்ளத்தமுததிவாழ்வாம்.” என்றும், ஆனந்
தருத்திசோசரந்தாதி. “உயந்தாமென்றமராதொழுதாடனோ
க்கமுறுத்தவர்கள்வேட்டவமுதவுநாதன், பந்தாபிபூண்முலை
யாள்பாகத்தண்ணலை பண்பினர்குழானந்தருத்திசோன், பிந்

தாதவிருண்மலமும்பாணம்பிந்தப் பெயர்த்துமலமறுத்தாங்கு
த்திருக்கினேனை, முந்தாதவகைதெரித்துத்தான்முன்னாடிமு
டியாதவின்பவெள்ளத்தழுத்தினானே.” என்றும், அவிரோத
லந்தியார். “சொன்னவின்னாவுபாயங்கொடுதொடர்ந்தன்
னமெய்சிட்லட்சேர்ந்துநீபற, வானந்தம்பெற்றிடுன்னுந்
நீபற.” என்றும், திருவாசகம். “தினேத்தினையுள்ளதோர்
பூவினிற்றேனுண்ணுதே, நினைத்தொறுங்காண்டொறும்பெசு
ந்தோறுமெப்போது, மனைதெலும்புண்ணெகவானந்தத்தே
ன்சொரியுங், குனிப்புடையானுக்கெசென்னுதாய்சோந்துந்
பி.” அன்றியும், “கடலினுணர்நகர்நியாங்குந்கருணைக்கடலி
னுள்ளம், விடலரியேனேயிடுதி கண்டாய்விடல்லலடியாரு -
ல்லமேமன்னுமுத்தரகோசமங்கைக்காசே, மடலின்மட்டே
மணியேயமுதேயென்மதுவெள்ளமெ.” என்றும், சிவஞா
னசித்தியார். “இரும்பைக்காந்தம்வலிதாற்போலியைந்தங்
ருயினாயெரியிரும்பைச்செய்வதுபோலிவனைத்தானாக்கி, ய
ரும்பித்திந்தனதையனலழிப்பதுபோன்மலத்தையறுத்தமல
னப்பனைந்தவுப்பேபோலனைத்து, விரும்பிப்பொன்னினைக்கு
ளிகையொளிப்பதுபோலடக்கியொளித்துத்தானெல்லாம்வே
திப்பானுக்கிக், கரும்பைத்தேனைப்பாலைக்கனியமுதைக்கண்
டைக்கட்டியையொத்திருப்பனந்தழுத்தியினிற்கலந்தே.” எ
ன்றும், போரூர்முறை. “மன்னராவாருறுசுகமும் வானோர்ம
கிழீந்துபெறுசுகமு மணிப்பைநாகத்தவர்க்கமு மற்றையோ
ர்களடைசுகமும், பன்னுமிடத்திற்சிவத்தெழுந்தபரமானந
தலேசமேனப் பகர்ந்தாய்த்ருவாயெழுந்தருளிப் படிதேன்

மறந்திங்குமல்கின்றேன், கன்னலெழுந்ததெளிசாமே கட்
டுமாவின்நீங்கனியே கதலிகுகனியேநறபலவின் கனகச்சு
ளையேகதிமுளையே, பொன்னம்பொருப்பெயென்விருப்பே
போதச்சுகமெஞ்ஞாகமே பீரணவொளியேயுள்ளொளியே
போநாமுருகப்பெருமானே.” என்றும், திருவருட்பயன். “இ
ன்புறுவார்துண்பாரிருளினெழுஞ்சுடரின், பின்புகுவார்முன்.
புதுவாரின்.” அன்றியும், “இன்பதனைமெய்துவார்க்கீயுமவர்க்
குருவ, மின்பகனமாதவ்னாவுல்.” அன்றியும், “இன்புருவம
ன்றியெழிலுருவம்வேறுளவே, லின்புருவமேயிறைக்குமெ
ன.” என்றும், பட்டினத்துப்பிள்ளைநாயனார். “அட்டாங்க
யோகமுமாதாரமாறுமவத்தையைந்தும், விட்டேறிப்போன
வெளிதனிலேவியனென்றுகண்டேன், மட்டாகியானந்தத்
தேனாறலுண்டிமதிமயங்கி, யெட்டாதபேரின்பமெனைவிழு
ங்கியிருக்கின்றதே. ஏ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்கா
ண்க.

(கஅ)

காழிற்றினிலரவுங்கட்டைக்கள்வனும்போலமாயா,
மயக்கறன்முத்தியென்னும்வைதிகமுடிவுமான்மா, மு
யற்சிபோய்ச்சுகாதித்துண்மொழிதமோடியம்போற்
போத, மயர்த்தன்முத்தியதென்றோதாகமமுடிவும
தேயென்றும்.

இ-ள்.—உள்ளகயிற்றினிடத்து இல்லாத பாம்புகற்பித
மாய்த்தோற்றுதல்போலும் உள்ளகட்டையினிடத்து இல்லா

த கள்வன்கற்பிதமாய்த்தோற்றுதல்போலும் உள்ளபிரமத் தினிடத்து இல்லாதமாபகற்பிதமாய்த் தோன்றுதென்றநிந னு இம்மாயாமயக்கஞ்சிறி துந்தோன்றாது இறந்தமாத்திரத்தி ல் வீடென்றுகூறும் வேதாந்தத்துணிபினது அனுபவமும் ஆ ன்மாவாயது முயற்சியிறந்து ஆனந்தாதீதத்தினுள்விளம்பா ின்ற பெத்தத்திசையில் ஆணவராதி யிருப்பாபாப்போலு ம் அஞ்ஞானத்தாலெழுந்தற்போதஞ் சிறிதுந்தோன்றாது இ றந்துகின்றலே வீடென்றுகூறுமாசமமுடிவினது அனுபவமு மாகிய ' இவ்விரண்டனுபவமும் அந்நடுநிலையனுபவமேயாம் ஆங்குமாயையாலெழுந் கருவிப்போதமும் ஆணவத்தாலெழு ந்தற்போதமும் இன்றிரிந்கையால் இதனைநீன்றாய்நிச்சயித் துப் புத்திபண்ணிக்கொள்வாயாகவேனாகுறி மேலுமருளி ஸ்செய்வான்.—௪-று.

அவித்தியாகதமாயிருந்த சீவனுனது புன்மையறிவாயிரு ந்தும் நானென்று எதிரிடுமாயாபோதஞ்சிறிதுந்தோன்றாது ஒழியவே அப்புல்லறிவொழிந்து சீவசாட்சியாயிருந்தபிரமமே தானாகலான் வைதிகமுடிவும் அந்நடுநிலையனுபவமேயாமெ ன்றும் ஆணவமயமாயிருந்த வான்மாவானது புன்மையறிவா யிருந்தும் நானென்றெதிரிடும் அஞ்ஞானபோதஞ் சிறிதுந்தோ ன்றாது ஒழியவே அப்புல்லறிவொழிந்து ஆணவமயமாயிருந்த துபோலத் தனக்குமுதலாகிய சிவமயமேயாம் ஆதலால் ஆக மமுடிவும் அந்நடுநிலையனுபவமேயாமென்றுகூறினார். கயிற் றினிரவுங்கட்டைக் கள்வனும்போலமாயா மயக்கறன்முத் தியென்றதற்குதாரணம்; சிவாகமார்த்ததரிசனம். “சட்டெ

னத்தெளிந்தான் சரப்பிரக்ஷவிற்காணுதாற்போற், கட்டினபா
சம்விட்டாற் கண்டிலன்பெத்தம்பின்பு, சிட்டநற்சபாவமே
யாஞ்சீவன்முத்தன்றேசத்தை, விட்டபின் பரமமுத்தன்வி
யோமம்போற்கடநாசத்தில்.” என்றும், சித்தாந்தசிகாமணி:
“கயிற்றரவிப்பிவெள்ளிருற்றியிற் கள்வன்மிக்க, வெயிற்படு
கானற்றெண்ணீர்வண்ணிற்கந்தருவவூர்போல், இறப்பறுந்த
சச்சிதானந்தசிவத்தின்கண்ணே, செய்ப்புட்பொருளாய்த்தோ
ன்றுஞ்செப்பியவுலகமன்றே.” என்றும், விருத்தாம்பிகை
துதி. “பழுதையென்றுணரின தின்முனர்த்தோன்றும்பரம்புடி
ப்பழுதையானதுபோன், முழுதுணரறிவார்தன்னையேகாணி
ன்முராணுறுசராசரமெவையு, மெழுதருமறிவாய்விளங்குமெ
ன்றிசைத்தென்னெழுபவந் துடைத்தெனையளித்தாள், கெழு
மணிமுத்தாந்தசெறிவிருத்தகிரியமர்பெரியநாயகியே.” என்
றும், காசிகண்டம். “கானலிடத்தெண்ணீருங்கயிற்றினில்
வாளரவுமலைகடலிற்பட்ட, கூனமுது கிப்பியிற்றோன்றும்
வெள்ளியுமம்முதலுண்மைகுறுகின்றிரு, மானவைபோணினை
யுணரிற்றோன்றுசெகமனைத்துநிலலாதகலுமாற்றாற், நேனல
ர்பூங்கடுக்கையணிசெல்வநினதறைகழற்றாள் சென்னிசேர்ப்
பாம்.” என்றும், போரூர்முறை “பாம்பாகத்தோன்றிப்பழு
தைசற்றுந்தோன்றாவாம், பாம்பின்றாந்தோன்றிப்பழுதையே
மேம்பாடாய்ப். பொய்தோன்றின்மெய்தோன்றாப்போருரா
நின்னருளான், மெய்தோன்றிற்பொய்தோன்றாகீடு.” எ-ம்,
வரும். மற்றுமவருவனவற்றாற்காண்க. ஆன்மாமுயற்சிபோ
ய்ச்சுகரதித்ததுண்மொழிதமோமயம்போற்போதம்யர்த்தன்

முத்தியென்றதற்குதாரணம்: பரமாதகட்டியம் பலவாணர்.
 “பெத்தனுக்குமுத்தமும்பேதமுண்டோலம்பலவா, பெத்த
 னுக்குமுத்தனும்பேதமிலை-பெத்த, நவத்தலிட்டுநீங்கான
 னுபோலருணி, சிவத்தைலிட்டுநீங்கான் நினைம்.” என்றும், சிற்
 றம்பலநாடியார். “முத்தியும்பெத்தமுமொன்றாகக்காட்டிமுழு
 னுநிறை, சத்தியங்காட்டிச் சதாசிவங்காட்டிச் சதுவிரண்டு, சி
 த்தியுங்காட்டுஞ் சிற்றம்பலநாடிசொபுரத்தோன், பத்தியுளுந்
 முயில்லாதவெண்ணைப்பரிந்தெடுத்தே.” எனலும், திருமறதிர
 டி. “அறியாமையென்றுமறியாதவெம்பிறை, யறியாமையே
 யறியாவிருந்தேனை, யறியாமைநீக்கியறிவாக்கிவட்டின், ந
 றியாமையோலையமர்ந்திருந்தேனை.” என்றும், எதிர்காலத்
 திரங்கல். “ஆணவாதோடத் துவிதமானபடிமெஞ்ஞானத்தா
 ணுவீனோடதுவிதஞ்சாருராள்நாளை.” என்றும், அவி
 ரோதவுந்தியார். “ஒன்றியகேவலமென்றேயுனத்தகுந், துன்
 றிருளொன்றிலுநரதிபற, கத்தமதாயதென்றுந்திபற.” என்
 றும், சிவபிரகாசம். “ஒன்றிரண்டாகியொன்றினொருமை
 யாமிருமையாயிடுனொன்றினொன்றியுமொன்றதெனனிவொ
 ன்ருகாதியி, னொன்றிரும்புறழின்னொழுமயிர்?னந்தொழிலும்
 வேண்டு, டிமான்நினைனுணருமுண்மைக்குவமையானவத
 தோடொன்றே.” எ-ம,வரும. மறதும்வருவனவற்றற்காண்க.

தினாயறுநீர்போற்சீந்தை தெளிதன்மும்மலங்க
 ணீங்கல், கரைவுறத்தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றதன்முப்
 பாழ்குடத்தல், புனாயறுசாக்கிராதீதந்திரிபிடியும்போ

க்கல், வரைவுமுத்தியென்ன வழங்கிடங்களும்தெ
ன்றும்.

இ-ள்.—ஞானநூல்களில் ஆன்மாவானது அலையற்றசா
கரம்போலச் சித்தம் அசைவறத்தெளிந்த நின்றவிடமேமோ
ட்சமென்பதும் போதத்தக்கு மறைப்பைச்செய்யும் ஆண
வமும் மயக்கத்தைச் செய்யுமாயயுஞ் சலனவிகாரங்களைச்
செய்யுங்கன்மமும் என்னுந்திரிமலங்களுந் நீங்குகின்றவிட
மே மோட்சமென்பதும் உள்ளத்தெழுநின்ற ஞாயிற்போன்
ற பேரொளியைநினைப்பற்கினைந்து அஃதன்றிவேறொன்றுமி
ன்றி நிறைந்தவனுபவத்தினிடத்தழந்த வழந்திப்பரமானுவா
ய்க்கவைவுறத்தேபந்ததேய்ந்து உத்துவிதமாய்ப் பேரொளி
யேயாய் நின்றவிடமே மோட்சமென்பதும் மாயையமாறியவி
டத்துச் சிவஞமென்றுஞ் சிவன்மாறியவிடத்து பரமாமென
தும் பரமாறியவிடத்துச் சிவமாமெனதுஞ் சிவமாறியவிடத்
துச் சயம்பிரகாசமாய் விளங்குமென்றும் இங்ஙனங்கூறுகி
ன்ற சிவப்பாழ் பரப்பாழ் சிவப்பாமென்னு மூன்றுபாழையுங்
கடந்துநின்றவிடமே மோட்சமென்பதும் குற்றங்கணிக்ரிய
சாக்கிரத்தக்கதீதப்பட்டு நின்றவிடமே மோட்சமென்பதும்
காண்பானுநியஞானருவுங் காட்டிவதாகிய ஞானமுங் காண்
பதாகியனோமும் என்னுந் துரிபிடியுநீங்குகின்ற விடமே
மோட்சமென்பதும் ஆக இங்ஙனம் அறுவிதமாய்க்கண்டித்து
க்கூறிய மோட்சநிலைகளும் அந்நடுநிலையனுபவமேயாம். ஆங்
குச்சித்தக்கலக்கமின்றிச் சுபாவத்தெளிவேயாய் நிற்கையானு

மறைப்புமயக்கவிகாரங்களின்மையாலும் போதமானத ஈனுவளவுந்தோன்றும் பனாந்துநிற்கையானுஞ் சீவன் பருஞ் சிவமென்னுங்கெற்சிதமகன்றுநிற்கையானுஞ் சாக்கிரங்கடந்து அது நிற்கையாலும் உணர்வானும் உணர்வும் உணர்பொருளுமின்றி நிற்கையாலும் இவ்வடையாளங்களை அந்நிதி லைக்குள்தோன்றநீ நன்றாய்நிச்சயித்துப் புத்திபண்ணிக்கொள்வாயாக வென்றுகூறி மேலுமருளிச்செய்வான்.—எ-று.

அலையற்றசாகரம்போலச்சித்தமசைவறத்தெளிந்து நின்றவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: திருமந்திரம். “உளையற்றவொன்றையுரைசெய்யுமமர்கான், களையற்றதொன்றைக்ககாகாணலாகுமோ, ஈளையற்றநீர்போலச்சிந்தைதெளிந்தாற், புளையற்றிருந்தான்புரிசடையோனே.” என்றும், வயிராகசதகம். “கண்டவைம்புலக்காட்சிபோய்க்காட்சியாற்கலந்தவாதனையாவும், விண்டுமூடமற்றலையிலாக்கடலெனவிளங்கினையெனினெஞ்சே, யுண்டுகொன்னமக்கொருதுயராங்குவீடுளங்கையிற்கனியேயாம், பண்டைமேவியபயமெலாமதுங்குருபதத்தினும்புகலாமே.” என்றும், திருவாசகம். “வைத்தநிதிபெண்டர்மக்கள்குலங்கல்வியெனும், பித்தவுலகிற் பிறப்போடிற்றப்பென்னுஞ், சித்தவிகாரக்கலக்கந்தெளிவித்த, வித்தகத்தேவர்க்கேசென்றாதாய்கோதம்பீ.” என்றும், தேவாரம். “சித்தந்தெளிவீர்காட் ளத்தனாரைப், பத்திமலர்நுவ, முத்தியாகுமே.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. போதத்துக்கு மறைப்புமயக்கவிகாரங்களைச் செய்யுந்திரிமலங்களுநீங்கிநின்றவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: சி

வபோகிசாரம். “எங்குமிருக்கும்மறிவுநீயேகமா, யங்கங்குணர்
 த்துமறிவுநாம்-பொங்கு, மலமறைத்தல்மாயையக்கல்விகா
 ரப, பலமனைத்துங்கன்மமலம்பார்.” என்றும், சிவாகமார்த்
 ததரிசனம். “மூடிமுன்னிருந்ததீபம்மூடினகும்பம்போனா,
 னீடுமுன்னோளியாயெங்குநிகழ்ந்ததாங்காத்தமாவு, மூடிமு
 ன்மறைந்திருந்தமும்மலம்விட்டபோனா, நீடுதன்சொருபமா
 கிரிகழ்ந்துதான்விளங்குமன்றே.” என்றும், தணிகைப்புரா
 ணம். “இரண்டறப்பண்டேகலந்திடுமனாதிமுத்தனாலிருண்ம
 லமாயை, திரண்டவன்கரும மறுத்தவன்றையுந்தரிசித்து
 த்தன்னைபுக்கண்டு, முரண்டகுமுலகிறையின்முலகுறங்குமு
 முத்தவப்பொருள்வயின்விழித்தோ, னரண்டகவாண்டவம
 லனேநேயமாகியவருஞ்சிவயோகீ, என்றும், திருமந்திரம்
 “கருடனருவங்கருதுமளவிற, பருவிடந்தீர்த்துயங்கெடுமா
 போற், குருவினருவங்குறித்தவப்போதே, திரிமலந்தீர்த்துசி
 வனவனாமே.” அன்றியும். “செத்தார்பெறும்பயனாவதே
 தெனிற, செத்துநீர்சேர்வதுசித்தனைக்கூட்டிடல், செத்தாரி
 ருந்தார்செகத்திற்பிரிமலஞ், செத்தார்சிவமாய்சித்தார்தார்தா
 மே. என்றும், சிவப்பிரகாசம். “அரிவையரின்புறுமுத்திகந்
 தமைந்தமறுமுத்திதிரிகுணமுமடங்குமுத்தி, விநீவுவினைகெ
 டுமுத்திமலம்போமுத்தி, விக்ஈரகரித்தமுத்திவிவேகமுத்தி, ப
 ரவுமுயிர்கெடுமுத்திசித்திமுத்தி, பூடாணமுத்தியிவைபழிசே
 ர்முத்தி, திரிமலமுமகலவுயிரருள்சேர்முத்தி, திகழ்முத்தியிது
 முத்தித்திறத்ததாமே, எம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றற்கா
 ண்க. உள்ளத்தெழுநின்ற ஞாயிறுபோன்றபேரொளியினிடத்

துக் கனாவுறத்தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றதனே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: திருவாசகம், “லுன்றெனக்கருளியிருளகடிந்துள்ளத்தெழுகின்றனாவிதேபோன்று, நின்றநின்றனமைநின்றைப்பறநின்றைந்தானியலாற்பிதிதுமற்றின்மை, சென்றுசென்றனுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாந் திருப்பெருநதுறையுறைசிவனே, பொன்றுநீயல்லையன்றியொன்றில்லையாருளையையறியகிற்பாரோ.” என்றும், திருவாய்மொழி, “நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனுக்கதனுண்ணீர்மையதுவிதுவென்று, றென்றுமொருவாக்குணர்வலாகாவுணர்ந்தமேலுங்காண்பரிதாய்ச், சென்றுசென்றுபரம்பரமாயாதுமின்றித்தேய்ந்ததற்று. நன்றுதிதென்றறிவரிதாய்நன்றாளுனங்கடந்தே.” என்றும், நெஞ்சொடுமகிழ்தல், “நீரொடுதண்ணுலிவிண்டீரானவாறுபோ, லூரொடுபேரில்லானோடொன்றினையெனஞ்சமே.” என்றும், தாயுமானார், “சென்றுசென்றேயனுவாய்த்தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாக, நின்றவிடுமென்றநிலைநெருநாளெந்நாளோ. என்றும், தேவாரம், “பாஞ்சுபூகிகத்துண்ணின்றபண்பனை, யாய்ந்துவாய்ந்துவறிவாலறிந்தபின், தேய்ந்துதேய்ந்துசிவமல்லதில்லையென், றோர்ந்துபோனதென்னுள்ளமுமெள்ளவே.” என்றும், வரும், -மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. சீவப்பாழ்ப்பரப்பாழ்சிவப்பாழென்று மூன்றுபாழையுங்கடந்துநின்றவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: போதரத்தினாகரம், “மத்தமாம்புலன்மாரியவிடத்தேமன்னுயிர்வெளிப்படுமதுபோய்ப், பெத்தமாமுயிர்மாரியவிடத்தேபெரும்பரம்வெளிப்படுமதுபோ, மத்தமாம்பரமாரியவிடத்தேயமலருஞ்சிவம்வெளிப்படுமதுபோய்ச், சுத்த

மாஞ்சிவமாநியவிடத்தேதோன்றிஞ்சுயம்பிரகாசம்.” என்றும், தணிகையந்தாதி. “மாருதசிவஞானப்பேறனிக்கும்வலியனைத்தும்வாவித்தாககிப், பாருதவினைவலியுமுப்பாழுக்கப்பாலாம்பாழினின்று, வேறுகவொருவுமவர்தாமன்றோவுலச்செல்லாம்விரிபத்தோற்று, மாறுறுங்சடந்திருநததணிகைவரையார்க்குரியவடிமையாவார்.” என்றும், சிவீச்சியானசுவாமிகள், “முப்பாழுக்கப்பால்முதற்பாழ்மனையகத்தே, தப்பிமலென்னைத்தனியேயழைத்தருளி, யொப்பாமமாயிலேயொன்றுபடச்சேர்வதென்றோ, செப்பாப்புசுழ்ச்சென்னைச்சென்னைமல்லியீச்சுரனை.” என்றும், திருவள்ளுவர், “எந்தவுண்ணீரிருந்தவுந்நீர்கேளி, ரந்தவுந்ச்செய்துநியிரோ-வந்தவுந். முப்பாழும்பாழாய்முடிவிலொருஞானியமா, யப்பாலும்பாழென்றறி.” என்றும், வேதசிரோதயம். “சும்மாயிருக்கச்சுமுதயமாநிதி, நம்மாணைநம்மாணைநம்மாணை-யம்மாக்கேள். முப்பாழும்பாழாய்முடிவிலொருஞானியமா, யப்பாலும்பாழென்றறி.” என்றும், மற்ரும்வருவனவற்றற்காண்க. சாக்ஷித்ததுக்கதிதப்பட்டுநின்றவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம், சிவஞானசித்தியார். “சாக்ஷித்தேயதிதத்தைப்புரிந்தவாகளுலகிற்சருவசகிக்ஷிவிர்த்ஜிவந்ததபோதனாகளவர்கள். பூக்கியத்தைப்பகர்வதுவெனனிம்மையிலேயுயிரின் பற்றறுத்துப்பரத்தையடைபரவுசிவரன்றோ, வாக்குமுடிக்கித்தரசாண்டவர்களரிவையரோடனுபவித்தங்கிருந்திடினு மகப்பற்றற்றிருப்பர், நோக்கியிதுபுரியாதோர்புறப்பற்றற்றனு னுழைவர்பிறப்பினில்வினைகணுவ்கிடாவே.” என்றும், சிவப்பிரகாசம். “நீக்க

மிலதிதமாசுநிறைந்தகேவலமாரீர்மை, சாக்கிரங்கலாத்சேர்ந்தசகலமார்தன்மையாசு, மூக்கமிவிரண்டுங்கூடாதொழியவோர்நிலையின்பி, சாக்கிரவதிதஞ்சுத்தத்தன்மையதாகுந்தானே.” என்றும், தணிகையாததி. “நில்லாதநிலைகொடுவிகம்பினெழுத்தென்னநிங்கக்காட்டி, யொல்லாதமலமறிவுமுயிரறிவும்பேரறிவாயொளிராநிற்பச், கல்லாரகிரிமுருகன்கலந்தனித்தசாக்கிராதிதத்துண்மை, வல்லார்களைநொழிலுமைநொழிந்காரணநிலையுமுருவார்மாதோ.” என்றும், சசிவன்னபோதம். “வினவிற்பாத்தையறிவுறுதற்கவத்தைபுலன்வினைமாரியே, நனவிற்குமுத்தநிலைவரினப்பொருட்டிகமுநலனாகவே.” என்றும், திருமந்திரம். “சாக்கிராதிதத்திலாணவந்தானுண்மை, சாக்கிராதிதத்திரியத்துத்தானாரு, சாக்கிராதிதமாணவயிடைத்தான்விடச், சாக்கிராதிதமாயானுண்மைதங்குமே” என்றும், உபதேசமாலே. “நோக்காதுநோக்கிரொழிகொட்டிமன்னேரஞ், சாக்கிராதிதநிலைசாதிததோ-ராக்கைச், சுமையெடுத்துநாளுந்துயருறார்சொன்னே, னுமைபங்கனையுவந்து.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. காண்பானுங் காட்டுவதுங் காண்பதுமாகிய திரிபிடியு நீங்கிநின்றவிடமேமோட்சமென்றதற்குதாரணம்: வினுவேன்பா. “காண்பானுங்காட்டுவதுங்காண்பதுவரித்துண்மை, காண்பார்கணன்முத்திகாணர்கள்-காண்பானுங், காட்டுவதுங்காண்பதுவந்தண் தடந்தைச்சம்பந்தன், வாட்டுநெறிவாராதவர்.” என்றும், பிரமகிதை. “ஆனதாகத்தெய்வமதேயடையும்விடயமிந்தியமாய்த், தானுமாகித்தனைத்தனின்றுனேதுகருங்

தன் ஸமயது, வுனமாகுஞ் தாதுயொழித்தேயுள்ளவரிவதனா
ம், ருனையாகக்கண்டிருத்தல்சத்தாயுள்ளபுசையது.” என்று
ம், ஞானவாசித்தம். “முடிவுகனவஞ்ஞானமில்லாநீடுயிலது
வாமும்மையாகு, மடர்தருளுதுருஞானஞேயமெழுந்தொடு
ங்குநிலையதுவேயாகுந், திடவிசம்பன்றாயிருந்தும் விசம்பர்
னநிலையதுவாஞ்சித்தம்புந்தி, படர்மனம்போய்த்தாவர வுள்
ளறியுபெறிலொப்பாமப்பரமரூபம்.” அநீறியும்? “ஓங்குசின்
மாத்திரப்பொருளாமோங்காரத்தையுண்ணீனைந்து, தாங்குதி
யானபரனாகித்தொடர்ச்சுக்கபமெல்லாம்போ, யாங்குதொழி
லேடனையையமனனஞானஞேயமிவை, தாங்குஞ்ஞாதாவனைத்
துமறத்தனிச்சித்திரம்போனெடிதிருந்தான்.” எ-ம்,வரும். ம்ற்
றும்வருவனவற்றற்காண்க. (உ௦)

சகலகேவலங்கணிங்கற்குமனோலயமாயோங்கல்
பகர்சுகாதீதமாதல்பயிலுமுக்குற்றந்தீர்த
'ஸிகதுறவெனதுயானென்னிருஞ்செருங்கறுத்தலின்ன
தகவுறுமுத்தியென்றேசாற்றிடங்களுமதென்றும்.

இ-ள்.—ஞானதூல்களிலான்மாவானது சகலகேவலமெ
ன்னும் நினைப்புமறைப்புநிங்கிரின்றவிடமே மோட்சமென்ப
தும்மென்மைபொருந்தியமனோலயமாயுயர்ந்தநின்றவிடமே
மோட்சமென்பதும் விளம்பாநின்றபேரின்பத்தில் அழிதப்பட்ட
விடமே மோட்சமென்பதும் பொருந்தாநின்றகாமம் வெஞ்
ள் மயக்கமென்னு முக்குற்றங்கணிங்கிரின்றவிடமே மோட்ச

மென்பதும் வலிமைபுறத்தொகரணங்களை யாணென்றும் புலனபாகங்களை யெனதென்றும் அபிமானிக்குமபடி மயக்கிநிற்கும்பெரியமயக்கத்தை யொழிந்துநின்றவிடமே மோட்சமென்பதும் இவைகள்மேன்மை, பொருநதியமுத்தியென்று விளம்பாநின்ற விவ்வைவகைமுத்தநிலைகளும் அநந்நிலையனுபவமேயுாம். ஆங்குநினைப்பு மறப்பின்மையானு மனோவீருத்தியினமடனும் ஆனநாதிதமாசகயானும் விருப்புவெறுபபுமயக்கின்மையாறுத் தேகபாகவபிமானமினமையானும் இவ்வடையாளங்களை அநந்நிலைக்குள் தோன்ற நீநன்றாய்நிச்சயித்துப்பூத்திபண்ணிக்கொள்வாயாக வென்றுகூறிமேலுமருள்செய்வான். --எ-று.

சகலகேவலணிவகினைவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: திருமந்திரம். “அறிவறியாமையிரண்டுமகற்றிச், செறிவறிவாயெங்குநின்றவிவனைப், பிதிவறியாதபிரானென்றுபேணுந், குறியறியாதவாகோனறியாரே.” அனறியும், “இரவுமபகலுமிலாதவீடத்தீந், குரவஞ்செய்வின்றகுழலியைநாடி, யரவஞ்செய்யாமலவளுடன் னுங்கப் பருவஞ்செய்சாகக் கிரப்பாலஹுமாமெ.” என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளைநாயனார். “சினந்தனையற்றுப்பிரியமுந் தானற்றுச்செய்கையற்று, நினைந்ததும்ற்றுநினையாததுமற்றுநின்மலமாய்த், தனந்தனியேயிருநதானதவித்ததைந் குகின்ற, வுனந்தலிலென்றிருப்பேனத்தனேகயிலாயத்தனே.” என்றும், தேவிகாலோத்தரம். “நித்திரையும்பராக்கிணையுநீக்கிச்சித்தமொருநிலையுஞ் சேராமனிவத்திக்கொண்டாந், சித்தமொருபொருளினையுஞ்சேராதாதி

முத்திமுடிவுரை.

ச்சேரும்வகைசேராமற்செல்லநின்று, மத்த
 தையொன்றுமருவாதவகைநிற்குமதுவேயா
 யென்றுமறையிடைவிடாதுமுறையிடவுமாக.
 யுங்காணே.” என்றும், சைவசீமயநெறி. “
 லாதவிடத்தே, பரமசிவம்பாராமற்பார்த்து.” எ
 ம்மாணே. “உற்றநினைப்புமறப்பற்றெனம்மீனை, டே
 தத்தேயொத்தேன்காணம்மாணே.” என்றும், மோகவ
 ணி. “ஆங்குணராமபுமுணர்வுமாகியகோளிறவிருந்து, உ.
 னர்காண் சுகமடைவர்கும்மேலோசம்முலக்காய்.” என்றும்,
 அஞ்ஞாவதைப்பரணி. “அறிவறியாமையழிந்தனோ, யறிவ
 றியாழையழிந்தனோ, பிறிவறியாமைபிறந்தனோ, பிறிவறி
 யாமைபிறந்தனோ.” என்றும், திருப்புகழ். “அறிவுமறியாமை
 யுங்கடந்தறிவுநிறுமேனியென்றறிந் தருணசரணரவிர்தமென்
 றடைவேனோ.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றற்காண்க.
 மனோலயமானவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: பிரபு
 லிங்கலீலை. “மனததையடக்கமனநதுணையாகும், பினைத்துணை
 யின்றதுபெற்றனனாகிற், நனிச்சிவமேயொருநானெனவாழ்வ,
 னினைத்துமறநதுநிலத்துழலானே.” அன்றிம், “மட்டறவோடு
 மனத்தைநிறுத்திக், கட்டுதல்வீடுவிடுத்திடல்கட்டுஞ், ரொ
 ட்டியபண்பினுரை பர், சிட்டனவட்கருள்செய்தன
 னன்றே.” என்று. ரசப்பா. “பூதமுங்கணமும்பொ
 றிகளைம்புலனும்பொருந்நியஞ்ஞங்களைர்முன்று, நாதமுங்
 கடந்தவெனியிலேநியுநானுமாய்கிற்குமாறுளவோ, லாதமுஞ்
 சமயபேதமுங்கடந்தமனோலயவின்பசாகரணே, யேதுமொ

முத்திமுடிவுரை.

ன்செயலேயிறைவனேடே கநாயகனே. "எ
 ிதிசாரம். "அலையுமனத்தையகத்தடக்கு
 ந்தோனா, மலையுமனத்தையகத்தடக்குமவ
 ிந்தோனா, மலையுமனத்தையகத்தடக்குமவ
 னா, மலையுமனத்தையகத்தடக்குமவனேனா
 னென்றும், திருமந்திரம். "மனமாயமாயமா
 னமாயமாயதான்மாயமறறென்றுமிலலைப், பினை
 டாம்பிதற்றவும்வேண்டார், தனையாயந்திருப்பது
 தானே." எ-ம், வரும். மறறும்வருவனவற்றுகாண்
 திதமானவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: ஞா
 னகாதிதமணமாலை. "உன்னாதேதேடாதேயுனறியொருமந
 ிரங்கள், பன்னாதேசாத்திரங்கள்பாடதே-யென்றானா, மப்பா
 ருமுப்புவனமயானசுகாதிதத்தே, யெப்போதுஞ்சுமமாவீடு.
 னன்றும், ஒழிவல்லொடுக்கம். "சுகாதிதம்வேண்டித்தொழில
 செய்வொடுமென்று, னகாரோதுயில்வாரநடந்தோ-விகாரமெ
 னச், சாததிரீமும்புசைச்சமாதிகருஞ்சார்ப்பாதக், கொந
 திரங்காண்மாயைக்குழாம்." னன்றும், துகளறுபோதம் "இந
 தச்சுகத்தையினிந்விழியாம, லந்தவறிவிலயந்ததுபோற்-றொ
 ந்தமறப், போதாயிதுவேசுகாதிதம்பொய்யற்றொந், காதார
 மானவருள்." னின்றியும், ஒனதுஞ் * ிருளானதம்பி
 ரா, னனறியொருபொருளுமாகாடு நதிச், சொல்ல
 ரியுவின்பச்சுகதுக்கிதமாய், நிலவயவயபுமேநிலை" எ-ம்,
 வரும், மறறும்வருவனவற்றுகாண்க. முக்குற்றந்தீர்ந்தவிட
 மே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: சித்திரந்திகாமணி, "வெ

முத்திமுடி வரை.

ய்யகாரீம்வெகுளிமபக்கமா, மையுலாமதயானைவளர்ந்தெழு, செய்யமாசிவஞானம—ங்கன்முன், னய்யுமோநின்றெருகணமேனுமே” என்றும், பகவத்கீதை. “அறிவினையழிகுதிகவறிந்தெலாவவாவுநீக்கி, பெரிதருவெகுளிகாமமயக்கநீதினப்பதுன்பம், வறிதெழும்பொழுதில்வாட்டமகிழ்ச்சியென்றிவையுமாய்த்துப், பொறிதருபுகழுந்தீங்கும்போற்றல்போற்றமைபோக்கி.” என்றும், பிரபுலிங்கலீலை. “வீடுவனகாமம்வெவ்வெகுளிமாலிவை, தொடுவனகுநீசிவசரங்கடொல்பவங், கடுவெனவெருவியகருத்துளார்க்கிவ, ணடுவனவெனப்புலனட்டவாற்றலாய்.” என்றும், திருவள்ளுவர். “காமம்வெகுளிமயக்கமிவைமுன்றி—ஐமங்கெடக்கெடுநோய்.” எ-ம், வரும. மற்ரும்வருவனவற்றற்காண்க. என்னதுயானென்னுஞ்செருக்கற்றவிடமே மோட்சமென்றதற்குதாரணம், சிவஞானசித்தியார். “யான்செய்தேன்பிறர்செய்தாரொன்னதுயானென்னுமிககோணஞானவெரியால்வெதுப்பிரிமிர்த்துத், தான்செவ்வேநின்றிடவத்தத்துவன்றானேநோதனையளித், துமுன்னிற்கும்கிணையொளித்திடோடு, நான்செய்தேனெனமவாக்குத்தானங்கின்றிநண்ணுவிக்கும்போகத்தைப்பண்ணுவிக்குங்கனம், மூனசெய்யாரானநதானுதிப்பினலலொருவருக்கு மியானெனதின்கொழியாதன்றே.” என்றும், பிரபுலிங்கலீலை. “யானெனதென்பதிருந்திகேற்று, ஞானமுறானநாண்ணிலனாயிற்றுணிலையாதசுகந்திகழ்கிறகுந், தீனமிலாதசிவந்திகழாதி.” என்றும், திருவாய்மொழி. “நீர்நாமதென்றிவவவேர்முதன்மாய்த்திறை, சேர்மினியிர்க்கதனேர்நிறையிலே.” என்றும், சி

முத்திமுடிவுரை.

மபலநாடியார். “யானெனதுநீக்கியிறைநிறைவிலொன்றா
 , யானெனதுநீக்காதிருத்தினுன்-யானெனது, தங்காதவ
 பாற்றுஞ்சுண்பைச்சிற்றம்பலவன், மங்காமற்காத்தாண்ட
 ஁.” என்றும், இளசையந்தாதி. “என்னதுயானெனுமிந்தம
 ங்கைத், தன்னருளாலொழிக்கும்பிளசைக்கோன், கன்னி
 யத்தொடுகைவளைக்கே, கொன்னுமேனி குழைந்த
 மையென்னே. என்றும், அவிரோதவுந்தியார். “யானெனதெ
 ன்செருக்கீர்த்தமகன்கொன்மெஞ் ஞானியென்றோதியவுந்தி
 பற, நான்மறையாதியவுந்திபற. என்றும், சீருவள்ளுவர். யா
 நெனதென்னுஞ்செருக்கறுப்பான், வாடோக்குயர்ந்தவுலக
 ம்புகும்.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (உக)
 சஞ்சலமில்லாச்சித்தந்தான் சுத்தசிவமாயோங்கல்
 விஞ்சுயிர்க்கரணங்கெட்டுவெறுஞ்சிவகரணமாத
 றுஞ்சுறுபாவனாதஞ்சுமாவிருத்தலின்ன
 வெஞ்சுறுமுத்தியென்றேடியம்பிடங்களுமதென்றும்.

இ-ள்.—ஞானதூல்களில் ஆன்மாவானது போதச்சேட்
 டையின்றியசைவறநின்றலே நின்மலமாகிய சிவமயமாய்விள
 ங்காகின்று மோட்சநிலையென்பதும், விருத்தியாநின்றசேவசர
 ணங்கெட்டுமுழுவதுஞ் சிவகரணமேயாய்த் தற்செயலற்றுச்
 சுதந்தர ஆனியாய்நின்றவிடமே மோட்சநிலையென்பதும், நிலை
 பெற்றபாவனையைக்கடந்துநின்றவிடமே மோட்சநிலையென
 பதும், போதவிசுற்பங்கணிங்கினவிடத்து இருந்தபடி சும்மா
 விருத்தலே மோட்சநிலையென்பதும், ஆகிய விந்நான் குநிலை

முத்திமுடிவுரை.

நங் குறைவின்றிய பூரணமோட்சநிலையென்று கூறுமிடங்
களும் அந்நடுநிலையனுபவமேயாம். ஆங்குப்போதச்சலனையின்
றிக் தம்பித்துநின்றலானுஞ் சீவகரணமேசற்றுந்தோன்றாதி
ருத்தலானும் அனுவளவேனு மோர்பாவனைக்குறியின்றி நிற
றலானும் கிரியைவிகற்பமின்றி யிருந்தபடியிருத்தலானும்
இவ்வடையாளங்களை அந்நடுநிலைக்குள் தோன்ற நீ நன்றாய்
நிச்சயித்துப் புத்திபண்ணிக்கொள்ளுவாபாகவென்றுகூறி
மேலுமருளிச்செய்வான்.—எ-று.

முன்னர்க்கூறிய மூன்றாஞ்செய்யுண் முதலிற் நின்று
நீர்போற் சிந்தைதெளிதலென்றும் ஈண்டுச் சஞ்சலமில்லாச்
சித்தந்தான் சுத்தசிவமாய் ஒங்கலென்றுங் கூறினமையான்,
இவ்விரண்டின்கருத்தம் ஒன்றுபோற்றோன்றிக் கூறியது கூ
றலென்னுங் குற்றமாகாதோவென்னின், ஆகாது. அஃதெத்தா
லென்னில், ஆண்டுச்சித்தந்தெளிநதுநிறநன்மாத் திரத்தே மோ
ட்சமென்பார் திரையறுநீர்போற் சிந்தைதெளிதலென்றும்;
ஈண்டுச் சித்தம் அசைவற்று நிறநன்மாத் திரத்தே மோட்ச
மென்பார சஞ்சலமில்லாச் சித்தந்தான் சுத்தச்சிவமாயோங்
கலென்றுங்கூறியகருத்தாலெனக்கொள்க. சஞ்சலமில்லாச்
சித்தந்தான் சுத்தசிவமாயோங்கலென்றதற்குதாரணம்: தி
ருவம்மாளை. “சித்திரதிபத்தே யொத்தேன்காணம்மாளை, சி
த்தஞ்சலித்திடஞ்சென்மங்காணம்மாளை.” என்றும், தேவி
காலோத்தரம். “ஆராதசித்தமிபாதோர்காலத்திலடங்குமா
னாற், பேராமல்வருந்திக்காத்துப்பின்னர்ச்சிந்தனைகள்சென்
று, சாராமல்வல்லவாறுததித்துச்சார்வானவெல்லாஞ், சே

முத்திமுடிவுரை.

மயக்கநீக்கித்திரயாகச்செய்துகொள்வான்.” அன்றியு
மருவியபொருண்டேலன்பாய் வானரம்போற்சரித்துத்,
புமச்சித்தந்தனைத் திரித்துச்சூனியத்தே வின்றால், மருவி
ஈழிதலின்றிவானவரறிவுக்கெட்டாப், பொருவிலாநித்த
தப்பொருளினையடைவரன்றே.” என்றும், சந்திரசேகர
க்கியம். “சத்தம்பிறக்கச்சகலகலையும்பிறக்கு, மத்தனூனா
ததறியாயோ - வ்ன்றுனாத்த, சத்தமேசதஞ்சஞ்சலமொ
ன்றிலலநத, சித்தமேசத்தச்சிவம்.” ஏ-ம்,வரும். மற்றும்வரு
வனவற்றிற்காண்க. சிவகரணங்கெட்டுச்சிவகரணமாய்நின்
றவிடமே மோட்சமெனதற்குதாரணம்: சிவஞானசித்தியா
ர். “இநநிலைதானில்லையெல்லாமீசனிடத்தினிலுமீசனெல்லாவி
டத்தினிலுநின்ற, வநநிலையயறிந்தந்தக்கரணங்களடக்கிய
நிவதொருகுறிகுருவி நருளி,லலறிந்து, மனனுசிவன்றனைய
டைந்துநின்றவன்றன்னுலே மருவுபசுகரணங்கள்சிவகரண
மாகத், துன்னியசாக்கிரமதனிற்றுரியாதிதநதோன்றமுயல்சி
வானுபவஞ்சுவானுபூதிசமாம்.” என்றும், சிவநெறிப்பிரகாச
ம். “தேசிகரூரருள்வனவ் செய்தவாரேசிதாநந்தமேனியாஞ்
சிவமேதோன்ற, வாசதுவாமலமாயையருங்கன்மமனைத்தம
கன்றிடத்தான்சிவானுபவத்தமுந்தியதுவேயாப்க், காசமி
லாவிழியருக்கனொளியினூடே கலந்துநின்றேமற்றொன்றுங்
கானாவாபோ, லேசுறுமுற்பசுகரணஞ்சிவகரணமேயாயிசை
ந்திருந்துதேகாந்தத்தெங்கணு மாயிடுவர்.” என்றும், ஞான
மணமாலை. “நின்போதமுண்டாயினீகூடாய்முத்திதனி, ன
ன்போதங்கெட்டாலுநன்றாகா - நின்போதங், கெட்டுங்

முத்திமுடிவுரை.

கெடாழலேறின்றநிலைகேட்டியேற், கட்டலரிமுன்சசிபோ
ற்காண்” என்றும், திருக்களிற்றுப்படியார். “பாலைநெய்த
ல்பாடியதும்பாம்பொழியப்பாடியதும், காலனையன்றேவி
க்கராங்கொன்ற-பாலன், மரணநதவிர்த்ததுவுமற்றவர்க்கு
ந்தங்கரணம்போலல்லாதகாண்”. எ-ம், வரும். மற்றும்
வருவனவற்றிற்காண்க. பாவனாதீதமாய்நின்றவிடமே மோ
ட்சமென்றதற்குதாரணம்: சிவஞானசித்தியார். “பாவிப்ப
தென்னிற்பாவம்பாவகங்கடக்கிற்பாவம், பாவிக்குமதநா
னென்னிற்பாவகம்பாவங்கெட்டுப், பாவிப்பதென்னிற்பாவம்
பாவனையிறந்துநின்று, பாவிக்கப்படுவதாகும்பரம்பரனருளி.
னாலே.” என்றும், திருப்பல்லாண்டு. “சேவிக்கவந்தயனி
ந்திரன்செங்கண்மாலெங்குந்திசைதிசையுங், கூவிக்கவர்ந்
துநெருங்கிக்குழாங்குழாமாய்நின்றுகூத்தாடு, மவிக்கமுதை
யென்னார்வத்தனத்தினையப்பனையொப்பமரர், பாவிக்கும்பா
வகத்தப்புறத்தானுக்கேபல்லாண்டுகூறுதுமே.” என்றும், ஞா
நாமணமலை. “சுட்டுக்கடங்காதுசுட்டற்றஊப்பொருடான்,
மட்டுக்கடங்காதுமாயாது - திட்டங், கனியிரதம்வெம்மை
யனல்கான்மலர்வீணை, யிசைமருவுமீசனியல்பு.” அன்றியும்,
“ஆராவமுதூகவீணசிவானந்தவெள்ளம், வாராமல்வந்துன
க்குவாய்க்குமே - யாராலும், காணரியவுண்மீதன்றிகாட்
சியிற்பற்றற்றுநீ, யானவர்போனில்லாயதில்.” என்றும்,
அமுதசாரம். “யோகத்தபாவமெனும்யோகமதுகககடி, யே
கப்பொருளதனலெய்தியிடு - மேக, மதுவாமிதவென்றெ
னாகண்டமான, வதுவாகைமாயோசமாம்.” என்றும், தி

முத்திமுடிவுரை.

ராம். “குறியாக்குறியினிற்கூடாதகூட்டத், ததியா
 டலுகந்தேகசித்த, நெறியாம்பரானந்தநீடருட்டோன்
 செறியாச்செறிவேசிவமெனலாமே.” என்றும், அவ்
 தவுந்தியார். “பாவனாதிதநினைவின்மையுண்டெனிற்பா
 னயாகுமென்றுந்தீபற, பன்னாற்கருத்துமீதுந்தீபற.” எ
 ன்றும், திருவாய்மொழி. “யாவையுமெவருநதானாயவரவர்
 சமையந்நோதுந், “தோய்விலன்புலனைந்திற்குஞ் சொலப்ப
 டானுணர்வின்மூர்த்தி, யாவிசேருயிரினுள்ளான்யாதுமோர்
 பற்றிலாத, பாவனையதனைக்கூடிலவனையுங்கூடலாமே.” எ
 ன்றும், ஞானவிளக்கம். பாவனாதிதம்பரமசிவமென்றாற், பா
 வித்துநீயதனைப்பாராதே-பாவித்த, போதேநீயுண்டாவைபுத்
 திமுதற்றத்துவங்க, மதொன்றவுண்டாநதெளி.” எ-ம்,வரும்.
 மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. “இருந்தபடிசும்மாவிருத்த
 லே மோட்சமென்றதற்குதாரணம்: எதிர்காலத்திரங்கல்.
 “இம்மாதிலத்துடிருந்தபடியேயிருந்து, சும்மாவருளைத்தொ
 டருநாளெந்நாளோ.” என்றும், கந்தரலங்காரம். “தடுக்
 கோண்மனத்தைவிடுங்கோள்வெகுளியைத்தானமென்று, மி
 டிங்கோளிருந்தபடியிருங்கோளெழு பாருமுய்யக், கொடுங்
 கோபச்சூருடன்குன்றந்திறக்கக் குனித்தவைவேல், விடுங்
 கோனருளவந்துதானேயெமக்குவெளிப்படுமே. என்றும், க
 ந்தரனுபூதி. “செம்மான்மகளைத்திருநீர்திருடன், பெம்மா
 ன்முருகன்பிறவானிறவான், சும்மாவிருசொல் லறவென்ற
 லுமற், மம்மாபொருளொன்றுமறிந்திலமே.” என்றும், தா
 யுமாநா, “சும்மாவிருக்கச்சுகஞ்சுகமென்றுசுருதியெல்லா,

மம்மநிரந்தரஞ்சொல்லவுங்கேட்டுமறிவின்றியே, பெம்மான்
மவுனிமொழியையுந்தப்பியென்பேதமையால், வெம்மாயக்
காட்டிலலைந் துவிட்டேனென்விதிவசமே.” என்றும், பஞ்சாக்க
ரந்தாதி. “பாடுதும்பஞ்சாக்கரவணையென்றுபடர்தலொடுங்,
கூடுவதன்னவன்பாதமதுவந்துகூடுதலு, நீடுவதின்பமனவர்
க்குக்காயநிகழ்செயலற், ரேடுவவாளங்கிருப்பதல்லாற்பின்
னையொன்றில்லை.” என்றும், திருக்களிற்றுப்படியார்
“அன்றிவருமைம்புலனுநியுமசையாம, னின்றபடிநிற்கமுன்
ன்றிருஞ் - சென்று, கருதுவதன்முன்னங்கருத்தழியுப்பாயு,
மொருமகடன்கேள்வனுனக்கு.” என்றும், ஞானமணமாலே
“முத்திச்சிவானந்தமுட்டாமன்மேன்மேலுந், தத்திக்ககாபுர
ண்டதானலும்-நித்தியநீ, முன்னால்முழுநிலைவன்னுணைவற்
றியிடு, மெனினுணைசும்மாவிரு.” அன்றியும், “பாராதேதிண்
டாதேபத்தியுறமெய்ப்பொருளை, நேராகப்பூண்டுநினையாதே-
பேராத. போதமற்றுநிட்டையற்றுப்பூணமாமுண்மைதனி,
லேதமற்றுச்சும்மாவிரு.” என்றும், சிவானந்தமாலே. “ஒடி
யுமுன்றிந்தவுடம்பையொருதேநீ, பாடிமிடற்றைப்புண்படு
த்தாதே - கேடிலியை, யும்மால்வினையாதேயொன்றுடனுந்
தாக்காதே; சும்மாதேகாணஞ்சுகம்.” என்றும், ஒழிவிலொ
டுக்கம். ‘சும்மாவிருக்கவைத்தருத்திரமாஞ்சாத்திரத்தை, வி
ம்மாகதறுவதும்வேலைகளுந்-தம்மறிவி, னிட்டிப்பிடித்திருக்கு
ம்மிட்டைகளும்ஞானிகண்முன், காட்டும்பரியாசுகம்.” அன்
றியும், “கிரியைக்கிளைத்துவந்துகேட்டவர்க்குச்சும்மா, திரிய
ச்சுகம்விளைத்தசீமான்-குருவன்றிச், சற்றேபதைப்புத்தரினுஞ்.

சகம்படைக்கக், கற்றானுங்காலனுமாங்காண்.” என்றும், சிவபோகசாரம். “அருளறிந்துதானா மறிவறிந்தே யாங்குப், பொருளறிந்துதானடங்கிப்போத-விருளகல, விம்மாதிருந்து விகற்பமறவொன்றாகிச், சும்மரவிருக்கச்சுகம்.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௩௨)

உருவமற்புறுகயிற்றினிற்றினாயறுசகலசஞ்சல மென்னுமிவ்வாறுதிருவிருத்தானும் பலவிதமுத்திகளைக்கூறி இவைகளின்னுபவமனைத்தும் அந்நடுநிலைக்குட்டோன்றுமனுபவத்துடைங்கும் அதனை நீ நன்றாய் நிச்சயித்துப் புத்திப்பண்ணிக்கொள்வாயாகவென்றருளிச்செய்து மேற்றிருவிருத்தம் இந்நூற்குக் காரணப்பெயர்கூறுவானெடுத்துக்கொண்டது.

இன்னமும்பலவாய்நூல்களியம்பிடுமுத்தியெல்லா, மன்னடுநிலையினோங்கு மனுபவமாதலாலே, சொன்ன மந்நிலைக்குநாமந் தொடுமுத்திமுடிவென்றித்தை, யுன்னனுபவத்துங்கண்டே யுறுபவமொழிதியென்றும்.

இ-ள்.—இங்ஙனங்கூறிய மோட்சநிலைகளுமன்றி யின்னும ஒன்றுகூறியபடி யொன்றுகூறாமற் பற்பலவிதங்ஙனாய்ப் பற்பலநூல்களிற் கூறாநிற்குமோட்சநிலைகளெல்லாமும் அந்நடுநிலையினிடத்து விளங்கித்தோன்றும் அனுபவமேயாம். ஆகையினாலே பலவிதமுத்திகளையுந் தன்னிடத்துத்தொகுத்துநிற்கின்ற முத்திமுடிவென்று அந்நடுநிலைக்குத் திருப்பெயர்சாற்றினேனும், அப்பெயரோயந்நடுநிலையைப்பிரதானமாக வுடை

யவிர் ளாற்கும்பெயராயிற்று. இங்ஙனம் பலவிதமுத்திகளும் அந்நடுநிலைக்குளடங்கிவிற்கு மிசுதன்மையினை யுன்னனுபவத்திணிடத்தும் விளங்கக் கண்டுநொண்டின்னைச்சூழாரின்ற சென்னதுக்கங்களைப்பொழித்துக்கொள்ளுதியென்று மேலுமருளிச்செய்வான்.—எ-று.

இங்ஙனங்கூறிய மோட்சநிலைகளுமன்றி இன்னமும்பலவாய் நூலகளியம்பிடு முத்தியெல்லாம் அந்நடுநிலையினோங்கு மனுபவமென்றதனால் அந்நடுநிலைபாவது ஓர்விட்டமுத்தைவிட்டதற்குப்பின்னு மற்றோர்விட்டயத்தைப் பற்றுதற்குமுன்னுமாய் நின்றவிடைவெளியேயாம். ஆகையால் அதனை நடுநிலையென்றுத் தராசநிலையென்றுஞ் சமநிலையென்றுங் கூறுநிற்பார்கள. ஆங்குச் சற்றும்விகற்பமின்மையானிருவகற்பமே மோட்சமென்பதுவும் அறிவுமாத் திரமாய் நிற்கையாலறிவாயிருப்பதே மோட்சமென்பதுவும் பொய்யாகிய பிரவஞ்சமொழிந்து நிற்கையான் மெய்யாகியவுண்மைநிலையே மோட்சமென்பதுவும் வாசனைநீங்கிநிற்கையால் வாசனாட்சமமேமோட்சமென்பதுவும் அசைவறவாகாயம்போற் பூரணமாய்நிற்கையான் ஞானமயமாபிருப்பதுவே மோட்சமென்பதுவும் யாவுந் தோனருமையாயுள்ளவனுபவ முண்டாயிருக்கையாற் சத்தாயிருப்பதுவே மோட்சமென்பதுவும் பரமசுகமே மேலிடுகையால் ஆனந்தாத்தமே மோட்சமென்பதுவுங் குறியொன்றுமின்றிநிற்கையாற் குறியாக்குறியேமோட்சமென்பதுவும் வாக்கிறந்துநிற்கையால் வேதாந்தமே மோட்சமென்பதுவும் சிந்தனையற்றுநிற்கையாற் சித்தாந்தமே மோட்சமென்பதுவும்,

தத்துவமகன்றுநிற்கையாற் றத்துவார்த்தமே மோட்சமென்ப
துவும் பஞ்சகலைமுதலியசடாத்துவாக்களும் நீங்கிநிற்கையா
ற் கலாந்தமே மோட்சமென்பதுவுந் தசவிதநாதங்களுமொ
ழிந்துநிற்கையால் நாதமுடிவாகியயோகாந்தமே மோட்ச
முடிவென்பதுவும் போதநதீர்த்துநிற்கையாற் போதாந்தமே
மோட்சமென்பதுவும் ஆகிய இவைகளைத் துமடங்காநிற்கும்
இவைகளன்றியும் பூங்நனமின்னும் பற்பலநூல்களிற் பற்ப
லபிரகாரமுடியொன்று கூறியபடியொன்றுகூறாமற் றெண்
டர்முதந்ததுறையறிவோமே யென்றதற்கொக்க வெருவித
மாய்க்கூறுநிற்கும் மோட்சநிலைகளும் அந்நடுநிலையனுபவமே
யாமென்பது உம் பெறப்பட்டது. அதனால் அந்நூல்களிலும்
இந்நூல்சிறப்புடைத்தென்பதாயிற்று. இதற்குதாரணம்: சிவ
ஞானசித்தியூர். “ஓதுசமயங்கள்பொருளுணர்நூல்களொ
ன்றோடொன்றெவ்வாமையுளபலவுயிவற்றுள், யாதுசமயம்
பொருணூல்யாதிங்கென்னிலிதுவாகுமதுவல்லவெனும்பிணக்
கதின்றி, நீதியினுலிவையெல்லாமோரிடத்தேகாணநின்றதி
யாதொருசமயமதுசமயம்பொருணூ, லாதலினுலிவையெல்
லாமருமறையாகமத்தேயடங்கியிடமவையிரண்டுமர னடக்கீ
ழுடங்கும்.” என்றும், உபதேசமாலை. “சத்தாந்தம்வேதாந்
தஞ்செப்புதத்துவார்த்தம், புத்தகலையாந்தமொடுபோதாந்த
ஞ்சுத்தமா, நாதாந்தமென்றிவைகளாறுநவையென்றே, மீ
தாநுந்தேடிவிடு.” எ-ம், வருடீ. மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்
க. உன்னனுபவத்துக்கண்டேயுறுபவ மொழிதியென்றதற்
குதாரணம்: சுவானுபவத்துதி. “தத்துவங்களாறும்பின்

விட்டப்பாற்றத்துவாதிதமார்த்தனைக்கண்டு, பற்றொன்றுமி
லலாதபரையைக்கண்டுபரிந்துபரிந்துள்ளருகியதிலொடுங்கி,
வெற்றவெறுமானந்தவருவங்கண்டுவிழையாமல் விழைந்தப்
பால்வெளியைக்கண்டு, குற்றமெலாமறந்தங்கறிவாய்நின்
னாகும்பிட்டேனென்பிறவிபின்விட்டேனே.” எ-ம். வரும். ம
ற்றும்வருவனவற்றற்காண்க. (௨௩).

மேற்றிருவிருத்தம் அந்நிலையின்சிலாக்கியத்தைவற்
புதுதிக்கூறி யாங்கண் உன்னுடைய சென்னதுக்கங்கணிவ
ரும்படிக்கு உரைத்து நின்றியென்று அருளிச்செய்வாரெனடி
ததுக்கொண்டது.

முத்தியின்முடிவதன்றி மொழியின்மேலில்லையாகுஞ்
சித்தமநிலையோயன்றித் தெளியின்வேறில்லையாகும்
வைத்திடுபவங்கள்போக்கும்வகையுமதன்றியின்றொ
சுத்தியஞ்சொன்னோமங்கண் டளர்வறவுறைதியென்
றும்.

இ-ள்.—முத்தியின்றீர்வாகிய முடிந்தமோட்சநிலை அந்
நிலையிலேயேமேயல்லாமற் கூறுமிடத்து அதற்குமேலாகிய வி
டமேயிலையாகுமெனவும் நிச்சயமாய்முடிந்தபொருளா
யெக்காலத்து மழிவின்றிநிலைபெற்று நிற்கின்றதென்று கூறு
கின்றவிடமும் அந்நிலையிலேயேமேயன்றி விசாரித்துத்தெளிய
வறியுமிடத்து வேறோரிடமுமில்லையாகுமெனவு முனக்கு அ
ளவின்றிவைத்திருக்கின்ற சென்னதுக்கங்களை யொழிக்கும்
வகையாகிய மார்க்கமும் அந்நிலையிலேயேமேயன்றிவேறிலை

யெனவு விச்சயமாகக் கூறினோம் இதனை நீ நன்றாய் நிச்சயித்
திறந்து அந்நடுநிலையினிடத்து உனது சென்னதுங்கங்கள் நீ
ஞ்சும்படிக்கு உனபோதஞ்சி, நிற தோன்றாது ஆங்கணிலை
பெற்றுச் சற்றுஞ்சோர்வுதலின் நிற்றியென்றுமருளிச்செ
ய்தனன்.—எ-று.

அந்நடுநிலையுயன்றி முத்தத்தீர்வு மேலிலையெனவும்
நிச்சயம்வேறில்லையெனவுஞ் சென்னங்கனையொழிகளும்வ
கையுமின்றெனவும்தீங்கவனக் கூறினமையால் அந்நடுநிலையை
விட வேறொருநிலையும் அந்நிலைக்கொவ்வாதோவெனனில் ஓவ
வினும் அஃதும் அந்நடுநிலைக்குள்ளாயடங்குகையால் அதனை
யேயீண்டுச்சிறப்பித்துக்கூறியதெனக்கொள்க. இதற்குதார
ணம்: அம்பலவாணையாதசகாரியம். “முத்தியுழிதுவேயாகுமு
டிவும்வேறில்லையாகுஞ், சித்தமுயிதுவேயாகுந்தெளிவுமேலி
ல்லையாகும், பித்துயின்றொழிவேயாமேறபேறிதற்கல்லையா
கு,மொத்தவிவ்வுடலும்நாலுறுவதுமில்லையாமே.” என்றும்,
சருவக்கிளானோத்தரம். “சித்தனார்வியாபகத்தைநிகர்வியா
பகம்வேறில்லை, சித்தியாஞ்சிவபோகம்போற் சித்திகள்பி
தொன்றில்லை, யுத்தமம்பொறுமைக்கொப்பாயொருமும்வே
றில்லையிந்த, தத்துவஞானத்திற்குச்சரியானஞானமின்றே.”
என்றும், துகளறுபோதம். “உற்றபரமானந்தத்தொன்றாயதி
ஹங்கி, முற்றுவுதேமுத்திமுடிவெனறுணாக்கு - குற்றமி
லா,வைதிகசைவம்வழி நூற்புராணமற்றுஞ்,செய்தவந்துலெ
ல்லாந்தெளி.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க.
சத்தியஞ்சிசான்றோமென் ததற்குதாரணம்: விருத்தகிரிப்பு

ராணீ. “உத்தமசத்தியமித்தகைமெய்யென்றுணராதா, ரத் தலைவேட்டுண்டாயிரசின்னப்பொடியாங்ஃபோ, யத்தலை யெரிவாய்நரகம்புகுதுவார்மம்மாணை, சத்தியமிதுவேசத்தியம் வாணோரானீஃ” என்றும், சிவானந்தமாலை. “தாணுவினோ டத்துவத்தஞ்சாதிக்குமாணவுளை, யாணவத்தோடத்துனிதமா க்கினரார்-கோணறவே, பென்னுணையென்னுணையென்னுணையேகமிரண், டென்னுமற்சம்மாவிரு.” என்றும், ஒழிவிலொடுக்கம். “என்னுணையென்னுணையென்னுணையேகமிரண், டென்னுமற்சம்மாவிருவென்று-சொன்னான், நிருஞானசம்பந்தன்சிகாழிநாட, னருளாளன்ஞானவினோதன்.” என்றும், ஞானமணமாலை. “சற்றூலுமானவகசங்கையற்ற சத்தியத் கைப், பெற்றோநாமென்றல்பிழையாமே-பற்றாக, மன்னுதேநிற்காதேவாய்த்த்சிவானந்தததி, லென்னுணைசம்மாவிரு.” எ-ம, வரும். மறும்வருவனவற்றற்காணக. அங்கண்டளர்வறவுறைதியென்றதற்குதாரணம்: பட்டணத்துப்பிள்ளைநாயனார். “உழப்பினவாராவுறுதிகளுளவோ, கழப்பினவாராக்கையறவுளவோ.” என்றும், சோயித்புராணம். “கன்றமரன்பாலான்பால்கவர்தருகாலமேனும், வென்றிகொளம்புனீழும்” வேலையாயினுமிமைப்புச், சென்றுநுமமையமேனுந்திருவடிதெளியகோக்கி, நின்றவாகாணநின்றார்நீன்பவநீங்கினோ.” என்றும், மெய்ம்மொழிச்சரிதை. “சத்தியமுரைக்கநாளுஞ்சகலபல்லுயிர்கட்கெல்லா, நித்தலுமிதமேசெய்கநினைப்பதுசிவத்தையென்று, மத்தன்வேதாநமத்தினருளியபொருளிம்மூன்று, மெத்திறச்சமயத்தோர்க்குமெம்ம

தங்களுக்குமிட்டம்.” என்றும், பிரமகீதை. “உலத்தலினி
யொழிவற்றபொருண்மையதுவாஞ், சலித்தலின்றியதவத்
தினவர்தங்கணத்தோ, திலத்திலெண்ணெயரணிக்கனறதிக்க
ணிகழ்நெய், நிலத்தினீனொனபிகழ்ந்துவெளியாகிநிலையாம்.”
என்றும், குகைநமசிவாயர். “சும்மாகிடைக்குமோசோனாச
லன்பாத், மம்மாஸ்விரிஞ்சனநிலார - நம்மா, லிருந்தக
தைசொன்னக்காலென்னுருநெஞ்சே, பொருந்தநினையாத
போது.” என்றும், நெஞ்சுவிடுனது. “சும்மாவிருக்குஞ்சு
கமுமிதென்றாலின்கீ, மெழ்மான்முனிவர்க்கியம்புமிதைத-த
ம்மா, லுழைத்தவர்க்கேயல்லாலுழையாமல்வீணிற், கழப்பி
னர்க்கெக்காலுங்கைகூடா.” என்றும், ஞானசாகரவெண்பா.
“சாத்திரங்களோதித்தலைவனடிகூடாமற், சாத்திரங்களின்ப
ந்தருமோதான்-சாத்திரத்தைக், கற்றறிந்துவிட்டாற்கதியாகா
தப்பொருளைச், சற்றிருந்துபாராய்தனித்து.” எ-ம், வரும். மற்
றும்வருவனவற்றிற்காண்க.

(உச)

மேற்றிருவிருத்தமிங்ஙனம்பலபிரகாரத்துந் தெளிவித்
துச் சென்னங்களைநீக்கியஞானசாரியனைவியநதுகூறுவானெ
டுத்துக்கொண்டது.

இன்னணம்பலவாற்றாஹுமெங்குருநாதன்றேற்றித், து
ன்னுமநடுநிலைக்குட்டியறவெனையிருத்தி, மன்னிடு
ஞ்சொருபமாக்கிமலிபவமொழித்தானன்னோன், பொ
ன்னருள்வாழியாண்ட பூங்கமலத்தாள்வாழி.

இ - ள்.—இந்தப்பிரகாரமாயனுக்கிரகிப்பான்ருடங்கி
யெடுத்துக்கொண்ட ஞானரு ஞானமென்னுஞ்செய்யுண்முத
ன முத்தியின் முடிவதன்றியென்னுஞ் செய்யுளீராகக் கூறிய
இருபதுசெய்யுட்களின் பொருள்களாகிய பலவீதவேறு திட்ட
டாந்தமார்க்கங்களினு மொன்றுக்கும்பற்றாதவென்னையுமொ
ருபொருளாகக்கொண்டருளிய வெமதிகுருநாதனாகிய ஞா
னசாரியன் எனது மயக்கவிகற்பங்களைநீக்கி யானுமவ்வனு
பவத்தைப்பெறும்படிக்குத் தெளிவித்தருளி அத்தேளிவினி
டத்து எக்காலத்தும் அழிவின்றிரித்தியமாய் நிலைபெற்றுநிற்
கும் அந்நிலையனுபவத்துள்ளேமுன்னந்தமியனேன் பவம்
வெரீஇ அடிதாழ்ந்துருளியேத்திடத் தன்னடிமுடிசூட்டி
யொளிவளரத்தமத்தகஞ்செய்து அருளிணற்பவந்தீராதமுத்தி
முடிவையறைகுதுங்கேட்டியென்று அருளியபடியே அடியே
ன செனனதுக்கங்கணீங்கும்படிக்கு என்னேநிலைபெறவிரு
ந்தி ஆங்குப் பொருந்தாநின்ற சொருபத்தினிடத்துக் காட்
டத்தினிடத்தக்கினி போலும் புனலினிடத்துவர்போலும் தே
னினிடத்திரதம்போலும் புட்பத்தினிடத்துக்கந்தம்போலும்
ஆகாயத்தினிடத்துவாயுபோலும் கதிரொளியினிடத்துக் க
ண்ணொளிபோலும் என்போதஞ் சிறிதும்பிறிவுந்நுத்தோன்
ருது இரண்டறக்கலபித்து அச்சொருபமயமேயாக்கி யென்னை
மிகுதியாய்ச்ஞானரின்ற செனனங்களையெல்லா மொழித்த
ருளிணன் அன்னொருடைய பொன்போன்று. இடைத்தற்க
ரியபொருங்கருணையானது நீழிகாலம் வாழக்கடவது அடி
யேனையுண்டருளியீ வழகுபொருந்திய செந்தாமரைமலர்

போன்றதிருவடிகளும் நீடுழிகாலம் வாழ்க்கடவதென்று வியந்துபுகழ்ந்துரைத்தது.—எ-று.

என்றும் பேரானந்தச்செல்வனாய் வாழாநின்ற பெருவாழ்வுடையனாகிய ஞானசாரியனைப் பொன்னஞ்சலாய் வாழ்வுடையனாய் பூங்கமலத்தாள்வாழியென்று அவனாகவன் வாழ்வுடையனானெனவெனின் ஓர்மகாராசாநிதித்து ஓர்மிடியன்சென்றிரந்தமாதிரத்தில் அவன்மிடிதிரும்படிக்குப் பெருஞ்செல்வத்தையளிப்ப அம்மிடிதிர்துபெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்ற மகிழ்சியால் ஒன்றுந் தோன்றும்நன்னையு மறந்து அம்மகாராசனையேமகாராசனாயிருக்கக்கடவையென்றும் போல வினாஞ்சிற்றின்பமாகிய விடபதுகர்ச்சியால் வினையாநின்ற சென்னதுககமாகிய மிடிதிரும்படிக்கு அவனை யிரந்தமாதிரத்தில் அவனும்பெருங்கருணையாய்த் திருவடிசூட்டி அதை மத்தகசையோகஞ்செய்து இவன் சென்னதுக்கமாகிய மிடிதிரும்படி மோட்சானந்தமாகிய பெருஞ்செல்வத்தை யளித்து அருளால் அச்சென்னதுக்கமகனிங்கி அம்மோட்சானந்தமாகியபெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றமகிழ்ச்சியால் இவனும்பிரபஞ்சந்தோன்றும் நன்னையுமறந்து அப்பெருவாழ்வுடையோனைப்பொன்னஞ்சலாய் வாழியென்று அவனாகவன் வாழ்வுடையனானெனவெனக்கொள்க. காட்டம் புன நேன் புட்ப மாகாய் கதிர்ரொளி யிவைகளினிடத்து அங்கினி உவர் இரதம் கெந்தம் வாயு கண்ணொளிகளைப்போலும் என்போதஞ்சிநிதும்பி நிவுறத்தோன்றாதிரண்டறக்கலப்பித்து அச்சொருபமயமேயாக்கி யென்னைமிகுதியாய்ச்சூழாநின்ற சென்னதுக்கையெல்லா

ம் ஒழித்தருளினைன்றதற்குதாரணம்: சிவபோகசாரம். “இ
 தனத்திலங்கியெரியுநீர்தேனிரதங் கந்தமலர்ப்போதுவா
 ன்காலொளிகண்-சந்ததமு, மத்துவிதமானதுபோலான்மாவும்
 சனுமாய், முத்தியிலேநிற்குமுறை.” என்றும், திருமந்திரம்.
 “ஒழிந்தேனபிறப்பையுறவென்னும்பாசங், கழிந்தேன்கடவுளு
 நானுமொன்றானே, னழிந்தாங்கினிவருமாக்கமும்வேண்டே
 ன், செழுஞ்சால்புடையசிவனைக்கண்டேனே.” அன்றியும்,
 “ஒடுங்கிநிலைபெற்றவுத்தமருள்ள, நடுங்குவதில்லைநமனுங்
 கில்லை, யிடுமபைகளில்லையிராப்பகலில்லை, கடும்புசியில்லை
 ற்றுணர்ந்தோர்க்கே.” அன்றியும், “ஆராலுமென்னையுமட்
 டவொண்ணுதினிச், சீரார்பிரான்வந்தென் சிந்தைபுகுந்தன
 ன், சீராடியங்கேதிரிவதல்லாலினி, யார்பாடுஞ்சாராவதிவ
 றிந்தோமே.” என்றும், பட்டணத்துப்பிள்ளைநாயனார். “வி
 ட்டேனலகம்விரும்பேனிருவினைவீணருடன், கிட்டேனவரு
 னாகேட்டிமினோன்மெய்கெடாதநிலந், தொட்டேன்சுகதுக்கம
 ற்றுவிட்டேன்ஞெல்லைநான்மறைக்கு, மெட்டேனெனும்படி
 யென்னிடத்தேவந்திற்கெய்தியதே.” என்றும், திருவாசகம்.
 “நானேயேநுதவஞ்செய்தேன்சிவாய நமவெனப்பெற்றேன்,
 நேனாயின்னமுதமுமாய்த்தித்திக்குஞ்சிவபெருமண றானே
 வந்தெனதுள்ளம்புகுந்தடியேற்கருள்செய்தா, னானருமுயிர்
 வாழ்க்கையொறுத்தன்றேவெறுத்திடவே.” அன்றியும். “உண்
 டொரொண்பொருளென்றுணர்வார்க்கெலாம, பெண்டிரா
 ணலியென்றறிவொண்கிலை, தொண்டனெற்குளவாவதுதோ
 ன்றினாய், கண்டிங்கீண்டிலனென்னகண்மாயமே.” ௭-ம், வ

ரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காக. அன்னோன்பொன்னருள்வாழியாண்டபூங்கமலத்தாள்வாழி யென்றதற்குதாரணம்: வயிராகதீபம். “ஒருவனுக்கிருளறதுரியசிற்கொருபமுள்ளவா விளங்கினன்றதுமிப், பருவரலுருவப்பற்றுமற்றதுநோபடும ளாவிழைபுரிதருமைங், கருமமெவ்விடத்துக்கண்டுதற்செய லைக்கைகவிடுத்தச்சுமாதியவுண், மருவுறுதகற்றித்தவஞ்செய வழக்கால்வாழியெங்குரவனீழி.” என்றும், வீராகீமம். “மா ரிநாளின்மதிமுன்னரம்பையி, னீரமாறவுலர்த்தியெரித்தமு, தாரலுட்டுவபோலென்னவாவினைச், சார்வுநீத்தருடந்தவன் வாழியே.” என்றும், திருவாசகம் “நமச்சிவாயவாழ்கநா தன்றாள்வாழ்க, விமைப்பொழுதுமென்னெஞ்சினீங்காதான் றாள்வாழ்க, கோகழியாண்டருமணிதன்றாள்வாழ்க, வா கமமாகிரின்றண்ணிப்பான்றாள்வாழ்க, வேகனனேகனிறை வனடிவாழ்க, பல்லோருமேத்தப்பணிந்து.” என்றும், அஞ் றுவதைப்பரணி. “பாசமலமதவருளும்பார்வையான்வாழி யே, பாடுமறைமுடிவினடமாடுவான்வாழியே, வாசம லொனமுழுதுமேவினான்வாழியே, மாகரறிவரியவிருதாளி னான்வாழியே.” அன்றியும், “நினையுமாநிதின்றிநின்றில குசோதிவீரழியே, நேசமோடுமீசென்னெஞ்சிலாதவஞ் சனா, மெனையுநீதியன்பரோடுவந்தநாதன்வாழியே, யென் னையாளவந்தகோலமென்றும்வாழிவாழியே.” அன்றியும், “பந்தபாசம்வேரோடும்பறிந்துவீழுவென்முடி, தந்தபாதம் வாழியேசுமைந்தபார்வைவாழியே.” என்றும், சிற்றம்பலநா டியார் சிவானுபூதிவிளக்கம். வாழிதிருநீதுவாழிதிருவஞ்செ

முத்து, வாழிச் சாலயங்கர் வாழிச் சருவேடமே." எ-ம். என்றும்.
மற்ற மவருவனவற்றொகாண்க. (௨௫)

சித்தமார்மயன் நஞ்சிசித்திட்டு
டொத்துநிறகுபுபாயமுரைத்தவீம்
மெய்தகுமுத்திமுடிவைவிளம்பினே
மத்திமுடிமுகன்றளகம்வைத்தலால்.

நானுனாவையவல்லனோவுளத்தி னுதனின்று
ந்நிடாவிடினான், முனிதைவரைந்தனென்பீகருயிர்க்
குத்தற்சுதந்தரமிலதமியார், தேனலர்குமுலாருமை
விழிகளிப்பத்திருநடஞ்செய்தருளெங்கோன், முனு
ளத்திருந்து வரைந்தனென்றே சாற்றுவீர்தெளிந்த
மாதவனோ.

எங்குமாய்விசித் தாதி யேபாசமிதீனையோர்வது
பகவிதனாக், கங்கறிவளிப்பதருட்பதியாகு மாயமுப்
பொருளுமேநர்விடயந், தங்குநிறேனென்றுந்தவீர்ந்
தொருவிடயந்தாவுமுன்னிடையினிற்சொருப, மங்க
ண்முன்னிகழுமென் றனன்போரியமர் சிதம்பரகுரு
தேவன்.

முத்திமுடிவுளையிதற்குமொழிந்தவுதாரணமுன்
னாருடுதொண்ணூறுஞ், சத்தியதூற்றொருபான்சா

ற்றியதாமிவையிலொன்றுதவிராதுள்ளது, தொத்ததி
ரிபையமறவுணர்ந்தவரோயுலகமெலாமொளியாயோங்
கி, மொய்த்தவகண்டாகாரப்பேரானந்தக்கடற்குண்
மூழ்கிவாழ்வார்.

முத்திமுடிவெனுமிதனை மொகமுடனெழுகிட
வேமுயன்றுளோர்கள், வைத்தவெழுத்தினிலொன்
றுகுறையாமறகூட்டாமலவகைபின்னு, மொத்திட
த்தம்பிறப்பறுவருமெழுத்திலொன்றேனுமுயாத்தி
த்தாழ்த்தின், மெத்துபிறப்புறுவரிதுசத்தியமென்றெ
ங்குரவன்விளம்பினானால்.

வானந்தருத்திரன்மாமணியாநிதிவாய்த்தவன்வே
தானந்தருத்திரனோனுங்காண்பரிதாயொளிநு
மோனந்தருத்திரமுத்திமுடிவைமொழிந்தனனா
லானந்தருத்திரற்கன்பாஞ்சரவணவையனுமே.

முனிவர்தஞ்ஞலகின்மொழியுநான்முடிவாய்மொ
ழிந்தருண்முத்தியின்முடிவை, யினிமைசெய்தாலாயி
யம்பியென்றோலுமெளியருமுயவளித்தனனால், கனி
கஞ்ஞந்தேனுங்கண்டெல்லமுதுங் கப்பவின்பொங்கதிர
சமாந், தனிரிலையோகிஞெளியினுக்கொளியாஞ்சர
வணபவ்னெனுந்தவனே.

எத்திறத்தோர்முத்திகளும்இத்திறத்திலுளதிதனை
யிலகக்காணென், றத்திறத்தின்முத்திமுடிவெனுமரு
நூலாகவெனக்காக்கித்தந்தான், பத்தர்பணிந்திடவரு
ளும்பரம்பரனென்மீதில்வைத்தபரிவினாலே, யுத்தமர்
களுறைகாஞ்சிச்சரவணையென்றெனைப்போல்வந்துவ
ந்துதானே.

வாக்குமனக்கெட்டாதவான்பரமேயென்மலத்தை
நீக்கியருள்கொழிக்கவேநினைந்து-பார்க்குட்
சரவணையென்றோர்நாமஞ்சாற்றிவந்துவீட்டை
விரவுமருளால்விளக்கிற்றால்.

கச்சியப்பதேவனடியுச்சியினுள்வைப்பாம்
சிவஞானதேவனடிபவமாறப்பணிவாம்
தவப்பிரகாசன்றிருத்தாளுவப்புறவேத்திடுவாம்
சிதம்பரதேசிகன்றிருத்தாளிதம்பெறவாழ்த்திடுவாம்
சரவணபவனைச்சார்ந்ததுணையே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மு த் தி மு டி வு ரை

முற்றுப்பெற்றது.

